

300/H.L.

MINISTERUL DE INTERNE
DIRECȚIA ORGANIZARE-MOBILIZARE

2505951

D 008712, Vol. 1P37

CERINȚE DOCTRINARE
ALE PERFECTIONĂRII
PREGĂTIRII CADRELOR
ÎN VEDEREA
ÎNDEPLINIRII CU SUCCES
A MISIUNILOR

Seria 1362

D 008712 / vol part 37

Secret de serviciu

CERINȚE DOCTRINARE
ALE PERFECTIONĂRII PREGĂTIRII CADRELOR
ÎN VEDEREA ÎNDEPLINIRII CU SUCCES A MISIUNILOR

CULEGERE DE LECȚII

— Volumul III —

Coordonator științific
General-maior dr. LUIGI MARTIȘ

Seria 1362

SERVICIUL EDITORIAL ȘI CINEMATOGRAFIC

— 1986 —

Autori :

- General-maior dr. LUIGI MARTIS
- Colonel PETRE CARPEN
- Colonel CORNELIU ZEGREAN
- Colonel VIRGILIU BÎRSĂNESCU
- Colonel ILIE STERESCU
- Colonel ȘTEFAN GAVRILA
- Locotenent-colonel GHEORGHE NEDELCU
- Maior TEODOR STANCU
- Maior IONEL MORARU
- Căpitan PETRE VASILESCU

„Prin întregul sistem de pregătire se va asigura însușirea principiilor politicii interne și externe a partidului și statului, a hotărîrilor Congresului al XIII-lea al partidului, aprofundarea concepției Partidului Comunist Român cu privire la apărarea patriei, a doctrinei militare naționale, înțelegerea unității dialectice între dezvoltarea economico-socială și întărirea puterii armate a țării, cunoașterea factorilor care duc la obținerea victoriei în războiul întregului popor, asimilarea celor mai înaintate cunoștințe în domeniul științei militare.”

NICOLAE CEAUȘESCU

Redactor : GHEORGHE CUZMANOV
Tehnoredactor : RADU STOIAN

Comanda nr. S/49501   Dat la cules : 10.07.1986
R.M. nr. 058/1986   Bun de tipar : 04.09.1986
Lucrarea conține 228 pagini

CUVÎNT ÎNAINTE

Însușirea doctrinei militare naționale — al cărei strălucit fondator este secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu —, perfecționarea continuă a procesului instructiv-educativ și ridicarea, pe această bază, a capacității combative a comandamentelor, unităților și organelor Ministerului de Interne constituie cerințe de bază ale Directivei Comandantului Suprem al Forțelor Armate ale Republicii Socialiste România privind pregătirea militară și politică a armatei în perioada 1986—1990. Studiarea în mod unitar și sistematic a principiilor, tezelor și imperativelor doctrinare, a sarcinilor ce ne revin din Directivă, aplicarea lor creatoare în practică au o însemnătate covârșitoare în formarea și dezvoltarea gândirii și culturii militare a cadrelor.

Aceste cerințe constituie baza teoretică și metodologică a pregătirii militare și de specialitate a cadrelor, asigurând, totodată, legătura firească dintre concepte și acțiuni pentru îndeplinirea exemplară a misiunilor specifice și de luptă comune în timp de pace, în situații deosebite și în eventualitatea războiului de apărare dus de întregul popor.

Pornind de la considerentele enunțate, lucrarea de față, prin problematica abordată, cuprinde unele teme de mare actualitate, atât pentru cadrele din unitățile centrale și comandamente, cât și pentru cele din unitățile, organele și formațiunile teritoriale, din școli și cursuri, deoarece problemele de doctrină, ideile, principiile și tezele acestora nu privesc numai eșaloanele mari, cu atribuții de concepție și decizie, ci și pe cele mici, cu funcții de execuție. Ele trebuie bine înțelese și aplicate în practică de către toate cadrele, în părțile

ce le privesc, pentru a asigura caracterul participativ al acestora la întregul proces instructiv-educativ.

Dezvoltind problemele cuprinse în volumul al doilea, autorii supun atenției cadrelor bazele conceptuale și tezele directoare ale apărării naționale, bogăția de idei ce dau conținut și originalitate doctrinei noastre militare, izvorite din tezaurul inepuizabil de gândire creatoare a tovarășului Nicolae Ceaușescu.

După opinia autorilor, temele din volumul de față au solicitat delimitări și o selecție de idei în strinsă legătură cu cele publicate în culegerea anterioară, necesitând continuitate în studiu, spirit creator și inventivitate. Actualizarea lor trebuie să se facă având mereu în atenție structura și specificul organelor și unităților, caracteristicile zonelor și obiectivelor de responsabilitate, natura misiunilor ce le revin și necesitatea îndeplinirii acestora întocmai și la timp, cu forțe puține, folosind forme, metode și procedee de acțiune specifice cât mai eficiente.

Primele patru teme vizează vasta preocupare a tuturor cadrelor de a așeza ferm la baza întregului proces instructiv-educativ cerințele și sarcinile cuprinse în Directiva comandantului suprem, document de însemnătate excepțională pentru ridicarea continuă a nivelului pregătirii militare și politice a efectivelor, pentru creșterea capacității combative a comandamentelor și unităților. Sunt tratate principiile fundamentale și imperativele doctrinei ce stau la baza misiunilor specifice și de luptă ce revin unităților și organelor Ministerului de Interne, reliefându-se căile și modalitățile de perfecționare a pregătirii militare, de specialitate și fizice a cadrelor, inclusiv prin exerciții și aplicații tactice, ca forme superioare și complete de pregătire.

Următoarele trei teme, al căror conținut se întrepătrunde și se completează reciproc, tratează unele forme și procedee de acțiune privind participarea organelor și unităților la transformarea localităților și platformelor industriale în cetăți de muncă, luptă și apărare, sarcinile ce le revin pentru sprijinirea apărării teritoriale și pentru asigurarea informativ-operativă și de luptă a misiunilor și acțiunilor specifice și de luptă comune.

Problematika colaborării, conlucrării și cooperării, de mare actualitate și de larg interes pentru cadrele de la toate eşaloanele, în tema respectivă, este dezbătută în deplină concordanță cu bazele conceptuale ale locului și rolului organelor

și unităților Ministerului de Interne, cu diversitatea și complexitatea misiunilor specifice ce le revin în timp de pace, în situații deosebite și în eventualitatea războiului întregului popor. Prezintă puncte de vedere cu privire la conținutul acestor concepte, la utilitatea lor practică și tipurile de relații ce se creează între forțele luptătoare ale sistemului apărării naționale, se sugerează forme și metode de lucru pe timpul ridicării capacității combative a unităților, în perioada premergătoare agresiunii și inițiale a războiului de apărare dus de întregul popor.

Ultimele două teme tratează implicațiile cerințelor doctrinei privind cunoașterea și minuirea la perfecție a armamentului și tehnicii de luptă, ale principiilor înzestrării și dotării organelor și unităților Ministerului de Interne.

Prin conținutul lor, temele abordate scot în evidență rolul deosebit pe care-l au organele și unitățile Ministerului de Interne în înfăptuirea concepției Partidului Comunist Român cu privire la apărarea patriei, explică și aprofundează modalitățile de înțelegere și aplicare a principiilor, tezelor, ideilor și cerințelor doctrinei în procesul instructiv-educativ, în vederea îndeplinirii cu succes a misiunilor.

Preluat critic și îmbunătățit permanent, problemele ce fac obiectul acestei lucrări pot constitui poziția de plecare în aprofundarea lor prin studiu, dezbateri și activități practice, relevând implicațiile ce se cer concretizate în toate formele și categoriile de pregătire. În acest scop, temele prevăzute în programele anuale și de perspectivă se cer diversificate pe specialități și categorii de cadre.

Confruntările de opinii pe aceste teme, îmbogățirea lor cu noi teze și idei rezultate din procesul instructiv-educativ și din experiența pozitivă a îndeplinirii misiunilor specifice vor determina noi modalități practice de ridicare a capacității combative a unităților. Pentru susținerea dezbaterilor este bine să se folosească, în continuare, filme de instrucție cu tematică adecvată, diapozitive, proiecții și scheme, punctele de informare și sălile de documentare proprii și ale altor unități din garnizoanele respective.

În toate temele se cer a fi încorporate permanent ideile noi, apărute în documentele de partid și de stat, în cuvântările și expunerile tovarășului Nicolae Ceaușescu, menite să direcționeze și să completeze problematica dezbătută potrivit mutațiilor produse în viața economico-socială a țării, în evoluția situației politico-militare internaționale.

Întregul proces de perfecționare a pregătirii cadrelor trebuie să releve mereu căile, mijloacele și modalitățile prin care principiile și tezele doctrinare se transpun în viață, atât în activitățile instructiv-educative, cit și, mai ales, în formele și procedeele specifice de acțiune. Fiecare teză sau cerință doctrinară trebuie transmisă cadrelor, cu mijloace adecvate și la un nivel apercceptiv corespunzător, spre a fi modelată în convingeri ferme și deprinderi temeinice.

Îmbinând la fiecare ședință de pregătire, într-un tot unitar, cunoștințele politico-ideologice, științifice, tehnice și de specialitate, militare și fizice se vor putea forma individualități și caractere puternice, subunități și unități încheiate, cu o ridicată capacitate operativă și de luptă.

Elaborată în anul mărețului jubileu al aniversării a 65 de ani de la făurirea Partidului Comunist Român, această lucrare se dorește a fi un modest și fierbinte omagiu față de gloriosul nostru partid, față de secretarul său general și comandantul nostru suprem, tovarășul Nicolae Ceaușescu, omul de care se leagă devenirea noastră socialistă și comunistă, înflorirea multilaterală a patriei, întărirea capacității ei de apărare și creșterea prestigiului său în lume.

AUTORII

I.

**Directiva comandantului suprem —
document politico-militar de excepțională însemnătate
pentru apărarea patriei.**

**Sarcini ce revin organelor și unităților
Ministerului de Interne**

Preocuparea statornică a partidului și statului nostru pentru înflorirea patriei, îmbinată cu grija neslăbită pentru apărarea ei, poartă pecetea celui ce dă numele epocii pe care o parcurgem, secretarul general al partidului, președintele țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu, care a conferit noi dimensiuni gândirii și acțiunii politico-militare din România, asigurându-i un caracter novator și permanent deschis perfecționării. Documentele Partidului Comunist Român, opera secretarului său general conțin atât aprecierile de fond asupra apărării naționale, principiile doctrinei noastre militare, cit și programul înfăptuirii și menținerii la un nivel ridicat a capacității de apărare a țării.

În ansamblul generoaselor eforturi depuse de întregul nostru popor pentru înfăptuirea istoricelor hotărâri ale Congresului al XIII-lea al partidului se înscriu și cele ale personalului Ministerului de Interne, care își îndeplinește cu cinste misiunea sacră ce i s-a încredințat de a străjui cu vigilență și fermitate cuceririle revoluționare ale poporului, independența și suveranitatea României socialiste.

Orientările și sarcinile trasate în magistrala cuvîntare a tovarășului Nicolae Ceaușescu la convocarea-bilanț din decembrie 1985 și în Directiva comandantului suprem pentru perioada 1986—1990 reprezintă un amplu și mobilizator program de muncă și luptă pentru întregă oștire, pentru toate unitățile și organele Ministerului de Interne în vederea creșterii pregătirii de specialitate, militare și politice și ridicării neconținute a capacității lor combative. Aceste două documente de excepțională însemnătate teoretică și practică pentru toate componentele sistemului apărării naționale oglindesc

politica militară a Partidului Comunist Român și au la bază tezele și orientările secretarului general al partidului referitoare la apărarea patriei de către întregul popor, la puterea armată națională.

**DIRECTIVA COMANDANTULUI SUPREM —
DOCUMENT POLITICO-MILITAR PROGRAMATIC
PENTRU CREȘTEREA CAPACITĂȚII COMBATIVE
A COMANDAMENTELOR ȘI UNITĂȚILOR**

Izvorită din politica generală a partidului nostru, din ineseși imperativele întăririi continue a capacității de apărare a patriei, din analiza temeinică a desfășurării evenimentelor politico-militare contemporane, Directiva comandantului suprem — strălucită expresie a gândirii originale, profund novatoare, de largă deschidere, a tovarășului Nicolae Ceaușescu — atestă înalta răspundere cu care veghează la permanenta întărire a capacității de apărare a patriei, la asigurarea muncii pașnice a poporului nostru. Document programatic de excepțională valoare științifică în rezolvarea de către teoria și practica militară românească contemporană a opțiunilor doctrinei noastre militare, Directiva conferă noi dimensiuni și valențe pregătirii pentru luptă a tuturor componentelor sistemului apărării naționale.

Elaborată într-o viziune unitară, de largă perspectivă, Directiva constituie un program atotcuprinzător pentru dezvoltarea întregului nostru organism militar, pentru ridicarea pe o treaptă nouă, calitativ superioară, a tuturor laturilor procesului de instruire și educare a efectivelor, pentru perfecționarea organizării și înzestrării unităților în concordanță cu exigențele rezultate din istoricele documente ale celui de-al XIII-lea Congres al Partidului Comunist Român.

Avind la bază concepția partidului nostru cu privire la apărarea patriei de către întregul popor, Directiva pune cu putere în evidență locul și rolul definitoriu al armatei, al unităților și organelor Ministerului de Interne în cadrul sistemului apărării naționale, precizează cu claritate și rigoare științifică sarcinile de pregătire pentru toate categoriile de forțe și arme, cotele calitative de atins la finele cincinalului 1986—1990. Totodată, stabilește modalitățile concrete de realizare a principiilor doctrinei privind instruirea unitară,

cooperarea, conducerea și perfecționarea activității în toate domeniile vieții militare, în consens cu stadiul de dezvoltare atins de societatea noastră, cu tendințele definitorii ale vieții internaționale.

Cu rigoare științifică și spirit revoluționar sînt definite funcțiile complexe ce le îndeplinesc unitățile militare, în noua etapă, în întreaga viață social-politică și economică a țării. Se dau noi perspective adîncirii legăturilor indestructibile dintre armată și popor.

În partea introductivă a Directivei sînt sintetizate progresele realizate în instruirea, educarea și dotarea efectivelor, aspecte ce sînt dezvoltate în magistrala cuvîntare a tovarășului Nicolae Ceaușescu la convocarea-bilanț din luna decembrie 1985. Astfel, se dă o înaltă apreciere faptului că, urmare a grijii statornice a partidului, a transformărilor și acumulărilor calitative ce au avut loc, armata, unitățile militare se prezintă astăzi ca un organism modern, armonios structurat, bine înzestrat, cu un valoros corp de cadre și ostași temeinic pregătiți, profund devotați patriei, partidului și poporului, în măsură să-și îndeplinească cu dăruire îndatoririle ce le revin.

Aprecierile elogioase onorează și personalul unităților și organelor Ministerului de Interne, reprezentînd în același timp un puternic imbold, o obligație de conștiință pentru a consolida rezultatele obținute și a ridica pe un plan superior activitatea în toate domeniile.

Relevînd faptul că în anul 1986 trecem la realizarea celui de-al 8-lea cincinal, care va ridica patria la un nivel superior de dezvoltare economico-socială, în Directivă se subliniază faptul că îndeplinirea obiectivelor prevăzute va duce la creșterea forței de luptă și de apărare împotriva oricărei agresiuni imperialiste, la asigurarea muncii pașnice a poporului.

În concentrarea și dinamizarea întregului potențial uman și material de care dispunem, a tuturor energiilor, în dirijarea lor convergentă spre îndeplinirea exemplară a multiplelor sarcini de mare răspundere ce stau în fața forțelor armate, deci și a unităților Ministerului de Interne, o însemnătate hotărîtoare are definirea, în Directivă, într-o formulare de maximă limpezime și concizie, a obiectivului fundamental al întregii activități militare: „...ridicarea continuă a nivelului pregătirii militare și politice a trupelor, creșterea capacității combative a comandamentelor și unităților, asigurarea trecerii lor,

în timp scurt, de la starea de pace la cea de război, pentru a fi în măsură în orice moment ca, împreună cu unitățile Ministerului de Interne, gărzile patriotice, formațiunile de pregătire militară a tineretului, cu întregul popor, să dea o ripostă zdrobitoare agresorului, să apere cuceririle revoluționare, integritatea teritorială, independența națională și suveranitatea Republicii Socialiste România".

Materializarea sarcinilor Directivei prin obținerea de rezultate mereu superioare va putea fi realizată numai dacă se vor înțelege și cunoaște în amănunt toate prevederile acesteia, în strânsă legătură cu celelalte documente organizatorice ale pregătirii de specialitate și militare, în vederea îndeplinirii misiunilor și sarcinilor specifice. De aceea, deosebit de important este să pătrundem sensul fiecărei idei ce rezultă din obiectivul fundamental.

Semnificația politico-militară a obiectivului fundamental este ilustrată prin deplinul acord al conținutului său cu strategia apărării naționale. În această privință, comandantul nostru suprem, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a precizat clar, fără echivoc: „...nu avem altă strategie decât să asigurăm ca pământul românesc să nu fie victima vreunei agresiuni imperiale, a politicii de forță... Strategia noastră este legată de asigurarea independenței țării, de asigurarea păcii pentru poporul nostru".¹

Actuala Directivă pune pe primul plan, ca idee de bază, ridicarea nivelului pregătirii militare și politice a efectivelor, necesitatea creșterii capacității combative a comandamentelor și unităților, asigurarea trecerii, în timp scurt, de la starea de pace la cea de război.

Din obiectivul fundamental desprindem, de asemenea, raporturile ce s-au statornicit, pe plan militar, între toate forțele destinate ducerii luptei armate în cadrul războiului întregului popor, forțe al căror efort unitar va fi direcționat de comandamentul suprem național, atribut ce decurge din realitatea că, în condițiile de azi, apărarea patriei, a cuceririlor revoluționare, este datoria sacră a întregului popor.

Fundamentată pe concepția partidului nostru cu privire la apărarea patriei de către întregul popor, Directiva comandantului suprem al forțelor armate stabilește, cu claritate, clarviune și rigoare științifică sarcinile de pregătire militară și po-

litică pentru toate categoriile de forțe armate și genuri de arme, obiectivele calitative ce vor trebui atinse în perioada 1986—1990.

Corespunzător hotărârilor Congresului al XIII-lea al partidului și obiectivului fundamental stabilit, Directiva cere organelor centrale de conducere, comandamentelor de armă, tuturor unităților militare, organelor și organizațiilor de partid și ale U.T.C. să militeze neabătut pentru a asigura îndeplinirea următoarelor sarcini principale:

1. Dezvoltarea capacității de organizare și conducere a comandamentelor de la toate eşaloanele, la pace și război. Această sarcină trebuie să constituie, în continuare, un domeniu prioritar de acțiune, extinzându-se metodele și mijloacele tehnice de culegere, prelucrare și transmitere automatizată a datelor.

Prin aplicarea consecventă a principiului conducerii științifice, utilizarea pe scară mai largă a metodelor și tehnicilor moderne se urmărește creșterea operativității și eficienței actului de decizie. În acest scop, comenzile unităților vor fi antrenate în exercitarea unei conduceri ferme și active, suple și elastice pentru soluționarea unor situații complexe și des schimbătoare, utilizarea unor forme și procedee ingenioase de acțiune, colaborare, conlucrare și cooperare.

De asemenea, pentru evaluarea capacității combative, a rezultatelor obținute în îndeplinirea misiunilor specifice și de luptă, la toate eşaloanele se cere să fie îmbunătățită permanent activitatea de inspecții și controale.

2. Perfecționarea neconținută a pregătirii cadrelor și ridicarea nivelului întregului proces instructiv-educativ al efectivelor pe baza cerințelor documentelor de partid și legilor țării, a doctrinei militare naționale. Având în vedere rolul determinant al cadrelor în ridicarea neîntreruptă a capacității de luptă a unităților, în adâncirea trăsăturilor revoluționare ale organismului nostru militar, prin prevederi exprese ale Directivei se stabilesc obiectivele și principalele direcții de acțiune pentru ridicarea competenței și întărirea coeziunii corpului de cadre, asigurarea îndeplinirii exemplare a atribuțiilor și afirmarea tuturor cadrelor ca buni specialiști și activiști ai partidului. Se prevăd, în acest sens, sarcini deosebite pentru dezvoltarea orizontului de cultură militară și științifică a cadrelor, ridicarea gradului lor de pregătire tehnică și de speciali-

¹ Nicolae Ceaușescu — *România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate*, vol. 13, Editura politică, București, 1977, pag. 452.

tate, consolidarea și perfecționarea deprinderilor, astfel încât să poată organiza și conduce cu competență procesul instructiv-educativ al subordonaților, să-și îndeplinească ireproșabil misiunile ce le revin. Potrivit cerințelor Directivei, învățământul militar trebuie să vizeze o mai temeinică integrare a activității didactice cu cercetarea și practica instruirii și educării trupelor. Integrarea progresivă a activității didactice cu cercetarea științifică și practica din unități trebuie să facă din instituțiile militare de învățământ nu numai centre de transmitere a cunoștințelor și formare a deprinderilor necesare îndeplinirii misiunilor, ci și etaloane de unități militare model, care să slujească drept termen de referință, prin conținutul și eficiența fiecărei activități, prin strictețea cu care se respectă regulamentele, prin ordine exemplară și disciplină conștientă.

Ridicarea nivelului pregătirii de luptă a tuturor unităților, a întregului efectiv, ca cerință de bază a doctrinei noastre militare, izvorăște din caracterul și scopurile războiului de apărare a patriei dus de către întregul popor.

Directiva pune la baza întregului proces al pregătirii de luptă cunoașterea și minuirea la perfecție a armamentului din dotare, instruirea tuturor militarilor pentru a acționa în situația când agresorul ar folosi armele de nimicire în masă, călirea lor fizică și morală pentru a avea capacitatea de a rezista cu succes la toate privațiunile impuse de războiul modern. Potrivit prevederilor Directivei, procesul instructiv-educativ trebuie să asigure ca toți militarii să cunoască modalitățile de desfășurare a acțiunilor de luptă, în concordanță cu cerințele și particularitățile războiului întregului popor.

Se subliniază, în același timp, necesitatea ca întregul proces instructiv-educativ al unităților și subunităților să fie organizat și să se desfășoare pe baze științifice, să se îmbogățească permanent caracterul lui intensiv, practic-aplicativ, înălțându-se excesul de teoretizare, evidențiindu-se direcțiile de acțiune pentru fiecare categorie de forțe, gen de armă și specialitate, potrivit locului și rolului lor în cadrul sistemului apărării naționale.

3. Asigurarea unei permanente cooperări între toate componentele sistemului apărării naționale. În concepția politico-militară a tovarășului Nicolae Ceaușescu, victoria în războiul de apărare a patriei de către întregul popor nu poate fi decât rezultatul acțiunii coordonate a tuturor unităților militare ale forțelor armate, cu toate formațiunile populare de luptă.

Pe baza acestei cerințe doctrinare, în Directivă se prevede necesitatea de a se dezvolta, în continuare, conlucrarea armatei cu unitățile Ministerului de Interne, gărzile patriotice, detașamentele de pregătire a tineretului pentru apărarea patriei și cu celelalte formațiuni populare.

Deosebit de importantă pentru comandamentele, unitățile și organele centrale și teritoriale ale Ministerului de Interne este prevederea expresă a Directivei referitoare la rolul și locul acestora în sistemul apărării naționale, necesitatea întăririi conlucrării și cooperării cu armata și cu celelalte formațiuni de apărare: „Având în vedere rolul important al Ministerului de Interne în domeniul apărării securității statului și asigurării ordinii publice, se vor adânci conlucrarea și cooperarea cu organele de securitate și de miliție, cu trupele de securitate și unitățile militare de pompieri pentru îndeplinirea misiunilor specifice și de luptă”.

4. Ridicarea capacității de luptă și de mobilizare a comandamentelor și unităților. Această sarcină are în vedere perfecționarea structurilor organizatorice, a metodelor și procedeele de antrenare și verificare prin exerciții de alarmă și de mobilizare, asigurarea încadrării unităților existente la pace cu cadre și militari în termen din rezervă, ridicarea coeficientului de operativitate, instruirea tuturor cadrelor potrivit funcțiilor ce le vor îndeplini la război.

În acest scop, la antrenamentele și exercițiile de verificare a gradului de pregătire pentru luptă și mobilizare a comandamentelor și unităților se cere să se insiste pe dezvoltarea deprinderilor comandantilor, statelor-majore, organelor de servicii și tehnice de a aplica planurile întocmite din timp, în condițiile unor situații operative și tactice complexe. Se cere, totodată, dezvoltarea colaborării cu consiliile locale de apărare, cu organele și unitățile Ministerului de Interne, cu conducerea întreprinderilor și instituțiilor, cu celelalte forțe ale sistemului național de apărare.

5. În mod firesc și necesar, punând accentul cuvenit pe intensificarea instrucției, a exercițiilor și aplicațiilor tactice, a convocărilor și tuturor activităților de pregătire, Directiva subliniază, totodată, **necesitatea ridicării nivelului de conștiință al militarilor, sporirea calitativă a întregii activități politico-educative.**

„Activitatea ideologică și politico-educativă, se arată în Directivă, desfășurată pe baza Programului ideologic al partidului, trebuie să-și sporească contribuția la înarmarea militarilor cu concepția revoluționară a Partidului Comunist Român despre lume și viață — materialismul dialectic și istoric —, la însușirea temeinică a politicii interne și externe a partidului, a hotărârilor Congresului al XIII-lea, la dezvoltarea patriotismului revoluționar socialist, pe baza cunoașterii istoriei multimilenare a poporului român, a originii și continuității acestuia pe vatra străbună, a mărețelor realizări obținute în anii socialismului, la afirmarea tot mai puternică a forțelor armate cu școală de educație politică, patriotică și revoluționară”.

În acest context, întărirea continuă a ordinii și disciplinei militare conștiente se constituie într-o sarcină permanentă și de mare răspundere a tuturor colectivelor de conducere, a comandanților, organelor și organizațiilor de partid și de tineret.

Prin Directivă se cere ca întreaga viață militară să se desfășoare numai pe baza legilor statului și regulamentelor militare — călăuze doctrinare —, care asigură ca fiecare militar, la postul său, să îndeplinească din convingere, întocmai și la timp, atribuțiile ce-i revin. Totodată, cadrele militare trebuie să constituie, în orice împrejurare, exemple de disciplină pentru subordonați și să le pretindă îndeplinirea fără șovăire a tuturor îndatoririlor și ordinelor ce le primesc.

6. Pentru perfecționarea organizării, conducerii și desfășurării procesului instructiv-educativ, a activităților pe toate planurile, **sarcini deosebite revin cercetării științifice.** Așa cum se precizează în Directivă, instituțiile noastre de învățămînt, unitățile dispun de un valoros detașament de cercetători, specialiști, ingineri, medici, tehnicieni, ale căror eforturi trebuie direcționate spre realizarea unor substanțiale îmbunătățiri, materializate în rezultate cantitative și calitative superioare, atât în domeniul teoriei, cît și în cel al practicii militare, al perfecționării cadrului organizatoric și înzestrării cu mijloace tehnice moderne.

În îndeplinirea sarcinilor ce revin cercetării științifice sînt chemate să se angajeze nu numai cadrele din instituțiile și unitățile specializate, ci, într-o măsură crescîndă, și cele din unități, din toate compartimentele de activitate.

7. Potrivit cerințelor doctrinei noastre militare, prin Directivă se evidențiază **necesitatea continuării acțiunii de înzestrare a tuturor unităților militare cu armament și tehnică**

de luptă care să corespundă situației și posibilităților țării noastre, condițiilor geoclimatice ale teritoriului național, precum și particularităților războiului întregului popor pentru apărarea patriei. Existența capacităților industriale proprii de apărare, realizare remarcabilă pe care o datorăm tot inițiativei și politicii înțelepte a președintelui țării, constituie o temelie trainică pentru a îndeplini în întregime planul de înzestrare modernă a unităților militare și celorlalte forțe ale apărării prin resurse și mijloace proprii, ceea ce consolidează independența noastră și în această sferă importantă a raporturilor militare internaționale.

8. **Îmbunătățirea asigurării tehnice, materiale și medicale** constituie, de asemenea, o sarcină permanentă, în concordanță cu noile condiții create de dezvoltarea economico-socială a țării și cu mutațiile ce au survenit în structura unităților militare, aplicînd cu consecvență principiile noului mecanism economico-financiar.

9. În Directivă, ca de altfel în întreaga operă teoretică a tovarășului Nicolae Ceaușescu, sînt în mod constant și multilateral subliniate rolul hotărîtor și multiplele semnificații ale unității indisolubile dintre armată și popor, întemeiată pe solide baze economice, sociale, politice și ideologice. Prezența activă a militarilor pe frontul muncii, **contribuția lor la activitatea economică**, una din misiunile de bază în timp de pace, le dezvoltă sentimentul mîndriei de a fi părtași la înălțarea viguroasă a patriei pe noi trepte de progres și civilizație, constituind în același timp un factor important al întăririi capacității de apărare a patriei.

10. Pe baza principiilor politicii externe a partidului și statului nostru, Directiva precizează că **armata noastră își va dezvolta relațiile cu armatele altor state, întărind prietenia și colaborarea cu armatele țărilor participante la Tratatul de la Varșovia**, ale tuturor țărilor socialiste și va extinde contactele cu armatele altor țări ca factor important al sporirii încrederii între state și diminuării încordării internaționale.

★

Din cele prezentate se desprinde faptul că obiectivul fundamental și sarcinile rezultate din conținutul Directivei comandantului suprem reprezintă un strălucit exemplu de dez-

voltare creatoare a principiilor și cerințelor doctrinare, de îmbogățire a acestora cu noi teze și idei, cu soluții și măsuri de o excepțională valoare teoretică și practică, referitoare la întărirea puterii armate naționale, a pregătirii pentru apărare și luptă, o dovadă elocventă a caracterului revoluționar, novator și deschis permanent perfecționărilor, care definește doctrina militară națională. De asemenea, trebuie să reținem doctrina de onoare ce revine comandanților (șefilor), organelor și organizațiilor de partid, tuturor cadrelor militare să milităm cu pasiune și fermitate pentru îndeplinirea cu eficiență maximă a acestor sarcini programatice.

SARCINI CE REVIN ORGANELOR ȘI UNITĂȚILOR MINISTERULUI DE INTERNE DIN DIRECTIVA COMANDANTULUI SUPREM

Prin întregul ei conținut, Directiva constituie pentru personalul Ministerului de Interne un amplu program de muncă și luptă revoluționară în scopul îndeplinirii neabătute a misiunilor de mare răspundere ce îi sunt încredințate.

Complexitatea și amploarea sarcinilor puse în fața comandamentelor, organelor și unităților Ministerului de Interne prin Directiva comandantului suprem impun, ca o condiție fundamentală a îndeplinirii lor, însușirea temeinică și creșterea răspunderii la toate nivelurile pentru aplicarea lor neabătută. Ele constituie un mijloc puternic de mobilizare și angajare a întregului personal la îndeplinirea îndatoririlor ce revin.

Se impune, pe lângă studierea individuală de către fiecare cadru a prevederilor Directivei, să se organizeze expuneri, debateri și verificări asupra modului cum sunt însușite și aplicate în practică. Totodată, este necesar ca la comandamente și unități, în toate compartimentele de muncă, la organe și subunități să se stabilească concret, pentru fiecare categorie de cadre, eșalon și specialitate, ce trebuie făcut pentru ca fiecare sarcină prevăzută în Directivă să fie îndeplinită integral și la cotele cele mai înalte de eficiență.

Prezentăm în continuare, într-o formă esențializată, cerințele și sarcinile generale ce revin organelor și unităților Ministerului de Interne din Directiva comandantului suprem: cunoașterea aprofundată și îndeplinirea politicii interne și externe a partidului și statului; creșterea rolului organelor și

organizațiilor de partid; dezvoltarea capacității organizatorice și de conducere a cadrelor; ridicarea capacității operative și de luptă a unităților și organelor Ministerului de Interne; îndeplinirea cu înaltă responsabilitate a atribuțiilor funcționale; ridicarea nivelului pregătirii politice, de specialitate și militare a cadrelor; perfecționarea stilului de muncă; sporirea eficienței cercetării științifice, a grijii față de bunurile din dotare și implicarea în mai mare măsură a cadrelor în activitățile economico-sociale.

1. Cunoașterea aprofundată și îndeplinirea neabătută a politicii interne și externe a Republicii Socialiste România, înarmarea întregului personal cu concepția revoluționară a partidului despre lume și viață, dezvoltarea conștiinței politice și formarea unei conduite exemplare sunt îndatoriri permanente ale cadrelor Ministerului de Interne.

În Directivă, ca și în cuvântarea rostită la întâlnirea cu activul de comandă și de partid din armată, tovarășul Nicolae Ceaușescu a formulat, cu clarviziunea și forța de pătrundere ce-i sunt proprii, noi aprecieri și orientări asupra rolului muncii de partid.

De o însemnătate cardinală este teza potrivit căreia munca politico-educativă constituie parte inseparabilă a pregătirii de apărare și de luptă, ceea ce situează această activitate în rîndul factorilor de bază ce determină puterea combativă a organelor și unităților Ministerului de Interne. Pentru noi toți, cerința subliniată din nou cu tărie de secretarul general al partidului ca armata să fie o înaltă școală de pregătire politico-educativă și culturală are o importanță covârșitoare.

Această teză îmbogățește viziunea asupra rolului educativ al organelor și unităților Ministerului de Interne, în sensul că, alături de îndeplinirea misiunilor de mare răspundere ce ne revin, trebuie să participăm mai activ la formarea pentru muncă și viață a tineretului, a tuturor oamenilor muncii.

De aici marea răspundere pe care o au comandanții (șefii), statele-majore, organele și organizațiile de partid și de tineret, toate cadrele Ministerului de Interne pentru a imprima o calitate superioară fiecărei activități, a înlătura definitiv improvizările, formalismul și superficialitatea, a conferi noi valențe muncii de educație.

2. Creșterea și mai puternică a rolului organelor și organizațiilor de partid este o necesitate obiectivă a etapei actuale în toate domeniile vieții militare. Comandantul nostru suprem,

tovarășul Nicolae Ceaușescu, sublinia necesitatea ca rolul conducător al partidului, al organizațiilor de partid să nu fie înțeles ca o simplă afirmație generală, ci ca o obligație a fiecărei organizații de partid, a fiecărui comunist, la locul său de muncă, de a milita exemplar, neabătut pentru îndeplinirea politicii partidului, a legilor statului nostru socialist.

Rolul comuniștilor trebuie să se afirme tocmai în direcțiile de bază de care depinde sporirea capacității operative a organelor și unităților: ridicarea nivelului general de pregătire a întregului personal, întărirea ordinii și disciplinei, îndeplinirea ireproșabilă a tuturor misiunilor încredințate.

3. Dezvoltarea capacității organizatorice, creșterea operativității și eficienței actului de conducere va trebui să constituie pentru cadrele noastre un domeniu prioritar de acțiune. Numai astfel se va realiza o conducere fermă și activă, suplă și elastică, utilizându-se forme și procedee ingenioase de culegere, prelucrare și valorificare operativă a informațiilor.

4. Pe baza sarcinilor trasate în Directivă va trebui să acționăm permanent, cu mai multă competență și răspundere, pentru a ridica la un nivel superior capacitatea operativă și de luptă a tuturor organelor și unităților Ministerului de Interne, începând de la subunități, posturile de miliție, organele și milițiile teritoriale, până la comandamente și unități centrale.

Nu este vorba de a folosi cîteva citate, a enunța principii, ci de a avea o viziune integratoare, politică și militară, deopotrivă, o înțelegere largă, în profunzime, asupra acestor teze și mai ales a face un permanent efort de gîndire și acțiune pentru a găsi formele și procedeele cele mai adecvate în vederea materializării lor în practică.

5. Înțelegerea profundă a acestor cerințe trebuie să însuflească întregul personal al Ministerului de Interne o înaltă **responsabilitate în îndeplinirea cu cinste și demnitate a îndatoririlor funcționale**, care să se reflecte în :

— creșterea vigilenței, fermității și a spiritului militant, revoluționar ;

— dezvoltarea discernămintului politic și juridic pentru respectarea neabătută a legalității socialiste ;

— zădărnicierea infracțiunilor, a oricăror fapte de natură să prejudicieze securitatea statului, economia națională, ordinea și liniștea publică.

În actualul cincinal, 1986—1990, organele și unitățile Ministerului de Interne intră într-o nouă etapă de pregătire militară și politică care trebuie să se caracterizeze de aceeași trăsături calitative proprii dezvoltării întregii societăți.

Se au în vedere — așa cum se precizează în Directivă — sporirea rolului factorului intensiv și de eficiență, incorporarea cuceririlor științei în toate laturile activității de pregătire, afirmarea puternică a spiritului revoluționar, de ordine și disciplină, adîncirea procesului de integrare a tuturor cadrelor în viața politică, economico-socială, științifică și culturală a societății.

6. Pentru toate cadrele Ministerului de Interne se desprinde necesitatea ridicării continue a nivelului pregătirii profesionale, militare și tehnice, stăpinirea la perfecție a legislației socialiste, a doctrinei militare naționale, a modalităților de folosire a celor mai eficiente forme și procedee de îndeplinire a misiunilor de mare răspundere ce ne revin în apărarea cuceririlor revoluționare, a independenței și suveranității naționale, a proprietății socialiste și personale, a drepturilor și intereselor legale ale cetățenilor, a ordinii și liniștii publice.

Întregul sistem de perfecționare a pregătirii personalului va trebui să fie ancorat în realitățile vieții sociale, în cerințele muncii, să aibă un conținut profund științific, să contribuie la dezvoltarea capacității cadrelor de a se adapta operativ, creator, la noile situații, precum și la formarea unor temeinice deprinderi menite să asigure o maximă eficiență tuturor activităților desfășurate.

În actualele condiții ale revoluției tehnico-științifice, ale tehnicizării crescînde și extinderii aparaturii moderne de culegere, centralizare și prelucrare a informațiilor, componenta tehnico-științifică a pregătirii cadrelor trebuie mult extinsă. Aceasta înseamnă, pe lângă perfecționarea continuă a sistemului de pregătire, și o amplificare a propagandei tehnico-științifice, a efortului de îmbogățire prin studiu individual a cunoștințelor din acest domeniu definitoriu al competenței profesionale.

Dispozițiile privind perfecționarea pregătirii cadrelor din Ministerul de Interne în perioada 1986—1990 stabilesc ca în pregătirea militară să se pună accentul pe aprofundarea doctrinei militare naționale, a legilor și principiilor luptei armate, a modalităților de folosire a celor mai eficiente forme și procedee de ducere a acțiunilor în condițiile luptei întregului

popor și dezvoltarea capacității de concepție, analiză și sinteză a cadrelor. Totodată, se precizează că activitățile de perfecționare a pregătirii cadrelor se vor realiza în raport cu arma, profilul, complexitatea și particularitățile sarcinilor ce revin unităților respective.

Prin toate formele de pregătire se va asigura dezvoltarea capacității de intervenție a întregului efectiv pentru prevenirea și descoperirea cu operativitate a infracțiunilor și a celorlalte fapte antisociale, asigurarea legalității în obiective, locuri și medii, folosirea cu intensitate sporită a mijloacelor tehnice din dotare, îmbunătățirea metodelor și procedeele de muncă.

Trebuie să înțelegem bine că orientările și indicațiile trasate de comandantul nostru suprem referitoare la pregătirea militară a cadrelor impun o viziune nouă în conceperea activităților de pregătire, în conținutul și structura programelor, în sensul de a asigura o corelare deplină între pregătirea de specialitate și cea militară pentru creșterea ponderii activităților practic-aplicative.

Minuirea mijloacelor tehnice moderne existente în înzestrare necesită cunoștințe și deprinderi tot mai temeinice și multilaterale. Pregătirea tehnică a devenit în condițiile de astăzi o componentă inseparabilă a formării fiecărui luptător. Toate acestea impun comandanților, organelor și organizațiilor de partid și ale U.T.C. să-și sporească preocupările și demersurile pentru stimularea interesului, a pasiunii cadrelor pentru cunoașterea la perfecție a caracteristicilor tehnico-tactice ale armamentului și tehnicii din dotare.

În acest context este esențial să reținem indicația tovarășului Nicolae Ceaușescu din cuvântarea ținută la convocarea-bilanț din decembrie 1985 referitoare la faptul că „...în centrul întregii activități de pregătire militară să punem cunoașterea și minuirea la perfecție a armamentului din dotare”. Îndeplinirea cu răspundere și eficiență maximă a acestei cerințe este de importanță vitală pentru cadrele Ministerului de Interne care sînt chemate să acționeze pentru îndeplinirea misiunilor specifice în grupuri mici sau izolat.

7. Promovînd spiritul revoluționar în toate domeniile, se cere să acționăm permanent pentru formarea unei atitudini ferme, intransigente, față de tot ce este vechi și nu mai corespunde noilor realități, actualei etape de dezvoltare. Obiectivele superioare ale acestei etape nu pot fi realizate cu metode vechi, depășite, după criteriul: „așa s-a mai făcut”. Astăzi se im-

pune cu hotărîre să fie perfecționate stilul și metodele de muncă, promovate cu mai mult curaj noul și cuceririle științei în toate domeniile, să fie găsite noi modalități mai eficace de lucru care să corespundă necesităților de ridicare continuă a nivelului de pregătire a cadrelor.

Cu deosebită acuitate se pune acest imperativ în fața organelor și unităților Ministerului de Interne, chemate să îndeplinească misiuni deosebit de complexe, ce impun o conducere dinamică, un stil de muncă revoluționar, înlăturarea metodelor și practicilor perimate, depășite, întărirea spiritului de ordine și disciplină pe întreaga scară ierarhică.

Comandanții, organele și organizațiile de partid trebuie să-și îmbunătățească activitatea organizatorică, să investească mai multă inteligență, competență și spirit creator în tot ceea ce întreprind, punînd munca de prevenire în centrul tuturor activităților pe care le desfășoară.

8. Pentru perfecționarea activității pe toate planurile, sarcini deosebite revin cercetării științifice care trebuie să se materializeze în îmbunătățirea cadrului organizatoric al unităților, organelor și comandamentelor, perfecționarea formelor și metodelor de acțiune, conceperea unor noi tipuri de armament și mijloace tehnice specifice. În activitățile de cercetare, invenții, inovații și raționalizări trebuie să fie angajate nu numai cadrele din unitățile specializate, ci, într-o măsură mai mare, și cele din școlile militare, comandamente, organe și unități, din toate compartimentele de activitate.

9. În concordanță cu dezvoltarea economică a țării, în raport cu situația internațională, partidul și statul nostru alocă, în limite raționale, fondurile necesare dotării organelor și unităților Ministerului de Interne cu armament, tehnică de luptă și mijloace materiale moderne. **Menținerea lor în perfectă stare și prelungirea duratei de funcționare** va avea urmări benefice în procesul îndeplinirii misiunilor și va degreva bugetul țării de importante sume bănești.

10. În contextul sarcinii trasate de comandantul suprem privind **integrarea socială a cadrelor militare** avem datoria de a fi prezente active la dezvoltarea generală a patriei, de a ne implica mai mult în activitatea economico-socială. Toate cadrele noastre să fie pătrunse de adevărul că sînt activiști de partid și de stat, cetățeni ai patriei, că nu se pot limita la

munca profesională, că este în interesul propriu, al formării lor multilaterale, să fie în miezul problemelor dezvoltării societății, să participe la soluționarea lor. Fără îndoială, aceasta se va repercuta pozitiv în îndeplinirea cu eficiență sporită a atribuțiilor funcționale, în realizarea deplină pe toate planurile a cadrelor noastre, în familie și societate, în creșterea capacității combative a tuturor unităților.

Ampla problemă cuprinsă în Directiva comandantului suprem pentru perioada 1986—1990 jalonează activitățile, eforturile și strădaniile tuturor comandamentelor, unităților centrale și teritoriale în perioada actualului cincinal.

Inflăcărați de sentimentul mândriei patriotice, de simțăminte înaltei responsabilități față de patrie, partid și popor, toate cadrele Ministerului de Interne sînt angajate plenar în îndeplinirea sarcinilor trasate de comandantul suprem al forțelor armate, tovarășul Nicolae Ceaușescu, printr-o bărbătească neprecupețire la posturile datoriei, pentru a fi gata să apere marile cuceriri socialiste, libertatea și integritatea patriei noastre, Republica Socialistă România.

BIBLIOGRAFIE:

Directiva Comandantului Suprem al Forțelor Armate ale Republicii Socialiste România privind pregătirea militară și politică a armatei în perioada 1986—1990.

NICOLAE CEAUȘESCU — *Cuvîntare la convocarea bilanț a activului de bază de comandă și de partid din armată, 17 decembrie 1985*, Editura politică, București, 1986.

NICOLAE CEAUȘESCU — *România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate*, vol. 13, Editura politică, București, 1977, pag. 452.

Dispoziții privind perfecționarea pregătirii cadrelor din Ministerul de Interne în perioada 1986—1990.

II.

Principii și cerințe doctrinare

ale îndeplinirii misiunilor specifice și de luptă comune ce revin organelor și unităților Ministerului de Interne

Întărirea continuă a capacității de apărare a patriei, parte integrantă a vastului program de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate, constituie o preocupare de primă necesitate a partidului și statului nostru, a întregului popor. Militînd cu consecvență și înaltă responsabilitate pentru dezvoltarea economico-socială, culturală și spirituală a națiunii noastre, Partidul Comunist Român, personal comandantul suprem al forțelor noastre armate, tovarășul Nicolae Ceaușescu, se îngrijesc, totodată, de întărirea continuă a capacității de apărare a țării, de pregătirea temeinică a tuturor componentelor sistemului apărării naționale, într-un efort unitar, pentru a fi gata oricînd să dea o ripostă zdrobitoare agresorului, să apere cuceririle revoluționare, integritatea teritorială, independența națională și suveranitatea Republicii Socialiste România.

Elementul fundamental care definește caracterul doctrinei militare românești contemporane, al cărei strălucit fondator este comandantul nostru suprem, îl reprezintă apărarea patriei împotriva oricărei agresiuni prin ducerea războiului de către întregul popor.

Referindu-se la acest principiu doctrinar, potrivit căruia România va opune agresiunii străine un efort armat global, prin toate mijloacele militare și nemilitare, la cotele maxime ale potențialului național, iar respingerea invadatorului va reveni întregului popor, tovarășul Nicolae Ceaușescu arăta: „Noi apreciem că un război antiimperialist, un război de apărare nu poate fi decît un război popular și că victoria se va obține nu numai pe frontul de luptă, ci prin lupta generală a întregului popor”.¹

¹ Nicolae Ceaușescu — *România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate*, vol. 4, Editura politică, București, 1970, pag. 300.

Conceptia Partidului Comunist Român, a secretarului său general, cu privire la apărarea patriei prin participarea la luptă a întregului popor reprezintă temelia doctrinei noastre militare, nucleul ei principal, un strălucit exemplu de dezvoltare creatoare a teoriei și practicii militare socialiste, de abordare și soluționare originală a multiplelor probleme deosebit de complexe pe care le presupune apărarea patriei în consens cu interesele, necesitățile și posibilitățile țării noastre. Definind scopul general al apărării naționale, comandantul nostru suprem a arătat: „...România socialistă nu urmărește și nu va urmări niciodată țeluri agresive, împotriva vreunui stat, ... în orice împrejurări, întotdeauna, patria noastră, poporul român va lupta numai și numai pentru apărarea independenței și suveranității sale, împotriva oricărei încercări de dominație și asuprire, pentru a asigura națiunii noastre dreptul de a-și fauri societatea socialistă și comunistă în mod liber...”¹

Înțelegerea principiilor doctrinare și cerințelor ce decurg din acestea presupune, înainte de toate, însușirea temeinică a conceptului, conținutului și problematicii doctrinei militare a României socialiste.

SEMNIFICAȚIA CONCEPTULUI DE DOCTRINA MILITARĂ NAȚIONALĂ. IMPLICAȚIILE PRINCIPIILOR ȘI CERINȚELOR DOCTRINARE

Într-o accepțiune mai cuprinzătoare, doctrina noastră militară reprezintă concepția unitară adoptată de statul român în problemele fundamentale ale apărării naționale, totalitatea principiilor, tezelor și ideilor pe care acesta le aplică în organizarea, înzestrarea, pregătirea și conducerea tuturor resurselor umane, materiale și spirituale necesare apărării armate a cuceririlor revoluționare ale poporului, a independenței, suveranității și integrității teritoriale a patriei împotriva oricărei agresiuni. Ea exprimă aplicarea creatoare a științei militare la condițiile specifice ale țării noastre, potrivit situației, intereselor, posibilităților și opțiunilor partidului și statului nostru în domeniul apărării naționale.

¹ Nicolae Ceaușescu — *România pe drumul construirii societății socialiste multilaterale dezvoltate*, vol. 13, Editura politică, București, 1977, pag. 430.

Obiectul principal al doctrinei militare naționale îl constituie apărarea patriei, a cuceririlor socialiste ale poporului împotriva oricărei agresiuni prin ducerea războiului de către întregul popor. Totodată, este necesar să subliniem faptul că, în condițiile când în ducerea unui eventual război vor fi angajate toate forțele și mijloacele națiunii, obiectul doctrinei noastre militare se extinde de la problematica luptei armate propriu-zise la direcționarea pregătirii militare a întregii țări, definind modalitățile de acțiune, structurile, destinația, înzestrarea și conducerea acestora.

În consecință, doctrina noastră militară răspunde la două imperative de bază: cum va acționa statul nostru în cazul unei agresiuni și, pentru aceasta, cum este necesar să se pregătească întreaga națiune încă din timp de pace. Este o doctrină care se distinge prin caracterul său național și prin scopul său de apărare.

Din definiția enunțată mai reținem și consacrarea statală, caracterul oficial al doctrinei noastre militare, faptul că totalitatea principiilor, tezelor și ideilor pe care le însumează sint consfințite în Constituție, legi și hotărâri ale organismelor naționale supreme de conducere politico-militară, reflectate în documente cu caracter normativ ale statului și directive ale comandantului suprem. Caracterul oficial al doctrinei noastre militare nu exclude lupta de opinii, ci, dimpotrivă, stimulează gândirea creatoare, contribuția comandantilor și cadrelor la aprofundarea conținutului ei, prin formularea unor idei noi rezultate din experiența practică.

Totodată, se cuvine să stăruim asupra caracterului prioritar orientativ al principiilor, tezelor și ideilor pe care le însușește doctrina noastră militară. Ea nu abordează și nu soluționează, în detaliu, toate problemele multiple și variate ale pregătirii și executării apărării naționale, nu intră în amănunte și nu stabilește reguli și norme. Dimpotrivă, doctrina militară românească se ocupă de aspectele majore, esențiale prin care orientează, direcționează soluționarea, în mod unitar, a problemelor fundamentale privind apărarea națională. Această, deoarece elaborarea în detaliu a sarcinilor, formelor, procedurilor și normelor de acțiune fac obiectul artei militare, teoriei organizării militare, înzestrării, mobilizării, teoriei instruirii și educării tuturor forțelor luptătoare pe baza cărora comandamentele superioare, înarmate cu principiile doctrinare, stabilesc rezolvarea lor corectă, eficientă pe bază de reguli și norme.

Oricum am privi și trata lucrurile și fenomenele, vom constata că, prin problematica și conținutul lor, principiile sînt mai aproape de legi, au o încărcătură de esențialitate mai largă, dar ele nu se identifică cu legile, indiferent de sfera lor de acțiune. Principiile exprimă esența legilor, au rolul de a orienta, de a oferi anumite repere normative. În raport cu regulile și normele, față de legi, principiile sînt mai generale, direcționează cu teze, idei, soluții și orientări activitățile, stabilind în același timp și formele, metodele și procedeele de îndeplinire a ceea ce prevăd.

La aceste considerații teoretice putem concluziona că principiile doctrinare reprezintă izvorul primordial, cauza primară, ideea fundamentală, punctul de plecare pe care se întemeiază teoria și practica militară. Prin urmare, în doctrina noastră militară există un șir de enunțuri cu valoare de principii și teze ce decurg nemijlocit din politica generală a partidului și statului nostru. Din aceste principii se deduc și rezultă cerințe de ordin aplicativ privind misiunile și acțiunile specifice și de luptă comune, instruirea și educarea efectivelor, organizarea și înzestrarea, conducerea, conlucrarea și cooperarea etc.

În practică, folosim frecvent expresia „principii doctrinare” și afirmăm — cu deplină temei — că întreaga activitate din domeniul militar trebuie așezată ferm pe temelia acestora. Totuși, uneori, în exprimarea curentă se identifică principiul sau teza cu soluția, regula sau norma.

Recunoscînd că unele enunțuri își schimbă caracterul în raport cu unghiul din care este analizată problema, trebuie să recunoaștem că ceea ce la un nivel dat apare ca o regulă, la nivelul imediat inferior se constituie ca principiu, și invers, așa cum, de exemplu, se întâmplă în cazul principiilor de înzestrare, selecție, instrucție, cazare, de cooperare sau de asigurare a legăturilor. Chiar și în organizarea celei mai simple ședințe de instrucție vorbim de respectarea unor principii, dar care, de fapt, sînt cerințe, reguli, norme.

În deplină concordanță cu țelul pe care îl are, *doctrina militară românească reflectă în conținutul său următoarele principii de bază*, de mare valoare teoretică și practică, ale concepției partidului și statului nostru privind apărarea națională:

— unitatea dialectică dintre edificarea societății socialiste multilateral dezvoltate și apărarea țării, a cuceririlor revolu-

ționare ale poporului, prin care se statuează încadrarea organică a efortului militar al țării în ansamblul vieții întregii noastre națiuni;

— apărarea patriei, cauză și operă a întregului popor;

— conducerea exclusivă de către Partidul Comunist Român a întregului sistem al apărării naționale, dreptul suveran, inalienabil al organelor constituționale ale țării de a hotărî asupra tuturor problemelor privind apărarea națională;

— colaborarea armatei române cu armatele statelor socialiste, membre ale Tratatului de la Varșovia, cu ale tuturor țărilor socialiste, precum și cu armatele altor state dornice de pace și securitate.

Aceste principii cu caracter primordial, pe care le numim și fundamentale, sînt integrate organic și concretizate în întregul conținut al doctrinei noastre militare, ele direcționează raporturile doctrinei cu știința militară, cu științele social-politice, cu cele tehnice ș.a.

Totodată, *doctrina militară românească actuală cuprinde în conținutul său teze și idei privind*: caracterul, trăsăturile și concepția strategică de ducere a războiului întregului popor; forțele participante la război, structura generală și destinația lor; direcțiile de dezvoltare a artei militare naționale; obiectivele prioritare și conținutul principal, unitar al pregătirii forțelor armate și a celorlalte componente ale sistemului apărării naționale; orientările de bază referitoare la pregătirea teritoriului țării și economiei naționale pentru apărare; orientarea activității de înzestrare cu armament și tehnică militară a forțelor armate și a celorlalte componente ale sistemului apărării naționale; opțiunile referitoare la realizarea conducerii tuturor forțelor și mijloacelor participante la apărarea patriei.

Tezele, ideile și opțiunile de mai sus direcționează toate domeniile apărării naționale, iar îndeplinirea lor optimizează eforturile și asigură unitatea de concepție și de acțiune în timp de pace și în eventualitatea războiului de apărare dus de întregul popor. Acestea se regăsesc în unele scrieri de doctrină militară, fiind abordate din diferite puncte de vedere ale științei militare, politice, sociale, metodice etc. Formularea, enunțarea și ordinea de abordare sînt pasibile de îmbunătățiri. Important este ca aceste principii, teze și idei să răspundă rațiunilor practice pe care le avem în vedere, și anume găsirea soluțiilor optime pentru îndeplinirea ireversibilă a misiunilor și sarcinilor specifice ce ne revin, evitarea

soluțiilor lipsite de eficiență. În același timp, doctrina noastră militară cuprinde și concepte referitoare la: apărarea națională; capacitatea de apărare a patriei; războiul întregului popor; sistemul apărării naționale; apărarea teritorială; organizarea localităților țării ca cetăți de muncă, luptă și apărare; colaborarea, conlucrarea și cooperarea elementelor componente ale sistemului apărării naționale. Unele dintre acestea au fost tratate în volumul anterior, altele fac obiectul temelor lucrării de față.

Rostul acestui larg demers asupra conținutului și problematicii doctrinei militare naționale îl constituie dorința de a evidenția funcțiile aplicativ-organizatorice, formative și metodologice ale acesteia. Doctrina militară este, prin excelență, o teorie a acțiunii, cu un puternic caracter practic-aplicativ. Nu există principiu, teză sau idee din conținutul doctrinei noastre militare care să nu constituie o recomandare practic-aplicativă într-o latură sau alta a activității militare.

În domeniul principiilor și cerințelor doctrinare, în care nu există delimitări, ci interferențe continui, realizarea unei sistematizări și enumerări se impune numai din motive didactice. Misiunile și acțiunile specifice sau de luptă comune, problemele instruirii și educării efectivelor își au izvorul primordial în politica și în doctrina noastră militară.

Un strălucit exemplu de aplicare în practică a principiilor doctrinare îl oferă Directiva comandantului suprem al forțelor noastre armate pentru actualul cincinal, document programatic de excepțională valoare științifică pentru rezolvarea de către teoria și practica militară românească a opțiunilor doctrinei noastre militare.

Elaborată într-o viziune unitară, de largă perspectivă, Directiva constituie un program atotcuprinzător pentru dezvoltarea întregului nostru organism militar, creșterea capacității combative a comandamentelor și unităților, pentru ridicarea pe o nouă treaptă, calitativ superioară, a tuturor laturilor procesului de instruire și educare a efectivelor, perfecționarea organizării, înzestrării și conducerii unităților, în concordanță cu exigențele rezultate din istoricele documente ale celui de-al XIII-lea Congres al Partidului Comunist Român.

Intrucât în prima temă a acestei lucrări s-a tratat pe larg însemnătatea excepțională a acestui document programă-

tic politico-militar și sarcinile ce revin organelor și unităților noastre, ne vom rezuma să evidențiem faptul că toate manifestările din viața unităților militare, onorate de înalta prezentă a comandantului nostru suprem, aplicațiile și exercițiile demonstrative, convocările-bilanț și elaborarea directivelor privind pregătirea militară și politică a tuturor componentelor sistemului apărării naționale reprezintă momente marcante, de referință ale acțiunii de dezvoltare a doctrinei militare românești și de concretizare a cerințelor acesteia, menite să orienteze, în perspectivă, întreaga activitate de întărire a capacității de apărare a patriei.

Așezarea întregului proces al îndeplinirii misiunilor și perfecționării pregătirii cadrelor pe temelia principiilor doctrinare, a cerințelor ce decurg din acestea constituie o acțiune de extremă complexitate și de mare răspundere. Avem în vedere că, permanent, trebuie regândite, reevaluate toate laturile misiunilor ce ne revin, ale instruirii și educării, la toate eșaloanele și în toate specialitățile. Totul, de la cea mai simplă acțiune cotidiană specifică, de la oricare ședință de instrucție, până la convocările de pregătire, aplicațiile tactice de alarmare sau operațiunile speciale, trebuie să răspundă direct cerințelor, regulilor, normelor ce își au izvorul în principiile, tezele și ideile doctrinei noastre militare.

Aceste preocupări se constituie într-un vast domeniu de investigare, de strădanie creatoare, pentru a instaura ferm principiile și cerințele doctrinare, sarcinile ce ne revin din Directiva comandantului suprem la baza întregii noastre activități.

Pornind de la acest adevăr axiomatic, în continuare vom arăta modul cum principiile fundamentale, ideile, tezele și cerințele doctrinare se reflectă și stau la baza îndeplinirii misiunilor și ducerii acțiunilor de către organele și unitățile Ministerului de Interne.

1. Unitatea dialectică dintre construirea și apărarea societății socialiste multilateral dezvoltate.

Potrivit concepției Partidului Comunist Român, ridicarea capacității de apărare a patriei constituie o parte integrantă a edificării societății socialiste multilateral dezvoltate în România. Conform acestui principiu, *făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate reprezintă un proces unitar în conținut*

tul cărui între sarcinile de dezvoltare economico-socială și spirituală și cele privind apărarea patriei există o strinsă legătură, o condiționare reciprocă. Prin caracterul realist, științific, prin viabilitatea soluțiilor preconizate, acest principiu exprimă orientarea fundamentală a politicii militare a partidului și statului nostru, întemeiată pe aplicarea creatoare a materialismului dialectic și istoric, a principiilor socialismului științific în abordarea și rezolvarea problemelor cardinale ale apărării naționale în raport cu condițiile interne și internaționale ale țării noastre, cu caracterul și conținutul fenomenului militar în epoca contemporană.

Unitatea operei construcție-apărare circumscrie corelația dialectică dintre nivelul dezvoltării în ansamblu a societății noastre și întărirea puterii militare a țării.

În virtutea acestui principiu, capacitatea de apărare a patriei e un rezultat al tuturor posibilităților materiale, tehnico-științifice, demografice, morale și de altă natură de care dispune țara și care pot fi mobilizate în vederea salvagărdării independenței, suveranității și integrității sale teritoriale, a științei și capacității de a le pregăti încă din timp de pace și de a le valorifica la nivel superior în timp de război.

Legăturile ce caracterizează binomul construcție-apărare se manifestă, înainte de toate, sub forma raporturilor dintre puterea economică și capacitatea de apărare a statului, întrucât caracterul, nivelul și structura economiei naționale influențează nemijlocit puterea militară a țării.

Marile realizări obținute în anii construcției socialiste, sublinia secretarul general al partidului la Congresul al XIII-lea al P.C.R., au dus la transformarea României „Dintr-o țară agrară, cu o industrie și o agricultură slab dezvoltate, într-o țară industrial-agrară, cu o industrie puternică, modernă și o agricultură socialistă în plină dezvoltare”.

Sub aspectul structurii, industria (pivotalul întregii economii naționale) se apropie tot mai mult de parametrii cei mai moderni, având ca sectoare dezvoltate ramuri de vîrf: construcția de mașini și utilaje tehnologice, electronica, mecanica fină, energetica, chimia, care au o importanță deosebită pentru producția națională de apărare, toate acestea reflectându-se în calitatea armamentului și a celorlalte mijloace de luptă moderne necesare forțelor de apărare.

O influență deosebită a potențialului economic asupra optimizării capacității de apărare a patriei o are repartizarea judicioasă a forțelor de producție în plan teritorial, care răs-

punde atît cerințelor generale de progres multilateral, cît și unor criterii de natură strategică și tactică. Dezvoltarea industriei și agriculturii, creșterea numărului și dimensiunilor localităților, crearea a zeci și zeci de platforme și centre industriale, extinderea rețelelor de transporturi și telecomunicații, a lucrărilor de irigații și hidroameliorații contribuie la creșterea potențialului de apărare.

Relevînd principiul unității construcție-apărare, tovarășul Nicolae Ceaușescu sublinia: „...activitatea armatei, ridicarea pregătirii ei de luptă și politice, dotarea cu mijloacele necesare constituie o parte integrantă a edificării societății socialiste multilateral dezvoltate în patria noastră, a muncii întregului popor pentru înfăptuirea politicii interne și externe a României socialiste”.¹

Această precizare evidențiază valențe și semnificații doctrinare fără precedent, deoarece: apărarea patriei se integrează organic în dialectica edificării societății socialiste multilateral dezvoltate; întărirea capacității de apărare a patriei rezidă în dezvoltarea armonioasă a întregului sistem social global, care este statul; acest cadru poate imprima efortului militar, la nevoie, dimensiuni totale; apărarea patriei ocupă un loc central în activitatea de conducere științifică a societății noastre; caracterul științific, realist al doctrinei noastre militare derivă din acordul său deplin cu politica internă și externă a partidului și statului nostru.

Rolul organelor și unităților Ministerului de Interne în apărarea țării se manifestă sub două aspecte principale, diferite ca mod de realizare, prin natura formelor de acțiune folosite, însă unitare ca scop, strict corelate cu acțiunea celorlalte forțe componente ale sistemului național de apărare.

Astfel, în conformitate cu prevederile legislației în vigoare, principala lor direcție de efort o reprezintă apărarea securității statului, asigurarea ordinii și liniștii publice, apărarea proprietății întregului popor, a drepturilor și intereselor legale ale persoanelor, prevenirea și descoperirea infracțiunilor și a altor fapte care pot aduce prejudicii capacității de apărare a patriei. Totodată, forțele existente în structura organizatorică a Ministerului de Interne, îndeosebi trupele sale, unele unități de miliție și alte formațiuni sînt destinate să participe direct la acțiunile de luptă împotriva agresorului.

¹ Nicolae Ceaușescu — *România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate*, vol. 20. Editura politică, București, 1981, pag. 309.

Referindu-se la rolul forțelor de securitate și ordine, comandantul suprem al forțelor armate, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a subliniat că în cadrul sistemului de apărare „Trebuie întărită și mai mult în continuare conlucrarea cu unitățile militare ale Ministerului de Interne ... și aceasta privește, desigur ... nu numai unitățile de securitate, dar și unitățile de miliție, ținând seama că ele au și vor avea întotdeauna răspunderi importante în apărarea cuceririlor revoluționare, a ordinii și liniștii publice, în apărarea patriei”¹.

Militind pentru însușirea temeinică și aplicarea neabătută în practică a cerințelor ce reies din acest principiu doctrinar fundamental, comandanții și statele-majore, cu sprijinul organelor și organizațiilor de partid și ale U.T.C., au datoria să dezbată, prin toate formele de pregătire, principalele valențe ale construcției și apărării socialiste. Permanent, trebuie create, în procesul de pregătire, situații și probleme de învățat care să dezvolte cadrelor capacitatea de a rezolva cu răspundere și discernământ situațiile specifice cu care se confruntă în apărarea obiectivelor din competență, să le formeze simțul de răspundere și perseverență, să respecte neabătut legalitatea socialistă, să întărească și să lărgască conlucrarea cu celelalte organe de stat, cu organismele democrației și cu masele de oameni ai muncii.

Prin dezbateri de caz, analize și rezolvări de situații specifice trebuie să se materializeze permanent conceptul de prevenire a manifestărilor antistatale și antisociale, să se dezvolte fermitatea, vigilența și combativitatea revoluționară.

Problemele din activitatea practică de apărare a avuției naționale, a drepturilor și intereselor oamenilor muncii trebuie dezbătute în procesul instructiv-educativ, rezolvate în aplicații, exerciții și ședințe de instrucție, în vederea cunoașterii temeinice și multilaterale a obiectivelor și zonelor de responsabilitate, asigurării pazei, securității și apărării acestora, conlucrării cu conducerea întreprinderilor, gărzile patriotice și celelalte formațiuni de apărare, pentru prevenirea infracțiunilor și evenimentelor negative, a oricăror stări de pericol.

¹ Nicolae Ceaușescu — *România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate*, vol. 25, Editura politică, București, 1984, pag. 342—343.

Iată cum, pornind de la evaluarea acestui principiu, a cărui temelie o constituie unitatea indisolubilă dintre construcție și apărare, ajungem la cerințe doctrinare care vizează și componentele sistemului național de apărare, structurile, înzestrarea și metodologia de instruire, toate în scopul creșterii capacității combative și de intervenție a organelor și unităților noastre.

2. Apărarea patriei — cauză și operă a întregului popor.

În concepția partidului nostru, a secretarului său general, apărarea patriei, cauză și operă a întregului popor român, constituie îndatorirea supremă de onoare a tuturor cetățenilor săi.

În raportul prezentat la Congresul al X-lea al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu arăta: „Apărarea patriei este o îndatorire a fiecărui cetățean; în condițiile de azi, în cazul unui război, nu numai armata, ci toți cetățenii trebuie să fie gata de a lupta pentru apărarea libertății, suveranității și integrității patriei”. Această îndatorire sacră, înscrisă în Programul partidului, în Constituția țării, în Codul principiilor și normelor muncii și vieții comuniștilor, ale eticii și echității socialiste, precum și în alte documente de partid și de stat, reprezintă una din cele mai puternice manifestări a patriotismului revoluționar al maselor populare, ca o expresie a răspunderii față de țară, față de interesele supreme ale națiunii.

Apărarea patriei este cauza întregului popor deoarece ea are o adâncă motivație socială, toți cetățenii țării fiind în egală măsură interesați în salvagardarea cuceririlor revoluționare ale poporului, a suveranității și integrității României socialiste, în respingerea oricărei tentative de agresiune imperialistă. Tocmai în acest scop, legile statului nostru prevăd că pregătirea în vederea apărării, participarea într-o formă sau alta la pregătirea militară și la lupta împotriva oricărei agresiuni constituie, concomitent, un drept și o îndatorire fundamentală a fiecărui cetățean.

Apărarea patriei este opera întregului popor întrucât toate măsurile adoptate de partid și de stat în vederea întăririi capacității de apărare, ca și acțiunile de luptă preconizate a fi duse în război, se desfășurează nu numai de către forțele armate (unitățile Ministerului Apărării Naționale și unitățile Ministerului de Interne), ci și cu participarea cea mai largă a

populației, a tuturor cetățenilor. Astfel se exprimă și în domeniul militar, în forma cea mai eficientă și deplină, rolul hotărâtor al maselor populare, conștiința revoluționară a acestora, inepuizabila lor energie și inițiativă în pregătirea și ducerea luptei armate pentru apărarea pământului sfânt al țării.

Potrivit concepției partidului nostru, întregul popor trebuie să fie din timp pregătit pentru a fi gata oricând să apere integritatea și independența patriei socialiste. În scopul realizării acestui obiectiv important, alături de forțele armate, au fost organizate gărzile patriotice, detașamentele de pregătire a tineretului pentru apărarea patriei, formațiunile de apărare civilă care fac parte organică din structura sistemului apărării naționale. În principal, aceasta presupune: înarmarea maselor largi populare, care sînt organizate în diferite formațiuni de apărare; folosirea armatei permanente, ca element principal al sistemului național militar al națiunii înarmate; întrebuițarea unei game largi de forme, metode și procedee de luptă cerute de situația concretă; instruirea unitară și din timp a tuturor elementelor componente ale sistemului apărării naționale; organizarea unor ample acțiuni de hărțuire pe timp de zi și de noapte; utilizarea pe scară largă a tuturor mijloacelor de luptă existente în dotare sau create pe timpul campaniei, inclusiv a celor improvizate; alegerea judicioasă a terenului și folosirea ingenioasă a fortificațiilor, a diferitelor construcții și lucrări de irigații etc.

Nesocotirea oricărui principiu de luptă, subaprecierea unor forme sau metode de ducere a acțiunilor specifice și de luptă comune pot aduce prejudicii grave cauzei luptei întregului popor pentru apărarea patriei. În același timp, trebuie subliniat faptul că principiile, formele și metodele de desfășurare a acțiunilor militare, potrivit concepției de ducere a războiului de către întregul popor, nu sînt imuabile. Ele se dezvoltă în concordanță cu condițiile fiecărei etape istorice. Acest fapt este cu pregnanță oglindit în documentele congreselor Partidului Comunist Român, care au fundamentat și dezvoltat principiile definitorii ale luptei întregului popor român pentru apărarea patriei în etapa fâuririi societății socialiste multilateral dezvoltate și a înaintării României spre comunism.

Atît în documentele Congresului al XIII-lea, cît și în alte documente de partid, în operele secretarului general al partidului, este fundamentată, totodată, teza potrivit căreia apărarea cuceririlor revoluționare, a ordinii de drept și a liniștii publice constituie o cauză a întregului popor, sub conducerea partidului

lui comunist, la soluționarea căreia sînt chemate să-și aducă contribuția colectivele de oameni ai muncii, conducerea unităților socialiste, organizațiile obștești, organele de justiție și procuratură, unitățile armatei, precum și organele Ministerului de Interne.

În concordanță cu această teză, secretarul general al partidului a reafirmat cerința majoră ca organele de ordine internă să acționeze în strînsă legătură cu organismele democratice, cu masele populare, în adoptarea măsurilor necesare întăririi ordinii și disciplinei, respectării cu strictețe a legilor și sancționării, în conformitate cu legea, a celor care, într-o formă sau alta, nesocotesc normele de conviețuire socială.

În lumina acestor orientări s-au amplificat și diversificat formele și metodele prin care cetățenii participă nemijlocit la apărarea valorilor fundamentale ale orînduirii noastre socialiste, la activitățile de prevenire și combatere a infracțiunilor și altor manifestări antisociale.

Subliniem faptul că realizările obținute de organele și unitățile Ministerului de Interne sînt rodul sprijinului permanent pe care îl primesc din partea oamenilor muncii, al colaborării și conlucrării cu conducerea unităților socialiste, cu gărzile patriotice și detașamentele de pregătire a tineretului pentru apărarea patriei.

În același timp, acționînd potrivit cerințelor și concluziilor rezultate din documentele Congresului al XIII-lea al partidului, concepției tovarășului Nicolae Ceaușescu privind locul și rolul organelor Ministerului de Interne în sistemul organelor de stat, se acordă în permanență prioritate muncii de prevenire a infracțiunilor și altor fapte antisociale, asigurîndu-se astfel climatul necesar desfășurării activității creatoare a oamenilor muncii, exercitării nestingherite a drepturilor și libertăților democratice. „Este necesar — sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu — să acordăm o mai mare atenție măsurilor preventive. Principiul este de a împiedica să se comită abateri, să se încalce legea. Organele de stat să considere că au acționat bine numai atunci cînd au reușit să prevină infracțiunile și manifestările antisociale”¹.

Pentru traducerea în viață a acestei cerințe fundamentale și care vizează activitatea tuturor unităților Ministerului de Interne, sub conducerea organelor de partid și împreună cu

¹ Nicolae Ceaușescu — *România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate*, vol. 4, Editura politică, București, 1970, pag. 745.

factorii educaționali competenți, este necesar să se pună accent deosebit pe sporirea contribuției tuturor organelor și unităților noastre la realizarea unei ample propagande juridice, în scopul formării la fiecare cetățean a unor convingeri trainice privind necesitatea respectării neabătute a legilor, a normelor de conviețuire socială, a regulilor de ordine și disciplină.

Desfășurînd, pe toate planurile, o intensă activitate preventiv-educativă și aplicînd cu strictețe indicațiile prețioase, de un profund umanism, ale secretarului general al partidului, în sensul că nici o persoană să nu fie pedepsită pe nedrept, sîntem conștienți de faptul că asigurarea unui climat sănătos de deplină legalitate trebuie să se bazeze pe o atitudine întransigentă față de orice încălcare a legilor, pe creșterea vigilenței față de manifestările incompatibile cu normele de conviețuire socială în țara noastră.

Avem în vedere, în primul rînd, combaterea cu fermitate a unor infracțiuni îndreptate împotriva avutului obștesc cu prejudicii deosebit de mari, fapte care, în ultimă instanță — așa cum sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu „...sînt, în actualele împrejurări, formele cele mai periculoase ale activității contrarevoluționare. În nici un fel nu trebuie să fie justificate sau tolerate, oriunde se produc și oricine comite asemenea fapte!”¹

Înțelegînd pe deplin că, în fața legii, a ordinii de drept, toți oamenii sînt egali, indiferent de locul ce-l ocupă în ierarhia socială, că fiecare trebuie să suporte consecințele faptelor sale antisociale, organele noastre au datoria să întreprindă măsuri ferme, acționînd neabătut împotriva oricăror încălcări ale legalității socialiste, a oricăror manifestări ce pot lovi în interesele cetățenilor, ale societății, ale ordinii și liniștii publice.

3. Conducerea exclusivă de către Partidul Comunist Român a sistemului național de apărare, dreptul suveran, inalienabil al organelor constituționale ale țării de a hotări asupra tuturor problemelor privind apărarea națională.

Conducerea sistemului apărării naționale de către Partidul Comunist Român constituie un element definitoriu al doctrinei militare naționale. În calitatea sa de forță politică conducă-

¹ Nicolae Ceaușescu — *România pe drumul construirii societății socialiste multilaterale dezvoltate*, vol. 26, Editura politică, București, 1984, pag. 408.

toare a societății, de centru vital al națiunii, Partidul Comunist Român este principalul factor de decizie, inclusiv în domeniul apărării.

Problemele fundamentale privind organizarea apărării naționale, instruirea, educarea și înzestrarea armatei, pregătirea celorlalte componente ale sistemului național de apărare sînt dezbătute și hotărîte la congresele și conferințele naționale ale partidului, în plenarele Comitetului Central al Partidului Comunist Român, în Consiliul Apărării. Conducerea de către partid a apărării naționale este o necesitate obiectivă care rezultă din însăși organizarea sistemului general politic al societății noastre și, în ultimă instanță, din imprescriptibilitatea și indivizibilitatea suveranității țării, apărarea fiind, prin definiție, națională, neputînd fi dirijată decît în cadrul național.

În același timp, conducerea apărării țării fiind un atribut esențial al suveranității de stat, o expresie a exercitării de către stat a funcțiilor ce-i revin ca instrument de apărare a cuceririlor revoluționare ale poporului, în problemele pe care le circumscrie exercitarea acestor funcții nu pot decide decît organele constituționale investite de popor cu prerogativele conducerii generale a operei de construcție a noii orînduiri și de apărare a patriei.

Principiul dreptului inalienabil al conducerii apărării naționale de către partidul comunist, de către organele constituționale ale puterii de stat din țara noastră emană din mobilul suprem că, așa cum demonstrează experiența, nimeni nu cunoaște mai bine necesitățile și posibilitățile în funcție de care trebuie organizată apărarea națională decît exponentul firesc al intereselor legitime ale poporului nostru — Partidul Comunist Român, statul român. Răspunderea organelor conducătoare ale partidului și statului nostru pentru organizarea, înzestrarea, instruirea și educarea forțelor sistemului național de apărare reprezintă chezașia viabilității lui, a întăririi capacității de apărare a patriei.

În virtutea principiului fundamental al conducerii forțelor armate ale țării de către Partidul Comunist Român, de către organele supreme ale puterii de stat, acesta exprimînd un atribut esențial al suveranității naționale, forțele armate ale României socialiste, în orice situație ar fi puse să acționeze, se vor călăuzi neabătut după principiile doctrinei militare naționale, vor îndeplini numai misiunile stabilite de organele supreme de conducere ale partidului și statului nostru, vor executa numai ordinele comandantului suprem al forțelor armate române.

Reliefind acest principiu fundamental, secretarul general al partidului, președintele republicii, tovarășul Nicolae Ceaușescu, referindu-se în mod expres la conducerea forțelor armate (ceea ce are deplină valabilitate pentru întregul sistem național de apărare), accentua că „Singurul conducător al forțelor noastre armate este partidul, guvernul, comandamentul suprem național. Numai acestea pot da ordine armatei noastre și numai aceste ordine pot fi executate în Republica Socialistă România!”¹

Sub conducerea fermă și înțeleaptă a partidului, personal a comandantului suprem, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cu sprijinul larg al maselor de oameni ai muncii și în colaborare cu celelalte organe de stat și cu organizațiile de masă și obștești, organele și unitățile Ministerului de Interne acționează cu fermitate și în spirit militant pentru apărarea cuceririlor revoluționare, a securității statului, pentru prevenirea și combaterea faptelor de natură să afecteze independența, unitatea națională și suveranitatea Republicii Socialiste România.

În mesajul adresat lucrătorilor din Departamentul Securității Statului cu prilejul împlinirii a 35 de ani de la crearea organelor de securitate, secretarul general al partidului sublinia: „...organele de securitate și miliție — ca organe ale puterii populare, slujind interesele socialismului, ale întregului popor — au contribuit activ la desfășurarea cu succes a revoluției și construcției socialiste în România. Acționând sub îndrumarea și conducerea nemijlocită a partidului, ele și-au perfecționat continuu activitatea, răspunzând în condiții tot mai bune importantelor sarcini ce le-au revenit în această perioadă”.

În condițiile actuale, conducerea de către partid a activității organelor și unităților Ministerului de Interne se înscrie în contextul mai larg al perfecționării activității statului socialist pentru a-și îndeplini în cele mai bune condiții rolul și sarcinile ce îi revin în organizarea și conducerea unitară a economiei naționale, a întregii vieți sociale, în apărarea cuceririlor revoluționare ale poporului și întărirea climatului de ordine și disciplină din societate.

„Organele Ministerului de Interne — arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu — își desfășoară activitatea și răspund nemijlocit în fața partidului, în fața maselor populare, în fața

¹ Nicolae Ceaușescu — *România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate*, vol. 4, Editura politică, București, 1970, pag. 601.

poporului de felul în care își îndeplinesc misiunea de mare răspundere ce li s-a încredințat”.¹ Rezultă din aceasta necesitatea ca organele Ministerului de Interne, în calitate de instrument al partidului și poporului, să acționeze cu răspundere comunistă pentru a îndeplini neabătut politica internă și externă a partidului.

O importanță deosebită are stabilirea de către conducerea partidului, personal de către secretarul său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a obiectivelor și liniilor directoare ale activității organelor Ministerului de Interne. Aceasta dă o temeinică fundamentare politică, științifică și revoluționară muncii organelor noastre, o înscrie cu claritate și într-o largă viziune de perspectivă în coordonatele generale ale dezvoltării societății românești, ale adâncirii democrației socialiste și ale perfecționării continue a activității statului socialist.

Având permanent în față și situind la baza întregii lor activități hotărârile partidului, legile țării, ordinele și indicațiile comandantului suprem al forțelor armate, organele noastre și toți lucrătorii lor știu cu precizie rolul și misiunile pe care le au în societate, ce sarcini și obiective au de îndeplinit în fiecare etapă, cum trebuie să acționeze pentru ca efortul lor să fie în deplină concordanță cu linia politică a partidului. Tocmai din aceasta rezultă, în primul rînd, spiritul de partid, principialitatea comunistă și fermitatea revoluționară, profundul patriotism și înalta răspundere față de țară și popor care sînt puternic imprimare în întreaga lor activitate.

În raport cu fiecare etapă, cu schimbările care au loc în viața economico-socială a țării, precum și cu evoluția relațiilor internaționale, conducerea partidului stabilește structurile organizatorice și funcționale ale Ministerului de Interne și ale organelor sale, avînd în vedere cuprinderea tuturor problemelor aflate în competența acestora, folosirea cu maximum de eficiență a efectivelor și a mijloacelor de care dispun, soluționarea operativă și la înalți parametri calitativi a sarcinilor și misiunilor încredințate.

Creșterea rolului conducător al partidului în toate domeniile și sectoarele de activitate economico-socială a determinat întărirea controlului și îndrumării de către partid a organelor și unităților Ministerului de Interne la toate nivelurile.

¹ Nicolae Ceaușescu — *România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate*, vol. 24, Editura politică, București, 1983, pag. 37.

Căile și modalitățile prin care se exercită de către partid controlul și îndrumarea organelor Ministerului de Interne sînt multiple. În cadrul acestora, la loc de frunte se află orientările și indicațiile de excepțională valoare teoretică și practică pe care le primim, în permanență, din partea comandantului nostru suprem, tovarășul Nicolae Ceaușescu. În felul acesta sîntem în măsură să acționăm cu toată răspunderea pentru aplicarea neabătută a hotărîrilor de partid și a legilor țării, a ordinelor comandantului suprem, asigurînd, în rîndul efectivelor, dezvoltarea spiritului revoluționar, îmbunătățirea stilului de muncă, întărirea necontenită a ordinii și disciplinei în unități.

4. Colaborarea armatei române cu armatele statelor socialiste, membre ale Tratatului de la Varșovia, cu ale tuturor țărilor socialiste, precum și cu armatele altor state dornice de pace și securitate.

Avînd la bază principiul fundamental privind conducerea exclusivă de către partid, de organele constituționale ale statului nostru, a tuturor forțelor participante la un eventual război, doctrina noastră militară direcționează, totodată, prin teze, idei și opțiuni riguroase și clare relațiile militare ale României socialiste cu statele socialiste, membre ale Tratatului de la Varșovia, cu ale tuturor țărilor socialiste, colaborarea armatei române cu armatele altor state dornice de pace și securitate.

5. Caracterul, trăsăturile și concepția strategică de ducere a războiului întregului popor.

În conținutul doctrinei noastre militare, acest principiu, tezele, ideile și opțiunile sale cu privire la caracterul, fizionomia și trăsăturile războiului prin care poporul român își va apăra, în cazul unei agresiuni, cuceririle socialiste, independența, suveranitatea și integritatea teritorială a țării, ocupă un loc central: „...un eventual război în viitor — arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu — nu poate fi decît un război de apărare, un război popular, la care va participa întregul popor, într-o strînsă unitate, sub conducerea partidului nostru co-

munist — forța politică conducătoare a națiunii, deci și a luptei de apărare a independenței și cuceririlor revoluționare”¹.

Pornind de la această apreciere, partidul nostru fundamentează, din punct de vedere militar, trăsăturile războiului întregului popor, precizînd amploarea sa, pe întreg teritoriul național, cu toate forțele și mijloacele, armamentul folosit, structurile organizatorice, etapele și celelalte caracteristici la nivel național și strategic.

Rolul acestor teze și idei, a concepției strategice de ducere a războiului este de o importanță primordială. Aceasta deoarece ele asigură unitatea de gîndire și acțiune a întregului popor, a tuturor resurselor umane, materiale și spirituale ale națiunii și direcționează rezolvarea, în aceeași manieră, a celorlalte probleme ce trebuie soluționate de doctrina militară.

În strînsă legătură cu tezele privind caracterul și fizionomia unui eventual război de apărare dus de întregul popor trebuie abordată și problematica locului, rolului, misiunilor și sarcinilor ce revin organelor și unităților Ministerului de Interne în diferitele etape ale războiului întregului popor.

Așa cum a precizat comandantul nostru suprem: „...să nu uităm nici un moment că edificarea socialistă, dezvoltarea patriei noastre au loc în condiții internaționale complexe, cînd se menține încă pericolul războiului, inclusiv al unui război mondial nimicitor. De aceea avem răspunderea față de dezvoltarea socialistă, față de independența și viitorul patriei să acționăm permanent pentru întărirea capacității de apărare a patriei”².

Concepția privind apărarea națională a patriei, ca operă și cauză a întregului popor, implică soluții specifice în folosirea, împreună cu armata, a organelor, unităților și formațiunilor Ministerului de Interne, precum și a celorlalte forțe ale poporului înarmat: gărzi patriotice, detașamente de tineret, de apărare civilă și alte formațiuni de apărare.

În situații deosebite, organele, unitățile și formațiunile Ministerului de Interne, ca forțe speciale, acționează în zonele de responsabilitate și la obiectivele din competență, fiind angajate pentru îndeplinirea misiunilor specifice care vor crește

¹ Nicolae Ceaușescu — *România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate*, vol. 13, Editura politică, București, 1977, pag. 451.

² Nicolae Ceaușescu — *România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate*, vol. 25, Editura politică, București, 1984, pag. 41.

în intensitate și amploare, în funcție de condițiile care le determină. Totodată, asigură paza și apărarea obiectivelor de importanță excepțională și deosebită, desfășoară activitatea de prevenire și stingere a incendiilor, iar în cooperare cu unități ale armatei, cu gărzii patriotice și alte formațiuni de apărare participă la înlăturarea urmărilor calamităților naturale, la unele activități în economia națională și la îndeplinirea altor misiuni speciale.

În perioada premergătoare agresiunii, odată cu constituirea dispozitivului pentru acoperirea strategică de către forțele armate, organele și unitățile Ministerului de Interne trece la punerea în aplicare a planurilor și măsurilor stabilite privind ridicarea capacității de luptă, participă la executarea mobilizării, asigură ordinea publică, paza și apărarea avuției naționale, a obiectivelor și raioanelor speciale, participă la pregătirea teritoriului pentru apărare și aplicarea măsurilor de apărare civilă, evacuarea și dispersarea bunurilor materiale, precum și la îndeplinirea altor atribuții stabilite prin lege.

În eventualitatea războiului de apărare dus de întregul popor, organele, unitățile și formațiunile Ministerului de Interne se pot afla :

— *în fișile de acțiune ale marilor unități ale armatei*, îndeplinind, de regulă, misiunile specifice, îndeosebi împotriva formațiunilor de cercetare-diversiune și teroriste. Când nu sînt angajate în astfel de misiuni și situația impune, trupele Ministerului de Interne pot fi folosite și la îndeplinirea unor misiuni de luptă generală, acționînd pentru apărarea unor localități, defileuri sau porțiuni de litoral, împotriva desantului aerian și trupelor aeromobile ale inamicului, executarea contraatacurilor și altele, în subordinea temporară a unităților armatei ;

— *pe teritoriul național vremelnice ocupat*, situație în care participă la lupta de rezistență împreună cu unitățile armatei și celelalte elemente ale sistemului apărării naționale, pentru a produce inamicului cît mai multe pierderi umane și materiale, a-i dezorganiza conducerea, a-l împiedica să folosească resursele locale, a pedepsi colaboraștii, a culege cît mai multe informații și a contracara propaganda inamicului, întreținînd mereu trează conștiința națională și voința de luptă a populației ;

— *în adîncimea operativă și a teritoriului național*, unde organele și unitățile Ministerului de Interne au atribuții foarte importante în asigurarea securității statului în condiții de război, pentru stabilitatea producției de apărare, restabilirea ordinii publice sau pentru nimicirea formațiunilor de cercetare-diversiune și teroriste, lupta împotriva desantului aerian, pregătirea pentru apărarea de lungă durată a localităților și altor obiective, pentru transformarea acestora în cetăți de muncă, luptă și apărare.

Angajîndu-se plenar la efortul general de apărare a patriei, organele și unitățile Ministerului de Interne își vor adapta formele și procedeele specifice de acțiune pentru îndeplinirea următoarelor misiuni principale :

— *Organele Ministerului de Interne* intensifică activitățile de culegere a informațiilor, de pază și apărare a obiectivelor speciale, instituțiilor și întreprinderilor ; participă la ocrotirea patrimoniului cultural național ; contribuie la realizarea măsurilor de apărare civilă, de contrainformații radio ; asigură securitatea legăturilor speciale și pregătirea contrainformativă a populației.

Acționează pentru prevenirea și descoperirea actelor de diversiune, sabotaj și terorism, participă la acțiunile de prindere a evadaților și dezertorilor, la respectarea măsurilor privind aprovizionarea populației și raționalizarea consumurilor. Acordă vize de acces în zonele cu restricții și restabilesc ordinea publică.

Participă la combaterea propagandei dușmănoase, a panicii, zvonurilor alarmiste în rîndul populației, asigură condiții corespunzătoare desfășurării activităților în zonele afectate și îndeplinesc alte misiuni speciale.

— *Trupele de securitate* contribuie la apărarea securității statului în subordinea operativă a organelor de securitate, participă la paza și apărarea permanentă sau temporară a unor obiective și raioane cu destinație specială, comunicații și transporturi de importanță deosebită, desfășoară acțiuni de luptă pentru capturarea sau nimicirea formațiunilor de cercetare-diversiune și grupurilor teroriste în zonele de responsabilitate, iar la nevoie participă la restabilirea ordinii publice. Asigură escortarea prizonierilor de război și paza acestora în lagărele de zone interioare.

— *Unitățile militare de pompieri* asigură prevenirea și stingerea incendiilor, salvarea oamenilor și bunurilor materiale,

aprovizionarea cu apă, precum și limitarea urmărilor atacului cu armele de nimicire în masă și incendiere.

— În raport cu situația concretă, celelalte unități și formațiuni ale Ministerului de Interne participă cu forțele și mijloacele de care dispun la efortul pentru respingerea sau nimicirea agresorului, executând atribuțiile ce le revin în funcție de situațiile și necesitățile informativ-operative din zonele sau raioanele de dispunere.

6. Forțele participante la război, structura generală și destinația acestora.

În deplină concordanță cu caracterul, trăsăturile și concepția strategică de ducere a războiului, un loc distinct în conținutul doctrinei noastre militare îl dețin tezele și ideile privind structura și modalitățile de acțiune ale sistemului apărării naționale. Se direcționează astfel conținutul, principiile de organizare, pregătire și funcționare ale fiecărui element ce compune sistemul de apărare. În acest sens, de mare importanță sînt tezele și orientările privitoare la rolul forțelor luptătoare — armata, organele și unitățile Ministerului de Interne, gărzile patriotice, formațiunile de apărare civilă, detașamentele de pregătire a tineretului pentru apărarea patriei și alte forțe.

Forțele din compunerea sistemului național de apărare, cu mijloacele tehnice și materiale ce le sînt afectate, au capacitatea necesară de a îndeplini misiuni variate și posibilități de acțiune în condițiile specifice ale războiului de apărare dus de întregul popor. Pentru eventualitatea că agresorul ar reuși să ocupe o parte a teritoriului național, doctrina noastră militară preconizează desfășurarea amplă a rezistenței în toate formele și cu toate mijloacele ei specifice, care va avea o contribuție însemnată la realizarea obiectivului strategic al războiului de apărare a patriei.

Unitățile și organele Ministerului de Interne, ca parte componentă a sistemului național de apărare, sînt organizate, conduse și pregătite după principii și norme militare, își aduc, prin forme, metode și mijloace specifice, contribuția la apărarea cuceririlor socialismului în țara noastră, la pregătirea populației și, în general, la întărirea capacității de apărare a patriei, se afirmă, în modalități asemănătoare unităților armatei, în viața social-politică a țării.

O trăsătură specifică activității organelor și unităților Ministerului de Interne o constituie faptul că în îndeplinirea misiunilor ce le revin, atât în timp de pace cît și în timp de război, aceste organe și unități sînt sprijinite de masele de oameni ai muncii, care participă în măsură crescîndă la sarcinile de prevenire, de combatere și lichidare a manifestărilor dăunătoare securității statului și liniștii publice. Subliniind însemnătatea ajutorului pe care oamenii muncii îl acordă în timp de pace — ceea ce în esență este pe deplin valabil și în situații de război — organelor Ministerului de Interne, tovarășul Nicolae Ceaușescu arăta că aceste organe „...trebuie să se sprijine tot mai larg, în activitatea lor, pe colectivele de oameni ai muncii ... deoarece numai cu sprijinul lor își vor putea îndeplini misiunea pe care o au, vor asigura reducerea într-o măsură tot mai mare și lichidarea actelor antisociale”¹.

7. Direcțiile de dezvoltare a artei militare naționale.

Fără a se confunda cu arta militară luată în ansamblu, tezele și ideile doctrinare privind direcțiile de dezvoltare a acesteia jalonează procesul de elaborare a formelor și procedurilor de pregătire și ducere a acțiunilor militare la toate nivelurile: strategic (la care ne-am referit), operativ și tactic. Totodată, prin conținutul lor, ele influențează într-o mare măsură modul de organizare, mobilizare și înzestrare, precum și obiectivele pregătirii militare și politice a forțelor armate, a celorlalte componente ale sistemului apărării naționale.

Prin intermediul doctrinei, arta militară fixează și obiectivele procesului instructiv-educativ, perioadele și etapele sale principale, categoriile de pregătire, contribuind totodată la elaborarea principiilor, regulilor și normelor, a formelor și procedurilor de pregătire a efectivelor. De asemenea, doctrina militară îi revine rolul de a descifra, analiza și desprinde tendințele și perspectivele de dezvoltare și perfecționare a tacticii, pe baza unor criterii realiste și profund științifice.

Doctrina militară are un rol prioritar față de arta militară, deci și față de tactică, ca subsistem al acesteia. Rolul prioritar al doctrinei față de tactică se exprimă într-un proces diversificat și foarte complex, structurat pe direcții și moda-

¹ Nicolae Ceaușescu — *România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate*, vol. 22, Editura politică, București, 1982, pag. 28.

lități specifice de manifestare. În cadrul acestui proces, tezele și orientările doctrinare direcționează și optimizează tactica în studierea și abordarea principiilor, procedeele, formelor și metodelor de organizare și ducere a acțiunilor de luptă, proprii tuturor componentelor sistemului apărării naționale.

Sarcina perfecționării continue a tacticii, a pregătirii în acest domeniu, ne-a fost trasată de către tovarășul Nicolae Ceaușescu, încă din anul 1976, când a indicat să se pună „...un accent mai mare pe ... perfecționarea tacticii în condiții diverse de luptă, ținând seama de condițiile și teritoriul țării noastre”.¹ Această idee a fost dezvoltată ulterior de către comandantul nostru suprem la toate aplicațiile și exercițiile demonstrative, cu prilejul convocărilor-bilanț ce au avut loc cu cadrele armatei, precum și în cele două Directive, în cadrul cărora orientările și indicațiile date s-au constituit în programe mobilizatoare pentru toate componentele sistemului apărării naționale.

Toate armele și trupele speciale trebuie să-și însușească, pe lângă pregătirea de specialitate, o bună instrucție tactică generală, pentru a fi în măsură să desfășoare activități de luptă proprii infanteriei: „Unitățile de arme vor fi deprinse ca, în afara destinației și specializării lor, să poată duce acțiuni de luptă și ca unitățile de arme întrunite”.²

Ideea călăuzitoare în abordarea și dezvoltarea creatoare a tacticii trebuie să fie perfecționarea formelor și procedeele de acțiune pe baza doctrinei noastre militare, a obiectivelor și sarcinilor pe care ni le pune în față Directiva comandantului suprem.

Concluzionând, rezultă importanța deosebită a doctrinei, rolul prioritar al acesteia față de arta militară, pentru dezvoltarea tacticii și perfecționarea gândirii creatoare, științifică și militară a cadrelor. Pe această bază putem jalona unele direcții și orientări asupra dezvoltării tacticii organelor și unităților Ministerului de Interne.

Dezvoltarea tacticii organelor și unităților Ministerului de Interne se poate realiza, în principiu, în cele trei domenii ale conținutului său: *conducere, forțe-mijloace, acțiuni*.

¹ Nicolae Ceaușescu — *România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate*, vol. 13, Editura politică, București, 1977, pag. 451.

² *Directiva Comandantului Suprem al Forțelor Armate ale Republicii Socialiste România privind pregătirea militară și politică a armatei în perioada 1986—1990*, pag. 11.

Circumscrisă în știința conducerii societății și a științei militare în general, *conducerea organelor și unităților Ministerului de Interne în activitățile specifice și de luptă comune* se execută la nivelurile cunoscute pe care le adaptează și le perfecționează continuu. Diversitatea și complexitatea misiunilor specifice ce le revin, atât în timp de pace, cât și în toate etapele unui eventual război de apărare, orientează și dezvoltarea tacticii specifice (de miliție, securitate, pompieri și altele) spre metode și procedee de pregătire, conducere și execuție, cu randament cât mai mare. Aceste direcționări ale tacticii specifice urmăresc să folosească la maximum caracteristicile teritoriului, zonelor și obiectivelor de responsabilitate, să evite surprinderea, să suplinească superioritatea numerică și în tehnică de luptă a inamicului, să asigure manevra, mascarea, dispersarea forțelor, libertatea în acțiune, inițiativa.

Asemenea cerințe și altele impun perfecționarea permanentă a conducerii la nivel tactic.

Începând de la subunități și cele mai mici organe de miliție până la unități speciale, mari unități și grupări de forțe, conducerea la nivel tactic trebuie să fie fermă, previzionară, suplă și elastică, operativă și neîntreruptă, să încorporeze întreaga inteligență a comandanților și ajutoarelor acestora.

În organizarea și conducerea acțiunilor tactice specifice se apelează tot mai frecvent la documente tipizate, planuri operative, de acțiune, intervenție și cooperare întocmite din timp, în mai multe variante, pe obiective, raioane și zone de responsabilitate. La obiectivele de importanță deosebită, cooperarea se organizează pe baza planurilor întocmite din timp și se actualizează permanent.

Comandantul răspunde personal de conducerea neîntreruptă a unității pe care o comandă, în care scop este obligat să cunoască permanent situația din obiectivul, sectorul sau raionul acțiunii tactice, să folosească eficient forțele și mijloacele subunității, unității sau organului respectiv, să asigure o conducere și o cooperare neîntreruptă cu toate forțele la dispoziție. În realizarea conducerii la nivel tactic un rol deosebit îl are sistemul informațional-decizional. Procesul de culegere, prelucrare și evaluare a informațiilor, în organele și unitățile Ministerului de Interne trebuie să se perfecționeze continuu.

Un alt domeniu al dezvoltării tacticii are în vedere forțele și mijloacele cu care se operează pe plan tactic, în acțiunile specifice și de luptă comune.

Dat fiind specificul misiunilor pe care le îndeplinesc organele și unitățile Ministerului de Interne, de regulă, cu forțe puține, putem aprecia că majoritatea acestor misiuni vor fi îndeplinite la nivel tactic și rareori la niveluri mai mari. Cu toate aceste condiții, aparent ușoare, pentru o justă și rațională folosire a forțelor și mijloacelor se impune găsirea și aplicarea unor soluții din ce în ce mai moderne, mai eficiente.

Avem în vedere, în primul rând, structurile organizatorice suplă, fără verigi intermediare prea multe, apte pentru acțiuni rapide, organizate pe principiul teritorial, cu o mare mobilitate și ușor de condus, iar în al doilea rând, o pregătire de specialitate și militară perfectă, pe cât posibil, la unele categorii de efective, îndeosebi la trupe, o pregătire pluridisciplinară în vederea participării cu succes la acțiunile de luptă comune și la cele de intervenție specifice, atât în timp de pace, în situații deosebite, cât și la război.

Dotarea cu tehnică modernă, specifică, de informare, alarmare, semnalare și semnalizare a organelor și unităților Ministerului de Interne este o activitate deosebit de importantă, deoarece generează permanent modernizarea tacticii specifice. Apariția unor mijloace de transmisiuni, de transport moderne și cu mare viteză de deplasare, a armamentului automat și de mare eficacitate, a unor autospeciale, de intervenție, de conducere, de stins incendii, laboratoare, sanitare, de reparații, au dus la modernizarea și adaptarea tacticii în noile condiții.

Desigur, tehnica s-a dezvoltat foarte mult, au apărut și mijloace speciale de neutralizare și de luptă, până la așa-zimitele „arme inteligente“, dar oricât de sofisticate ar fi, creatorul și minuiitorul tehnicii rămâne tot omul.

Ca urmare a dezvoltării, modernizării și înzestrării cu armament și tehnică din ce în ce mai perfecționate, o componentă importantă a tacticii o constituie cunoașterea și minuiirea la perfecție a armamentului și tehnicii din dotare și, legat de aceasta, stabilirea formelor și procedeele de acțiune celor mai corespunzătoare.

Fără să absolutizăm, dar nici să nu minimalizăm rolul unei categorii de armament sau tehnică sau a unei forme sau alta de luptă trebuie să ținem seama de faptul că dotarea cu mijloace moderne are un rol tot mai mare în condițiile actuale, care atrage după sine și perfecționarea, modelarea sau modificarea conținutului tacticii. În abordarea tacticii trebuie să ținem seama de posibilitatea folosirii de către inamic a arme-

lor de nimicire în masă și de faptul că apărarea, alături de ofensivă, este o formă de bază a luptei. Toate acestea determină adoptarea unei tactici corespunzătoare.

O teză doctrinară cu profunde implicații în teoria și practica domeniului tactic este aceea rezultată din concepția, natura și trăsăturile conflictului armat ce ne-ar fi impus de o eventuală agresiune. Pentru contracararea acțiunilor inamicului sint necesare atât elemente de ordin cantitativ, cât și de ordin calitativ. Factorul cantitativ derivă din elementele pe care se întemeiază capacitatea de apărare a țării. Pe plan tactic, pentru potențarea factorilor calitativi trebuie să avem în vedere: hărțuirea permanentă a inamicului; evitarea surprinderii și crearea surprinderii pentru adversar; coordonarea și însumarea eforturilor pentru îndeplinirea misiunilor; folosirea diversificată a formelor și procedeele de luptă; imbinarea acțiunilor de pe frontul de luptă activ cu cele din adâncimea teritoriului și ale luptei de rezistență și altele.

Cu privire la acțiunile tactice, la cerințele doctrinare ale perfecționării acestora se pot reliefa, de asemenea, numeroase aspecte noi.

Înțelegerea și executarea în mod creator a misiunilor ce ne revin, aplicarea principiilor tactice în formele de bază ale acțiunii specifice și de luptă comune sugerează procedee noi de acțiune, eficiente și diversificate, atât împotriva inamicului specific, cât și împotriva oricărui agresor.

În această privință, se cuvine o precizare: în îndeplinirea misiunilor, în acțiunile specifice ori la aplicații, este necesar să asigurăm o pondere corespunzătoare acelor procedee și modalități specifice de luptă care răspund modului de acțiune de maximă eficiență. Avem în vedere *ambuscada, raidul, infiltrarea, incursiunea*, deci toată gama acțiunilor de hărțuire. Comparind aceste procedee cu formele clasice de luptă, atac-apărare, constatăm că ele se constituie în veritabile „scenarii tactice“, cu rezolvări irepetabile, restructurări de dispozitive și acțiuni de cooperare în care domină inițiativa și originalitatea.

Astfel, crearea unor situații des schimbătoare, trecerea de la forme simple clasice la forme mai complexe ale acțiunilor de luptă (apărare, reacții ofensive, urmărire-blocare, cercetare, încercuire, marș și luptă de întâlnire, ambuscadă, incursiune, raid) oferă cadrul folosirii de forme și procedee de luptă proprii tacticii specifice, moderne, ce conferă importante modalități de

contracurare a superiorității locale și chiar generale a agresiunii.

Aceste considerente, ca și spațiile întinse în care se desfășoară acțiunile de luptă, create și ca urmare a apariției formațiunilor de cercetare-diversiune în adâncimea teritoriului și a luptei de rezistență în spatele frontului, precum și posibilitatea folosirii de către inamic a armelor de nimicire în masă determină orientarea și adaptarea tacticii spre procedeele de luptă impuse de noile condiții survenite.

În lumina cerințelor Directivei comandantului suprem de transformare a localităților în cetăți de muncă, luptă și apărare, se fac eforturi pentru perfecționarea tacticii de ducere a luptei în localități, platforme industriale și zone cu densitate mare de obiective, la care cu un spor de eficiență vor participa, la nevoie, și organele și unitățile Ministerului de Interne. Totodată, se perfecționează tactica pazei și apărării obiectivelor de importanță deosebită, a sediilor proprii și de altă natură, tactica luptei împotriva elementelor teroriste, formațiunilor de cercetare-diversiune, desantului aerian și împotriva blindatelor.

Perfecționarea tacticii organelor și unităților Ministerului de Interne se impune și ca urmare a creșterii numărului și amplitudinii misiunilor ce se îndeplinesc în cooperare cu alte forțe. În acest sens, apare imperios problema punerii în evidență a unor forme și procedee de acțiune extrem de diversificate, care să valorifice deplin marile avantaje ce decurg din angajarea plenară a întregului popor pentru apărarea patriei.

8. Obiectivele prioritare și conținutul principal al pregătirii militare și politice a forțelor armate și celorlalte componente ale sistemului apărării naționale.

Tezele și ideile doctrinare jalonează în mod unitar obiectivele majore urmărite în procesul de instruire și educare a unităților militare și tuturor formațiunilor de apărare, pentru ridicarea continuă a nivelului pregătirii de specialitate și de luptă a tuturor efectivelor. Totodată, ele se constituie în cerințe de bază ale trecerii la o calitate nouă, superioară în pregătirea cadrelor. „Pregătirea ofițerilor, maiștrilor militari și subofițerilor — se arată în Directivă — va avea un caracter pluridisciplinar și se va realiza pe baza unor programe unitare, elaborate diferențiat pe categorii de cadre, în raport cu eşalonul, arma, specialitatea și funcțiile ce le îndeplinesc”.

De asemenea, în Dispozițiile privind perfecționarea pregătirii cadrelor din Ministerul de Interne în perioada 1986—1990, se evidențiază faptul că: „Perfecționarea pregătirii personalului din Ministerul de Interne reprezintă o condiție esențială pentru realizarea unei noi calități a muncii, creșterea competenței și spiritului de răspundere al tuturor cadrelor în îndeplinirea ireproșabilă a sarcinilor și misiunilor de mare răspundere ce le revin în apărarea cuceririlor revoluționare, independenței și suveranității țării, proprietății socialiste și personale, a drepturilor și intereselor legale ale cetățenilor, ordinii și liniștii publice, în lumina principiilor fundamentale ale doctrinei militare naționale și prevederilor Directivei Comandantului Suprem al Forțelor Armate ale Republicii Socialiste România”.

În activitatea de perfecționare a pregătirii cadrelor, un rol deosebit revine pregătirii politico-ideologice, formării și dezvoltării unei înalte conștiințe socialiste a personalului Ministerului de Interne. La consfătuirea de lucru pe problemele muncii organizatorice și politico-educative de la Mangalia, secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, sublinia: „...este ... necesar să dezvoltăm și mai puternic spiritul revoluționar de luptă, să înarmăm comunistii, activul și cadrele cu știința revoluționară, materialist-dialectică. Cadrele de partid și de stat trebuie să fie buni specialiști, dar, în același timp, să fie buni revoluționari, să îmbine cele două laturi ale cunoașterii cu spiritul de luptă pentru transformarea revoluționară a lumii”.

Această teză are o excepțională însemnătate teoretică și practică pentru toate cadrele din Ministerul de Interne, care, în calitatea lor de activiști de partid și de stat ce lucrează într-un domeniu special, trebuie să manifeste permanent un înalt spirit revoluționar, fermitate și disciplină în îndeplinirea tuturor sarcinilor și misiunilor ce le revin.

În numeroase rânduri, secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a subliniat că personalul Ministerului de Interne trebuie să depună o activitate susținută, atît pentru a-și ridica nivelul politic, ideologic și cultural, cît și pentru perfecționarea pregătirii profesionale, cu atît mai mult cu cît în activitatea pe care o desfășoară se cere o serioasă cunoaștere a problemelor și o abordare științifică a acestora.

Nu trebuie scăpat din vedere faptul că unii dintre cei a căror activitate ostilă vizează statul nostru și pe care trebuie să-i depistăm din timp pentru a le zădărnici acțiunile sint ele-

mente care posedă o bună pregătire științifică și tehnică, dispun de experiență, folosesc în acțiunile lor de subminare cele mai noi cuceriri ale științei și tehnicii contemporane. Contracurarea activității acestora solicită din partea cadrelor noastre, printre altele, o permanentă preocupare pentru informare, îmbogățirea cunoștințelor, însușirea rapidă și temeinică a noilor soluții confirmate de activitatea practică desfășurată în diferite compartimente de muncă și, totodată, formarea unor anumite deprinderi, stăpânirea la perfecție și folosirea cu maximum de eficiență a gamei largi de mijloace tehnice cu care sînt dotate, în funcție de specificul fiecărui sector de activitate. Numai situîndu-ne permanent din punctul de vedere al nivelului de pregătire cu „un pas” înaintea adversarului vom reuși să-i dejucăm planurile, să ne îndeplinim în cele mai bune condiții sarcinile și misiunile încredințate.

Un înalt nivel de pregătire este necesar și datorită faptului că în activitatea practică de prevenire, descoperire și lichidare a acțiunilor dușmănoase întreprinse de unele elemente care aduc prejudicii avutului obștesc și personal sau săvîrșesc infracțiuni prin violență, lucrătorii organelor și unităților noastre se confruntă, deseori, cu metode subtile, folosite de acestea în încercarea de a-și camufla fraudele, de a se sustrage urmăririi penale.

Pregătirea de specialitate a cadrelor trebuie să asigure creșterea răspunderii în muncă, a gradului de profesionalism, a nivelului de cunoștințe, precum și dezvoltarea aptitudinilor și deprinderilor necesare îndeplinirii ireproșabile a sarcinilor și misiunilor încredințate, astfel încît să se realizeze cerința pusă de comandantul suprem ca fiecare lucrător să devină atât un bun specialist, cît și un bun revoluționar.

Problematika pregătirii militare a cadrelor în spiritul doctrinei noastre militare, implicațiile acesteia în perfecționarea pregătirii de specialitate, ca cerință hotărîtoare pentru creșterea competenței profesionale sînt pe larg dezbătute în tema următoare. Cu toate acestea, considerăm necesar să sintetizăm țelul final al tuturor activităților ce le desfășurăm în întregul proces instructiv-educativ.

Trebuie să realizăm tipul complex de lucrători operațivi și de luptători cu calități și deprinderi de buni organizatori și conducători ai activităților informativ-operative și instructiv-educative și ca specialiști de clasă în îndeplinirea atribu-

țiilor ce le revin. Numai în acest fel cadrele noastre își vor putea îndeplini exemplar sarcinile și misiunile pe linia specialităților respective și, în același timp, vor putea să se apere cu eficiență și să atace decisiv, vor dispune de vigoare în acțiuni, bazată pe o mare rezistență fizică, se vor orienta rapid în orice împrejurare, vor cunoaște la perfecție armamentul și tehnica specifică și le vor folosi cu eficiență maximă.

9. Orientările de bază referitoare la pregătirea teritoriului și economiei pentru apărare, precum și la înzestrarea cu armament și tehnică militară a tuturor forțelor sistemului apărării naționale.

Principiile, tezele și opțiunile referitoare la pregătirea economiei și teritoriului național pentru apărare vizează stabilirea unui cadru adecvat de dezvoltare echilibrată a tuturor factorilor de putere militară, încă din timp de pace, pentru creșterea capacității combative a tuturor forțelor luptătoare, înzestrarea lor corespunzătoare, echiparea și folosirea judicioasă, cît mai eficientă, a întregului teritoriu național în vederea apărării naționale. Totodată, opțiunile cu privire la înzestrarea tehnică a forțelor sistemului apărării naționale vizează prioritățile, cantitatea și calitatea armamentului și mijloacelor tehnice de luptă necesare în strategia dezvoltării bazei tehnico-materiale a întregii țări, pe baza programelor unitare ale producției de apărare.

Aceste orientări, principii și opțiuni sînt larg dezbătute în lucrările apărute și publicațiile de specialitate, inclusiv în două teme ale acestei lucrări.

De aceea, în continuare, ne vom limita să subliniem că ele indică principiile și direcțiile de acțiune pentru executarea unui sistem unitar de lucrări de infrastructură a teritoriului care să sporească calitățile naturale ale acestuia, să asigure imbinarea criteriilor politico-militare cu cele economico-sociale pentru a asigura participarea întregului popor la apărarea țării. La unele dintre acestea organele și unitățile Ministerului de Interne participă direct, pe altele le avizează și urmăresc realizarea lor la parametrii stabiliți.

Materializarea orientărilor doctrinare privind pregătirea teritoriului pentru apărare constă în măsurile care se iau din timp de pace pentru crearea condițiilor necesare desfășurării

cu succes a acțiunilor de luptă, ca și pentru protecția populației, a bunurilor materiale și a valorilor culturale ale poporului nostru. Aceste măsuri vizează lucrări menite să reducă pierderile umane și materiale datorită loviturilor executate de agresor, să-i împiedice acțiunile, să-i producă acestuia pierderi cât mai mari, să-i limiteze la maximum posibilitățile de a efectua cuceriri teritoriale, de a controla porțiuni din teritoriul național.

În ceea ce privește *pregătirea economiei pentru apărare* se urmărește valorificarea întregului potențial economic al patriei și subordonarea acestuia, în caz de necesitate, eforturilor apărării naționale. Pregătirea economiei naționale pentru apărare constă într-un ansamblu de măsuri luate din timp de pace, concretizate în planurile ce se întocmesc, se aprobă și se îndeplinesc după norme precise reglementate vizând producția de armament, muniții și alte categorii de tehnică militară, crearea capacităților și rezerveilor de mobilizare, asigurarea întreprinderilor cu forță de muncă, organizarea, planificarea și finalizarea activităților de apărare, asigurarea forțelor luptătoare și a populației cu produse agroalimentare și a materiilor prime necesare industriei, trecerea economiei la starea de război, asigurarea viabilității acesteia în condițiile războiului.

Acest ansamblu include rețeaua de transporturi de toate categoriile, cea de telecomunicații, depozitele de muniții, alimente, carburanți și alte materiale necesare, unitățile sanitare de toate categoriile, întreprinderile specializate în producția unor materiale cu destinație militară sau care pot fi, în caz de nevoie, profilate pe o astfel de producție.

Procesul complex de pregătire a economiei naționale și a teritoriului pentru apărare, de înzestrare tehnică a forțelor sistemului apărării naționale implică măsuri care se realizează atât la nivel național, cât și la nivelul fiecărei unități economice și administrative. Se asigură astfel condiții pentru desfășurarea neîntreruptă a activității de producție, economico-socială, transformarea întregului teritoriu național într-un vast edificiu de apărare pentru ca toate localitățile (orașe, comune, sate), întreprinderile și celelalte unități economico-sociale să devină cetăți inexpugnabile de muncă, luptă și apărare.

10. Colaborarea, conlucrarea și cooperarea organelor și unităților Ministerului de Interne cu unitățile armatei, gărzile patriotice și celelalte componente ale sistemului apărării naționale.

Pornind de la tematica propusă și de la faptul că aceste concepte sînt studiate de arta militară, nu vom trata aici considerentele de ordin tactic sau stat-majoristic ale concentrării și coordonării eforturilor, ci ne vom limita la evidențierea principalelor cerințe ce reies din principiile doctrinare de bază, care trebuie să ducă la focalizarea eforturilor plenare ale sistemului apărării naționale, ale întregului popor, în apărarea patriei socialiste. De altfel, în tema a VIII-a a volumului de față această problemă este tratată pe larg, atât conceptual, ca mod de realizare, cât și ca finalizare.

Realizările de pînă acum sînt, în această privință, contribuții reale, certe, la întărirea coeziunii interioare a comandamentelor, organelor și unităților.

Considerăm însă necesar să subliniem faptul că încă de la constituirea sistemului apărării naționale, tovarășul Nicolae Ceaușescu a precizat că la baza viabilității, funcționalității și tăriei lui stă principiul colaborării, conlucrării și cooperării între toate elementele ce-l compun, rolul principal revenind, în acest cadru, forțelor armate. Subliniind încă o dată această idee la convocarea-bilanț din decembrie 1985, comandantul nostru suprem arăta: „*Consider că trebuie să punem în centrul întregii activități ... conlucrarea cât mai bună între unități, subunități și diferite arme, în aplicații și în pregătirea de luptă. Trebuie, de asemenea, să asigurăm o conlucrare mai bună cu unitățile Ministerului de Interne, realizarea unei colaborări tot mai strînse cu gărzile patriotice și cu detașamentele de pregătire a tineretului pentru apărarea patriei, într-un cuvînt întărirea continuă a legăturilor strînse cu poporul*”.

Din această cerință, cu valoare de principiu, decurg sarcini de prim ordin privind colaborarea dintre organele centrale, de concepție, directivă și control ale Ministerului Apărării Naționale, Ministerului de Interne, Statului-Major central al gărzilor patriotice, ale celorlalte formațiuni populare și ale consiliilor locale de apărare pentru îndeplinirea obligațiilor și sarcinilor ce le revin, atât în timp de pace, cât și la război. Aceste activități de colaborare vizează, în primul rînd, elaborarea în comun a anumitor acte normative privind pre-

gătirea populației, teritoriului și economiei pentru apărare, măsurile concrete ce trebuie realizate de către comandamentele și unitățile de execuție, instruirea și educarea unitară a tuturor forțelor luptătoare, executarea în comun a controlului, desfășurarea unor activități practice sau aplicații de amploare, cu caracter zonal sau național și altele.

La rândul ei, *conlucrarea* întrunește suma relațiilor ce se stabilesc în mod coordonat între unitățile militare și socialiste, precum și cu formațiunile populare de apărare pe plan local, pentru executarea nemijlocită, în comun, a măsurilor menite să asigure îndeplinirea atribuțiilor și sarcinilor ce le revin în problemele apărării, potrivit celor rezultate din colaborarea eșaloanelor centrale.

Cît privește *cooperarea*, ea urmărește îndeplinirea în comun a unor misiuni, rezolvarea împreună a unor situații de luptă la toate nivelurile și între toate componentele sistemului apărării naționale, rolul prioritar avîndu-l unitățile militare, forțele armate.

Fără colaborare, conlucrare, cooperare, acțiunile eficiente atotcuprinzătoare ale tuturor componentelor sistemului apărării naționale sînt de neconceput.

Desigur, conlucrarea și cooperarea strînsă în îndeplinirea misiunilor specifice și de luptă comune constituie factori de succes, hotărîtori, în orice situații. Regulamentele militare se ocupă îndeaproape de concretizarea acestor cerințe bazate pe principiul fundamental al binomului construcție-apărare, ca operă și cauză a întregului popor.

În această problematică au apărut și continuă să apară elemente și situații noi, exigente mereu sporite. De exemplu, cu oarecare timp în urmă, cooperarea se baza pe un „model” destul de simplu: de la eșalonul superior la cel inferior, cu vecinii și, eventual, cu mijloacele de întărire sau de sprijin. Comandanții, de la mai toate eșaloanele, statele-majore, conștientizau cu ușurință, în timp și spațiu, în teren, eforturile unităților sau subunităților respective participante la îndeplinirea misiunii sau acțiunii de luptă comune.

După constituirea sistemului apărării naționale, odată cu scurgerea timpului, au apărut probleme noi, complexe, pe măsura dezvoltării interne a fiecăruia din componentele sale, completării și diversificării principiilor, tezelor și cerințelor doctrinare, stabilirii procedeeleor, normelor și regulilor de ac-

Astăzi, nu mai este nici pe departe suficient să știi să organizezi și să menții cooperarea după algoritmul expus mai sus. Acum comandanților și șefilor, statelor-majore, grupelor operative de stat-major li se cere să cunoască bine structurile, posibilitățile și modul de folosire a gărzilor patriotice, apărării civile, detașamentelor de tineret pentru apărarea patriei, celorlalte formațiuni de apărare, grupelor de sprijin de toate nuanțele, mijloacele acestora, pregătirea, specializarea și dotarea lor.

Numărul problemelor de rezolvat a sporit considerabil, apar în continuare noțiuni noi de subordonare operativă, temporară, numeroase sisteme de armament, unele ultraperfecționate, altele artizanale, locale, mijloace de transport și de transmisiuni diferite, probleme de asigurare tehnico-materială, de aprovizionare cu muniții și carburanți, de întreținere și reparații.

Iată, pe scurt, complexitatea sarcinilor și problemelor de cooperare și conlucrare. Unde, cînd și cum să fie întrebuințate forțele în cîmpul tactic, în raionul sau la obiectivul de responsabilitate, cum să fie folosite mijloacele tehnice specifice în acțiunile proprii unităților și organelor respective, cum să se facă instruirea și pregătirea în comun, sînt probleme care trebuie și pot să fie rezolvate prin cooperare și conlucrare la toate eșaloanele și în toate situațiile, în timp de pace și într-un eventual război al întregului popor. Nu trebuie să scăpăm nici un moment din atenție contribuția pe care organele și unitățile Ministerului de Interne pot și trebuie să o aducă la pregătirea gărzilor patriotice, detașamentelor de tineret, grupelor de sprijin, celorlalte formațiuni de apărare.

În acest sens, Directiva comandantului suprem prevede că: „Pe baza principiilor doctrinei militare naționale, se va dezvolta și în continuare conlucrarea armatei cu unitățile Ministerului de Interne, gărzile patriotice, detașamentele de pregătire a tineretului pentru apărarea patriei și cu celelalte formațiuni populare ... pentru a fi în măsură să apere cu întreaga lor capacitate, independent și împreună cu armata și unitățile Ministerului de Interne, localitățile, întreprinderile, instituțiile, obiectivele economico-sociale transformate în puternice fortărețe”.

Întărirea conlucrării și cooperării, amplificarea antrenamentelor și exercițiilor comune, perfecționarea conducerii acțiunilor de luptă duse de armată, împreună cu organele și unitățile Ministerului de Interne și celelalte componente ale sis-

temului național de apărare, a colaborării comandamentelor militare cu consiliile locale de apărare sînt tot atîtea căi ce duc spre atingerea unui obiectiv din cele mai importante ale războiului popular de apărare: transformarea localităților (orașelor, comunelor, satelor), a tuturor întreprinderilor și celorlalte unități economico-sociale în adevărate cetăți de muncă, luptă și apărare.

Colaborarea, conlucrarea și cooperarea între unitățile și organele Ministerului de Interne și între acestea și unitățile Ministerului Apărării Naționale, gărzile patriotice și celelalte elemente ale sistemului apărării naționale sînt organizate și se desfășoară sub directa conducere a Partidului Comunist Român, pentru realizarea scopului comun de pregătire, creșterea neconținută a capacității combative a lor. Acest principiu asigură o înaltă capacitate de luptă a tuturor forțelor, unitatea de acțiune și concentrarea eforturilor pe direcțiile hotărîtoare pentru îndeplinirea unor sarcini sau misiuni importante de primă urgență.

În concluzie, doctrina noastră militară, exprimînd deplină legitimitate istorică, politică, juridică și morală a apărării naționale a României socialiste, prin întregul ei conținut, prin orientarea sa generală și scopurile urmărite, este o doctrină de apărare. Totalitatea principiilor, tezelor, ideilor și opțiunilor sale exprimă vocația de veacuri a poporului român pentru pace, progres și securitate internațională.

Însușirea aprofundată și aplicarea creatoare a cerințelor, regulilor și normelor ce rezultă din principiile, tezele și ideile doctrinei militare naționale în îndeplinirea misiunilor specifice și de luptă comune, în întregul proces instructiv-educativ constituie o sarcină prioritară, cu caracter permanent. Dezvoltarea discernămintului profesional și a gîndirii tactice a tuturor cadrelor trebuie să se facă avînd mereu în atenție solicitările sarcinilor și misiunilor specifice și de luptă comune, folosind forme și procedee de acțiune cît mai eficiente, în raport cu caracteristicile situațiilor operative, ale zonelor și obiectivelor de responsabilitate sau de competență.

Procedînd astfel, vom traduce în viață cu eficiență sporită sarcinile majore ale Directivei comandantului nostru suprem ce prevăd că în pregătirea cadrelor de la toate eșaloanele este

necesar să punem accentul pe aprofundarea doctrinei militare românești, studiarea legilor și principiilor luptei armate, a acțiunii lor în războiul întregului popor, împreună cu celelalte componente ale sistemului național de apărare.

BIBLIOGRAFIE:

- Programul Partidului Comunist Român de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism*, Editura politică, 1975, pag. 125—127.
- Directiva Comandantului Suprem al Forțelor Armate ale Republicii Socialiste România privind pregătirea militară și politică a armatei în perioada 1986—1990*.
- NICOLAE CEAUȘESCU — *Raport la cel de-al XIII-lea Congres al Partidului Comunist Român*, Editura politică, București, 1984, pag. 41—48.
- NICOLAE CEAUȘESCU — *Cuvîntare la convocarea-bilanț a activului cadrelor de bază ale armatei*, 4 martie 1983, Editura politică, București, 1983.
- NICOLAE CEAUȘESCU — *Cuvîntare la convocarea-bilanț a activului de bază de comandă și de partid din armată*, 17 decembrie 1985, Editura politică, București, 1986.
- Legea nr. 14/1972 privind organizarea apărării naționale a Republicii Socialiste România*.
- Decretul Consiliului de Stat nr. 121/1978 privind organizarea și funcționarea Ministerului de Interne*.

III.

Perfecționarea pregătirii militare a cadrelor în spiritul cerințelor doctrinei militare naționale, condiție hotăritoare a îndeplinirii misiunilor

Potrivit cerințelor doctrinei militare naționale, perfecționarea pregătirii militare și de specialitate a cadrelor constituie o direcție principală de acțiune a organelor și unităților Ministerului de Interne, avînd ca scop formarea și desăvîrșirea, la toate eșaloanele, a tuturor ofițerilor, maiștrilor militari și subofițerilor, ca activiști de partid și de stat într-un domeniu special, cu înalte cunoștințe politice, profesionale și științifice, capabili să-și îndeplinească sarcinile și misiunile în orice împrejurări, la nivelul cerințelor noii calități izvorîte din documentele de partid și legile țării.

Avînd un caracter profund realist și valorificînd în mod creator experiența dobîndită din gîndirea militară românească, doctrina militară a Republicii Socialiste România orientează întreaga activitate de pregătire a cadrelor și determină, într-o concepție unitară, coordonatele de dezvoltare, trăsăturile caracteristice și obiectivele finale ale procesului de instruire și educare a efectivelor. Necesitatea unei concepții unitare de instruire izvorăște din caracterul complex al acțiunilor armate în condițiile războiului de apărare a patriei, prin participarea întregului popor, a tuturor categoriilor de forțe care vor acționa într-o diversitate de forme, metode și procedee pentru realizarea în comun a obiectivelor stabilite.

Pornind de la aceste realități, prin tema de față ne-am propus să abordăm modul cum cerințele doctrinare se reflectă în conceperea, organizarea și desfășurarea procesului de perfecționare a pregătirii cadrelor, pentru ca acestea să-și poată duce la îndeplinire misiunile ce le revin în cele mai bune condițiuni.

1. Conținutul și bazele științifice ale procesului instructiv-educativ.

Mijlocul de bază prin care se realizează pregătirea generală a cadrelor, corespunzător cerințelor doctrinei militare naționale și Directivei comandantului suprem, îl constituie procesul instructiv-educativ, activitate ce are o serie de trăsături specifice de organizare, planificare și conducere științifică: caracter intensiv, practic-aplicativ, formativ și de continuitate.

Părțile constitutive ale procesului instructiv-educativ, împreună cu starea moral-politică și fizică a personalului, asigurarea materială și alți factori sînt componente determinante ale capacității informativ-operative și de luptă a organelor și unităților Ministerului de Interne. Rezultă, deci, că ridicarea capacității combative a unităților este condiționată de conținutul și calitatea procesului de perfecționare a pregătirii cadrelor.

Conținutul și calitatea procesului instructiv-educativ depind de orientarea doctrinară prin care se stabilește structura sistemului apărării naționale, direcțiile de dezvoltare a artei militare, principiile înzestrării cu armament și tehnică de luptă, obiectivele prioritare și conținutul principal al pregătirii de luptă și politice a efectivelor și altele.

Potrivit cerințelor doctrinare, pregătirea militară a tuturor forțelor luptătoare, deci și a efectivelor din Ministerul de Interne, trebuie realizată din timp și în perspectivă, într-o concepție unitară și printr-un efort conjugat, pe de o parte, pentru a asigura îndeplinirea în mod ireproșabil a tuturor misiunilor încredințate în timp de pace, iar pe de altă parte, pentru a se putea face față oricînd unei eventuale agresiuni declanșate prin surprindere de către un inamic superior în forțe armate și înzestrare tehnică. În acest scop, trebuie să se pună un accent deosebit pe asigurarea unei fundamentări științifice și a unui înalt grad de eficiență a tuturor acțiunilor întreprinse, prin valorificarea maximă a calităților politico-morale ale efectivelor, a cunoștințelor, experienței și abnegației tuturor cadrelor militare, asigurarea armamentului și tehnicii specifice și de luptă cu parametri funcționali superiori, pe deplin corespunzători condițiilor de climă și relief ale țării noastre, rapiditate și oportunitate în execuție și conducere, stăpînirea la perfecție a formelor, metodelor și principiilor organizării și conducerii acțiunilor informativ-operative și de luptă ale organelor și unităților. Toate acestea se au în ve-

dere în procesul instructiv-educativ a cărui caracteristică de bază o constituie desfășurarea lui în conformitate cu principiile doctrinei militare naționale și cerințele Directivei comandantului suprem.

Teoria științifică a instruirii și educării efectivelor, elaborată pe baza experienței practice acumulate, are drept obiectiv esențial stabilirea formelor și metodelor adecvate atît pregătirii individuale a militarilor, cît și — în egală măsură — pregătirii acestora în cadrul subunităților și unităților (echipe, posturi, patrule, grupe, plutoane, companii, servicii, organe și unități) în care urmează să acționeze pentru îndeplinirea misiunilor specifice și de luptă. Această teorie dispune de un obiect propriu de studiu, de o metodologie specifică, precum și de un arsenal de concepte menite să asigure perfecționarea întregului proces instructiv-educativ. Respectînd acest adevăr și aplicînd cerințele științei conducerii în activitatea organelor și unităților Ministerului de Interne, procesul instructiv-educativ cere aplicarea unei metodologii științifice adecvate, concretizată în planuri riguroase, care să asigure realizarea scopurilor propuse, operînd cu instrumente clare de planificare, organizare, control, evaluare și evidență. Toate acestea cu atît mai mult, cu cît practica acumulată pune în evidență tendința creșterii rapide a volumului și complexității cunoștințelor ce trebuie însușite, a deprinderilor ce trebuie formate, sporirea receptivității și asigurarea motivațiilor celor ce se instruiesc, folosirea rațională a timpului de pregătire, creșterea ponderii solicitărilor la efort fizic îndelungat și altele.

În aceeași măsură, teoria instruirii și educării efectivelor cere perfecționarea permanentă a pregătirii cadrelor, corespunzător bazei materiale de care dispun unitățile, elaborarea regulamentelor și instrucțiunilor necesare, crearea unor mijloace de luptă adecvate și experimentarea modalităților de acțiune corespunzătoare proprietăților tehnico-tactice ale acestora, iar concluziile desprinse să fie introduse în programele de pregătire a cadrelor, fiind luate din nou în calcul la dezvoltarea ulterioară a bazei materiale.

Organizarea și conducerea științifică a procesului instructiv-educativ constau în fundamentarea teoretico-metodologică a acestuia, în stabilirea formelor și structurilor organizatorice corespunzătoare de pregătire, în asigurarea și modernizarea bazei materiale, în realizarea celui mai corespunzător sistem de informare și documentare, în alegerea celor mai eficiente

modalități de executare a activităților de control și îndrumare, în realizarea unui sistem simplu de evidență, precum și în luarea celor mai judicioase măsuri de analiză și evaluare a rezultatelor. Toate acestea trebuie să asigure transformarea acumulărilor cantitative într-o nouă calitate superioară.

Ca urmare, în etapa actuală, întregul proces instructiv-educativ cuprinde un conținut tot mai bogat și perfecționări corespunzătoare cerințelor majore ale formării noii calități în activitatea organelor și unităților Ministerului de Interne. Are loc un puternic proces de înnoire a procedeeelor, formelor și metodelor de pregătire politică, militară și de specialitate a efectivelor care să asigure, în condiții tot mai bune, ridicarea continuă a capacității informativ-operative și de luptă a unităților.

Un subiect de cel mai viu interes al fundamentării științifice a procesului instructiv-educativ îl constituie *integrarea învățămîntului cu practica*, realizarea unui raport optim între teorie și practică.

Întregul sistem de perfecționare a pregătirii cadrelor nu este un scop în sine, el are un caracter formativ, intensiv, practic-aplicativ, urmărește ca scop final înțelegerea unor principii, teze și idei, soluții și măsuri, care să conducă la îndeplinirea sarcinilor și misiunilor la nivelul cerințelor izvorite din documentele de partid și din Directiva comandantului suprem. El urmărește, de asemenea, cultivarea sentimentului îndeplinirii datoriei din convingere, al muncii fără preget, cu râvnă și pasiune, pentru instruirea și educarea subordonaților la cel mai înalt nivel calitativ.

Fiecare ședință de pregătire sau de perfecționare are un grad mai mare sau mai mic de teoretizare care depinde, pe de o parte, de competența profesională și de mentalitatea instructorului, iar pe de altă, de lipsa unor motivații care să dinamizeze interesul cursanților pentru perfecționarea continuă a pregătirii lor practice.

Teoretizarea inutilă a unor ședințe de instruire nu dispare de la sine, chiar dacă instructorii în cauză sînt în măsură să facă expuneri bune. Nici practicismul îngust, lipsit de orizont, nu este în măsură să rezolve problemele la nivelul cerințelor, aceasta cu atît mai mult cu cît nu există un mijloc obiectiv de măsurare a raportului ce trebuie să existe între teorie și practică. De aceea, la stabilirea unui raport optim între teorie și practică trebuie să pornim de la efectul urmărit, de la scopurile imediate sau de perspectivă propuse. Acest raport teoretic-practic se face și se apreciază de oameni

pe baza experiențelor, inclinațiilor, temperamentelor și, în ultimă instanță, a bunului simț din care, oricît am dori, nu vom putea elimina în totalitate subiectivismul.

Insistența predilectă a unor instructori pe cunoștințe detaliate privind rațiunile științifice și tehnice ale fenomenelor și proceselor studiate, pe însușirea unor cunoștințe de interes practic redus, care nu au și nu vor avea nimic comun cu activitățile de serviciu, sau înlocuirea pur și simplu a unor exerciții practice cu un noian de explicații și discuții inutile, sînt dăunătoare nu numai pentru că nu asigură, dar și împiedică realizarea scopurilor propuse, duc la o foarte slabă eficiență a întregului proces de instruire.

Restrîngerea excesivă a cunoștințelor, limitarea pregătirii la activități practice, la ceea ce se numește practicism îngust, din teama unor instructori de a nu fi considerați teoretizanți, eliminarea fără discernămint a ceea ce aduce a teorie, insistarea unilaterală numai pe executarea unor mișcări și desfășurarea unor activități fără înțelegerea rostului lor, a tehnicilor de execuție, a scopurilor urmărite, sînt contraindicate, dăunătoare.

După părerea unor instructori, totul ar fi mai simplu dacă ar exista prescripții de tipul unor algoritmi, care să stabilească raportul dintre teorie și practică și exact ceea ce ar trebui prezentat auditoriului la fiecare disciplină și temă din program. Dar așa ceva nu este cu putință, pentru că ar duce la o rigiditate inadmisibilă a instruirii, la un mecanism steril, în ultimă instanță, la depersonalizarea instructorilor. Rămîne, deci, la latitudinea comandanților și instructorilor, investiți cu competența necesară, să dozeze eforturile pentru realizarea unui raport optim între teorie și practică, care să ducă la atingerea scopurilor stabilite. Așadar, nici practicismul limitat, fără orizont, nici algoritmizarea excesivă, adevărată frînă a gândirii active, nici teorie de dragul teoriei, ci îmbinarea armonioasă, judicioasă a celor două componente inseparabile ale procesului instructiv-educativ va duce cu siguranță la atingerea scopurilor propuse.

2. Cerințe doctrinare referitoare la perfecționarea pregătirii cadrelor.

Punînd pe primul plan apărarea și independența patriei, doctrina noastră militară stabilește în același timp și obiectivele, instrumentele organizatorice, mijloacele, soluțiile și mo-

dalitățile de realizare a scopurilor propuse. În acest sens, așa cum s-a arătat, doctrina noastră operează cu principii doctrinare proprii, generatoare de consecințe, reguli și norme. Având în vedere acest adevăr, ne-am propus să abordăm modul în care cerințele doctrinare se reflectă în activitatea de perfecționare a pregătirii cadrelor.

Tezele, ideile și orientările referitoare la obiectivele prioritare și conținutul principal ale pregătirii militare și politice a forțelor armate, deci și a unităților Ministerului de Interne, a celorlalte componente ale sistemului apărării naționale sunt strins legate de principiul doctrinar al unității dialectice dintre construcție și apărare, ca operă și cauză a întregului popor.

Aceste teze și idei direcționează întregul proces instructiv-educativ în unitățile Ministerului de Interne și în cadrul tuturor formațiunilor de apărare, pentru realizarea unei calități noi, superioare, cerute de Directiva comandantului nostru suprem. Ele sunt dezvoltate și în Dispozițiile Ministerului de Interne privind perfecționarea pregătirii cadrelor, precizând că pregătirea ofițerilor, maiștrilor militari și subofițerilor trebuie să se desfășoare pe baza unor programe unitare, elaborate diferențiat, pe categorii de cadre, în raport cu eșalonul, specialitatea și funcțiile ce le îndeplinesc. Totodată, la elaborarea tematicii de perspectivă a pregătirii militare a cadrelor s-au avut în vedere scopurile și tematica generală elaborate pentru celelalte componente ale sistemului apărării naționale.

Un principiu doctrinar cu bogate implicații în planul instruirii și educării cadrelor îl constituie *necesitatea organizării, pregătirii și ducerii tuturor acțiunilor de luptă în raport cu caracteristicile teritoriului național.*

Dezvoltând această idee centrală a doctrinei noastre militare, comandantul nostru suprem spunea: „Trebuie să avem permanent în vedere că nu ne propunem să acționăm, în general, pe teritoriul altor țări. Armata noastră, țara noastră nu au în nici un fel concepția de a acționa împotriva altor popoare. Deci, lupta va trebui s-o ducem pentru apărarea patriei noastre, ... să studiem bine cum să organizăm lupta, în așa fel încât să respingem orice agresiune cu minimum de pierderi — atât umane, cit și materiale — și să asigurăm, în orice condiții, integritatea teritoriului a României”.¹

¹ Nicolae Ceaușescu — Cuvântare la convocarea bilanș a activului cadrelor de bază ale armatei, 4 martie 1983, Editura politică, București, 1983, pag. 15.

Într-un eventual război al întregului popor pentru apărarea patriei dus pe teritoriul național, dar și în îndeplinirea misiunilor de luptă specifice ce revin organelor și unităților Ministerului de Interne, apar numeroase cerințe de ordin operațional referitoare la organizarea și înzestrarea unităților, la pregătirea efectivelor și în mod deosebit a cadrelor prin exerciții și aplicații tactice, antrenamente de stat-major și de specialitate, independent sau în cooperare cu alte componente ale sistemului apărării naționale.

Insistând permanent pe aplicarea în practică a cerințelor acestui principiu va trebui ca prin toate formele de pregătire să asigurăm cunoașterea temeinică, pînă la detaliu, a zonelor și obiectivelor de responsabilitate care au implicații în îndeplinirea misiunilor privind paza și apărarea avuției naționale, a obiectivelor de importanță deosebită, ordinea și liniștea publică, apărarea antiteroristă și altele. O asemenea orientare înseamnă eforturi susținute pentru cultivarea la toate cadrele a iscusinței și dezvoltarea gândirii lor tactice, precum și o viziune clară în alegerea și folosirea terenului pentru desfășurarea tuturor activităților de pregătire. Aceste cerințe se realizează prin studierea unor teme de geografie militară în scopul cunoașterii particularităților teritoriului național cu întreaga lui varietate de relief și de planimetrie, desfășurarea exercițiilor și aplicațiilor de alarmare, antrenamente sistematice, recunoașteri în teren etc.

O atenție deosebită trebuie să se acorde cunoașterii de către cadrele unităților Ministerului de Interne a zonelor de responsabilitate sau de competență, a căilor de comunicații, construcțiilor, surselor de aprovizionare cu mijloace și materiale, a caracteristicilor pădurilor, râurilor și vadurilor, a mijloacelor și posibilităților de transmisiuni, a spațiilor de spitalizare, adăpostire împotriva intemperiilor și focului inamicului, a surselor de apă și altelor asemenea.

Din cele menționate rezultă importanța ce trebuie acordată cunoașterii teritoriului național cu relieful și detaliile lui de planimetrie, ceea ce contribuie hotărîtor la perfecționarea pregătirii cadrelor și, implicit, la îndeplinirea misiunilor.

Unul din principiile doctrinare cu implicații de mare însemnătate în războiul modern, în ducerea războiului de întregul popor îl constituie *raportul om-tehnică*, rolul omului în obținerea victoriei în luptă.

Dezvoltind în mod creator problematica factorilor cu rol determinant în asigurarea succesului în război, comandantul nostru suprem, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a precizat: „...oricât de perfecționată ar fi tehnica, cel care hotărăște în ultima instanță victoria este omul, luptătorul conștient, pătruns de justetea cauzei pe care o slujește, bine pregătit, stăpîn pe tehnica modernă, hotărît să facă totul pentru a obține victoria în luptă”¹.

Din această subliniere desprindem necesitatea înțelegerii corecte a ponderii și rolului determinant al omului în luptă, în îndeplinirea misiunilor și sarcinilor ce revin organelor și unităților Ministerului de Interne.

Totodată, doctrina noastră militară nu neglijează rolul important al tehnicii militare. Ca urmare, se acordă toată atenția perfecționării armamentului individual și colectiv, asigurării legăturilor, mijloacelor moderne de luptă, de protecție și genistice, a mijloacelor de transport, în general, a tuturor categoriilor de tehnică operativă și de luptă.

An de an, unitățile Ministerului de Interne au fost înzestrate cu armament și mijloace de luptă, cu aparatură electronică, echipament și tehnică specială, cu tot ceea ce le este necesar pentru îndeplinirea sarcinilor și misiunilor încredințate.

Grija deosebită pentru îmbunătățirea permanentă a dotării organelor și unităților cu tehnică de luptă trebuie privită, însă, în lumina rolului prioritar acordat omului în raportul dialectic om-tehnică. Implicațiile acestei concepții sînt foarte mari, date fiind complexitatea și sofisticarea din ce în ce mai deosebită a tehnicii. Ea se reflectă la toate cadrele, pînă la ultimul soldat, fiind vorba de felul cum toți militarii sînt pregătiți, instruiți și educați, formați, în ultimă instanță, ca luptători capabili să utilizeze cu parametri de maximă eficiență tehnica pe care o minuieste.

Pe lîngă cunoștințe, priceperi și deprinderi, accentul pus pe factorul om presupune un mare și permanent efort îndreptat spre dezvoltarea unor calități psihomorale, cum sînt inițiativa, combativitatea, inventivitatea, iscusința, rezistența la eforturi fizice etc. Numai oamenii caracterizați prin asemenea trăsături, cum sînt creșterea continuă a simțului de răspundere în ce privește ordinea și disciplina, folosirea ra-

țională și integrală a timpului din program, utilizarea judicioasă a bazei materiale vor fi în măsură să pună totul în slujba îndeplinirii cu cinste a misiunilor încredințate.

La baza funcționalității, trăiniciei și tăriei sistemului apărării naționale stă principiul *strînsei colaborări și cooperări între toate elementele ce-l compun*. Această teză, deosebit de bogată în implicații, orientează instruirea și educarea efectivelor în scopul realizării deplinei unități de acțiune, de colaborare și conlucrare cu toate componentele sistemului apărării naționale. Din acest principiu decurg cerințe de prim ordin pentru unitățile armatei privind organizarea și desfășurarea cooperării și colaborării cu organele și unitățile Ministerului de Interne, gărzile patriotice și celelalte formațiuni de apărare, atît în timp de pace, cît și în timp de război, pe baza unor planuri, antrenamente, exerciții și aplicații organizate și desfășurate în comun.

La rîndul lor, organele și unitățile Ministerului de Interne, în întreaga lor activitate, se bazează pe sprijinul larg al oamenilor muncii, desfășoară în comun activități de serviciu și misiuni specifice, în strînsă cooperare cu unitățile armatei, gărzile patriotice și celelalte formațiuni de apărare. Potrivit principiilor doctrinare, aceste activități încep a se desfășura din timp de pace sub forma unor antrenamente, exerciții și aplicații și continuă, în timp de război, pe baza unor planuri de cooperare, într-un efort conjugat, pentru zădărnicierea oricăror acțiuni dușmănoase îndreptate împotriva suveranității statului român.

Desfășurarea tuturor acțiunilor prin surprindere și evitarea realizării surprinderii de către agresor. Din această cerință doctrinară decurg o serie de activități necesare a se desfășura pentru pregătirea tuturor forțelor sistemului apărării naționale, în scopul asigurării prevenirii acțiunilor prin surprindere ale agresorului și a face față oricăror situații. În acest sens, pregătirea multilaterală a întregului sistem și a fiecăreia din componentele sale, într-o strînsă conlucrare, pentru a da o ripostă hotărîtoare agresorului din primele momente capătă o importanță deosebită. Această pregătire începe din timp de pace și se desăvîrșește în timp de război, referindu-se în principal la: pregătirea politică, militară și de specialitate a forțelor luptătoare prin exerciții, antrenamente și aplicații organizate și desfășurate cît mai aproape de reali-

¹ Nicolae Ceaușescu — *România pe drumul desăvîrșirii construcției socialiste*, vol. 3. Editura politică, București, 1969, pag. 364.

tatea cîmpului de luptă, în scopul creşterii capacităţii combative a lor.

Din aceste activităţi, pentru organele şi unităţile Ministerului de Interne, componentă importantă a forţelor luptătoare permanente ale sistemului apărării naţionale, derivă o serie de sarcini specifice, care sînt tot atîtea direcţii de perfecţionare a pregătirii cadrelor, pentru contracararea oricăror acţiuni prin surprindere ale inamicului.

În principal, aceste direcţii se referă la: *perfectiunea continuă a pregătirii politice, militare şi de specialitate a cadrelor în scopul creşterii capacităţii informativ-operative şi de luptă şi îndeplinirii misiunilor specifice permanente în spiritul cerinţelor noii calităţi; participarea, potrivit legii, la pregătirea populaţiei, teritoriului şi economiei pentru apărare; elaborarea unor planuri operative cât mai realiste şi cu un grad sporit de eficienţă, care să asigure trecerea în timp scurt a organelor şi unităţilor Ministerului de Interne de la starea de pace la cea de război; culegerea şi furnizarea unor date şi informaţii necesare trupelor proprii pentru contracararea acţiunilor prin surprindere; elaborarea unor planuri operative şi viabile de întrebuintare a forţelor şi mijloacelor, pentru îndeplinirea unor misiuni specifice sau de luptă comune, independent sau în cooperare cu alte forţe.*

O cerinţă doctrinară cu vaste implicaţii în activitatea de perfecţionare a pregătirii cadrelor o constituie *conducerea eficientă a întregului proces instructiv-educativ*. Subiectul temei noastre nu şi-a propus dezvoltarea problemei conducerii propriu-zise, ci implicaţiile acestei cerinţe doctrinare asupra procesului de perfecţionare a pregătirii personalului Ministerului de Interne, din care vom puncta, în continuare, cîteva aspecte.

Pe primul plan trebuie situată preocuparea permanentă a comandanţilor, organelor şi organizaţiilor de partid pentru cultivarea la militari a dragostei, stimei şi preţuirii faţă de conducerea superioară de partid şi de stat, însuşirea şi aplicarea neabătută a politicii interne şi externe a partidului şi statului nostru, respectarea întocmai a legilor şi regulamentelor militare, executarea fără şovăire a ordinelor, întărirea neconţinută a ordinii şi disciplinei militare şi altele.

A răspunde prezent şi demn noilor sarcini pe care conducerea partidului le-a stabilit pentru organele şi unităţile Ministerului de Interne înseamnă a întări pe mal departe ca-

pacitatea informativ-operativă şi de luptă, a pregăti mai temeinic cadrele, a consolida, la toate nivelurile, spiritul de răspundere, a participa mai activ la viaţa şi activitatea poporului, a îmbunătăţi permanent colaborarea, conlucrarea şi cooperarea organelor şi unităţilor noastre cu unităţile armatei, gărzile patriotice, detaşamentele de pregătire a tineretului pentru apărarea patriei. Totodată, se impune ca peste tot să se acţioneze cu grijă pentru a folosi chibzuit şi gospodăreşte fondurile şi mijloacele puse la dispoziţie, evitînd orice risipă, orice pagubă, avînd permanent în atenţie dezideratul major al eficienţei: obţinerea de rezultate maxime, cu cheltuieli şi consumuri minime.

La toate acestea, un aport deosebit trebuie să-l aibă comandantul (şefii) de la toate eşaloanele şi de toate treptele. Ei trebuie să conducă întreaga activitate organizatorică şi de pregătire a efectivelor, să participe nemijlocit la conducerea principalelor teme ale procesului instructiv-educativ, să urmărească ţinerea evidenţei îndeplinirii programelor de pregătire şi a rezultatelor obţinute, să ia măsuri pentru corectarea devierilor şi înlăturarea lipsurilor, astfel încît întreaga activitate a organelor şi unităţilor Ministerului de Interne să se ridice la nivelul cerinţelor noii calităţi.

3. **Perfecţionarea pregătirii militare şi fizice a cadrelor — condiţie esenţială a îndeplinirii misiunilor.**

Prevederile Directivei comandantului suprem referitoare la perfecţionarea pregătirii cadrelor.

Potrivit cerinţelor doctrinei militare naţionale şi ale Dispoziţiilor privind perfecţionarea pregătirii cadrelor din Ministerul de Interne, în scopul realizării obiectivului fundamental şi a sarcinilor încredinţate, *în Ministerul de Interne perfecţionarea pregătirii cadrelor se va situa şi în viitor în centrul preocupării comandanţilor (şefilor), statelor-majore, organelor şi organizaţiilor de partid*. Prin conţinutul ei, această activitate deosebit de complexă trebuie să asigure însuşirea principiilor fundamentale ale politicii interne şi externe a partidului şi statului, a hotărîrilor Congresului al XIII-lea al partidului, aprofundarea concepţiei Partidului Comunist Român cu privire la apărarea cuceririlor revoluţionare ale poporului, a cerinţelor doctrinei noastre militare, înţelegerea unităţii dialectice între dezvoltarea economico-socială şi întărirea capa-

cității de apărare a patriei, asimilarea celor mai înaintate cunoștințe în domeniul științei militare.

În consecință, perfecționarea pregătirii cadrelor determină creșterea neconținută a capacității informativ-operative și de luptă a unităților, ridicarea nivelului cunoștințelor și formării deprinderilor necesare pentru organizarea și conducerea acțiunilor tactice, minuirea cu precizie și eficiență a armamentului și tehnicii din dotare, dezvoltarea calităților moral-politice pentru executarea exemplară a misiunilor specifice și de luptă individual sau în cadrul subunităților și unităților respective, în timp de pace, în situații deosebite și în războiul de apărare dus de către întregul popor.

Pregătirea cadrelor din comandamentele de armă și unitățile centrale trebuie orientată cu precădere spre: dezvoltarea gândirii tactic-operative, a capacității de concepție, analiză și sinteză, a calității de a identifica și proiecta sisteme eficiente pentru instruirea și educarea efectivelor; cunoașterea fenomenului militar contemporan, a caracteristicilor geografice, economice, demografice și militare ale zonelor de operații de pe teritoriul țării noastre; înțelegerea și însușirea temeinică a modalităților de întrebuințare în serviciu și în luptă a forțelor și mijloacelor la dispoziție; dezvoltarea competenței de a organiza manevre de forțe, a deprinderilor de a executa măsurile de asigurare informativ-operativă și de luptă, a priceperii de a folosi eficient resursele umane și materiale teritoriale în vederea dezvoltării oportune a tuturor acțiunilor militare.

Pregătirea ofițerilor din unități trebuie să asigure: dezvoltarea capacității lor de a conduce mobilizarea și acțiunile de luptă în cooperare cu forțe din celelalte componente ale sistemului apărării naționale, în condițiile de relief și climă proprii zonelor de responsabilitate; perfecționarea deprinderilor metodice de a organiza și desfășura intensiv, la un nivel superior, procesul de pregătire a cadrelor, de instruire și educare a militarilor în termen.

Pregătirea maiștrilor militari și subofițerilor trebuie să ducă la: cunoașterea temeinică a legilor țării și a regulamentelor militare; aplicarea riguroasă a atribuțiilor funcționale; creșterea competenței lor profesionale, dezvoltarea grijii față de bunurile din dotare și folosirea lor rațională, în scopul realizării de economii, reducerii consumurilor specifice și încadrării în normele de consum. De asemenea, maiștrii militari

și subofițerii vor fi instruiți pentru formarea deprinderilor lor de a organiza și conduce procesele de producție, pentru executarea lucrărilor de întreținere, reparații și exploatare a armamentului și tehnicii din dotare, pentru a deveni buni gospodari și gestionari ai bunurilor materiale din înzestrarea organelor și unităților Ministerului de Interne.

În scopul asigurării îndeplinirii misiunilor în situații deosebite și la război, unitățile centrale, comandamentele de armă, organele și unitățile teritoriale vor efectua și pregătirea cadrelor din rezervă, în conformitate cu metodologia stabilită.

Categorii, forme și metode de perfecționare a pregătirii cadrelor.

Însușirea și aplicarea principiilor și cerințelor doctrinare, a sarcinilor rezultate din Directiva comandantului suprem se asigură într-o concepție unitară, pe baza unor obiective concrete, categorii, forme, metode și procedee adecvate, prevăzute în Dispozițiile privind perfecționarea pregătirii cadrelor din Ministerul de Interne.

Perfecționarea pregătirii cadrelor, în principiu, se realizează prin învățământul la locul de serviciu și prin cursuri organizate în alte unități și în centre de perfecționare.

Activitatea de perfecționare a pregătirii cadrelor **LA LOCUL DE SERVICIU** se organizează în cadrul fiecărei unități și, în principal, cuprinde: *pregătirea de specialitate* (cunoașterea activităților și problemelor specifice muncii desfășurate și pregătirea tactică de specialitate); *pregătirea militară* (pregătirea militară generală și de dezvoltare a culturii militare); *pregătirea fizică* (pregătirea fizică generală și pregătirea fizică specifică) și *pregătirea în domeniul limbilor străine*.

Ținând seama de scopurile urmărite, pentru învățământ, categoriile de pregătire a cadrelor la locul de serviciu pot fi grupate în: pregătirea de specialitate și pregătirea militară.

— **PREGĂTIREA DE SPECIALITATE** cuprinde:

— *cunoașterea activităților și problemelor specifice muncii desfășurate* (economică, juridică, criminalistică, de circulație, informativă, de intendanță, financiară, tehnică, de transmisiuni, sanitară etc.), potrivit statelor de organizare și atribuțiilor funcționale;

- cunoașterea tacticii armelor din care face parte (securitate, miliție, trupe de securitate, pompieri, penitenciare, transmisiuni, servicii) și a modului de organizare și ducere a acțiunilor de luptă specifice.

Pregătirea de specialitate are un rol hotărâtor în ansamblul activităților de pregătire. Ea se realizează, de regulă, prin activități lunare și convocări periodice, în limita timpului stabilit, prin : studiu individual, expuneri de lectii, consultații, discuții-dezbateri, antrenamente, aplicații și verificări.

— PREGĂTIREA MILITARĂ cuprinde :

- *pregătirea militară generală* : doctrina militară a Republicii Socialiste România, pregătirea tactică, istoria artei militare, geografie militară, mobilizare, lupta radioelectronică, legislație și regulamente, topografie militară, instrucția tragerii cu armamentul de infanterie, instrucția sanitară și veterinară, pregătirea metodică, cunoașterea armatelor străine;
- *dezvoltarea culturii militare* : psihopedagogie militară, știința conducerii, informatică, pregătirea în domeniul limbilor străine ;
- *cunoașterea armelor și a celorlalte componente ale sistemului apărării naționale* : securitate, miliție, trupe de securitate, pompieri, infanterie, artilerie și aruncătoare, tancuri și auto, apărare antiaeriană, geniu, transmisiuni, arma chimică, servicii, apărare civilă, gărzi patriotice, alte elemente ale sistemului apărării naționale ;
- *probleme de asigurare materială, tehnică și financiară la pace și în campanie* : intendență (alimente, echipament), construcții și cazare, financiar, transporturi și comunicații militare ;
- *pregătire fizică generală și specifică.*

Acest mod de grupare și prezentare a categoriilor de pregătire poate fi extins ori diversificat sau restrâns, în raport cu misiunile și specificul activităților pe care le desfășoară unitățile. De asemenea, ele pot fi parcurse (studiate) integral sau numai parțial de anumite categorii de cadre.

Pregătirea militară are un rol deosebit în activitatea de perfecționare a pregătirii cadrelor. Ea vine în sprijinul pregătirii de specialitate, care are un rol prioritar în întregul sis-

tem de pregătire a ofițerilor, maiștrilor militari și subofițerilor. Între categoriile de pregătire militară și cele de specialitate, precum și între disciplinele acestor două forme de pregătire există o strinsă interdependență, chiar o intercondiționare reciprocă. De regulă, temele de pregătire militară trebuie să le preceadă pe cele de pregătire de specialitate.

Pregătirea militară se realizează în activități săptămânale, lunare sau convocări periodice, în limita timpului stabilit, prin : studiu individual, expuneri de lectii, prezentări de exerciții demonstrativ-metodice, antrenamente la pregătirea militară generală, antrenamente în lucru de stat-major, ședințe practice, dezbateri, consultații-discuții, aplicații și verificări.

Perfecționarea pregătirii cadrelor *PRIN CURSURI* se realizează în cadrul unităților, în alte unități și în centre de perfecționare. În această formă de învățământ militar sînt cuprinse toate cadrele, pe arme, corpuri și specialități, conform unei metodologii stabilite în dispoziții speciale și se realizează prin cursuri de reciclare organizate în școli și centre de perfecționare, cursuri la Academia „Ștefan Gheorghiu”, cursuri în învățământul superior militar sau civil, stagii (cursuri) de practică, specializare și documentare, cursuri postuniversitare, doctorat.

4. Procedee eficiente de transmitere și însușire a cunoștințelor.

În procesul de perfecționare a pregătirii cadrelor se utilizează o gamă variată de metode și procedee, la care, pe de o parte, recurg instructorii, iar pe de altă, cursanții pentru a transmite (comunica) și, respectiv, a-și însuși materia prevăzută în program. La câteva dintre acestea ne vom referi, în continuare, pe scurt.

EXPUNEREA reprezintă calea de prezentare a cunoștințelor prin vorbire. Se folosește, de regulă, la însușirea doctrinei militare naționale, a materialului de lucru, la prezentarea unor legi, regulamente, topografie militară, știința conducerii, geografie militară și altele. Expunerea trebuie să aibă anumite calități : să fie convingătoare, înțeleasă, logică și sistematică ; să se sprijine pe cunoștințele anterioare ale subiecților ; să utilizeze un limbaj clar, precis, concis, evitîndu-se cu maximă grijă prețiozitățile, ambiguitățile, cuvintele rare. Ca metodă, ea be-

neficiază de prezența unor procedee cum sînt: *explicația, descrierea, povestirea, conversația*.

Principala calitate a expunerii constă în posibilitatea transmiterii în timp scurt a unor comunicări și date unui număr însemnat de persoane. Ca defecte i se reproșează relativă pasivitate a ascultătorilor, motiv pentru care se recurge la procedeele enunțate și variantele acestora: *demonstrarea, metoda interogativă, reproducerea unor probleme dezbătute anterior, întrebările-problemă și altele*.

Dintre acestea demonstrarea este o metodă cu pondere mare în procesul de perfecționare a pregătirii cadrelor, mergînd de la prezentarea explicită a unor mișcări și acțiuni pînă la exemplul personal de conduită regulamentară, de atitudine înaintată față de îndatoriri ale comandantului, instructorului în dubla sa ipostază de șef și educator al subordonaților.

Demonstrarea (metoda demonstrativă), în sens restrîns, înseamnă prezentarea de către instructor sau de o persoană pregătită din timp a acțiunii sau mișcării. Această metodă se referă, în principal, la demonstrarea fenomenelor, proceselor, acțiunilor, mișcărilor sub forma experiențelor, cu ajutorul filmelor, fotografiilor, planșelor, schemelor desenate pe tablă, proiecțiilor la epidiascop, retroproiector, aspectomat, diastar.

EXERSAREA este o metodă căreia trebuie să-i revină marea majoritate a timpului de instruire. Ea constă în repetarea cunoștințelor în scopul fixării lor temeinice și al învățării aplicării în practică. Ceea ce urmează a fi transformat în deprindere intelectuală trebuie repetat de cel puțin 7 — 10 ori, iar acțiunile motrice ca să se transforme în deprinderi de 60—80 ori, unele din ele (ochirea cu arma) de sute de ori.

Pentru a fi eficientă, exersarea necesită respectarea unor cerințe psihopedagogice și organizatorice, dintre care cele mai importante sînt:

- repetarea poate începe numai după ce executanții au înțeles corect acțiunea, au luat cunoștință de obiectivele operațiunii și modul de lucru concret;
- fiecare repetare trebuie să urmărească perfecționarea calitativă a execuției; repetările mecanice, fără îmbunătățirea performanței, înseamnă timp pierdut;
- exersarea trebuie să înceapă în ritm lent, apoi să sporească treptat în intensitate, de la simplu la complex;
- observațiile instructorului de corectare a greșelilor se fac după terminarea mișcării, iar înlăturarea greșelilor începe cu cele mai mari;

— acțiunile simple se exersează în întregime, iar cele complexe pe părți, apoi întrunit, urmărindu-se performanțele individuale.

ANTRENAMENTUL este o metodă specifică pentru automatizarea priceperilor și transformarea lor în deprinderi prin nenumărate repetări. Antrenamentul începe întotdeauna după ce acțiunea a atins stadiul priceperii, putînd fi executată corect, relativ repede și fără încordare vizibilă. După automatizarea acțiunilor, antrenamentul este necesar să continue pentru menținerea deprinderilor, perfecționarea și învățarea aplicării lor în practică.

MODELAREA face parte din categoria metodelor intuitive. Se bazează pe principiul intuitiv al instruirii, sprijinirea acesteia pe imaginea obiectelor, pe lucru cu materiale reale sau cel puțin asemănătoare cu cele reale. Există o sumedenie de clasificări ale modelelor. Cea mai utilă este împărțirea în modele obiectuale, figurative și simbolice.

Modele *obiectuale* sînt reproduceri, la o scară convenabilă, în trei dimensiuni, ale obiectelor reale: poduri, calupuri de exploziv, arme, lucrări genistice, traiectorii ale proiectilelor etc.

Modelele *figurative* constau în imagini în două dimensiuni ale obiectelor: planșe, scheme, desene, fotografii, hărți, filme, semne convenționale etc.

Modele *simbolice* sînt formulele logice sau matematice care exprimă fenomene și procese din natură (calculul necesarului de exploziv pentru distrugerea unui pod, ecuația traiectoriei glonțului etc.).

Rolul deosebit al modelării constă în crearea unui fond de imagini asupra realității cîmpului de acțiune, de luptă. Toate exercițiile, aplicațiile, manevrele în teren sau pe hartă reprezintă, în fapt, modelări ale luptei.

PROBLEMATIZAREA este o metodă de mare eficiență formativă. Ea constă în înlocuirea transmiterii de-a gata a cunoștințelor cu crearea de probleme sau situații-problemă și rezolvarea lor prin eforturi proprii ale cursanților. De exemplu, în loc să li se spună, cu toate detaliile, cum funcționează un mecanism oarecare, li se cere cursanților să afle ei, gîndind, observînd, calculînd, experimentînd, generalizînd, la nevoie fiind îndrumați și ajutați de instructor.

Adevărata problematizare, ca metodă activă de instruire, trebuie să ducă la inovare, la descoperirea de noi cunoștințe,

la invenții și inovații. Din cele de mai sus, rezultă că problematizarea face parte din metodele euristice.

ALGORITMIZAREA este o metodă modernă de instruire opusă problematizării, care constă în însușirea unor cunoștințe și formarea unor deprinderi, urmînd cu strictețe, pas cu pas, regulile determinate cu precizie, ajungînd în felul acesta la rezultatul corect. Șirul de reguli strict determinate de la care nu se admite nici o abatere se numește algoritm. De aici și denumirea de „algoritmizare“.

Algoritmii întocmiți din timp, de persoane competente servesc fie ca instrucțiuni ținute în rezervă pentru ca, la nevoie, să rezolve rapid, corect și fără căutări multe probleme curente, fie că se transformă în priceperi și deprinderi, prin exersare și antrenament, în cazul unor acțiuni ce trebuie executate rapid (demonstrarea și montarea unei arme, activitatea ofițerului de serviciu la alarmă etc.).

INSTRUIREA CU AJUTORUL SIMULATORILOR (aparate de instruire de complexitate ridicată, bazate pe numeroase componente preponderent electronice) este o altă metodă eficientă de instruire. Se folosește, în special, pentru formarea deprinderilor în minuirea sau conducerea anumitor mijloace și utilaje. Simulatoarele oferă instructorului, dar și celor care se instruiesc, date imediate asupra calității lucrului, felul greșelilor și numărul total al acestora.

Această metodă este deosebit de eficientă, ieftină în comparație cu instruirea directă pe tehnica de luptă, permite realizarea de economii la consumul de combustibil și energie și, deci, este recomandată îndeosebi în școli.

STUDIUL INDIVIDUAL (munca independentă cu cartea) o variantă a problematizării, ocupă un loc de cea mai mare importanță în sistemul de perfecționare a pregătirii militare și de specialitate a cadrelor. Are un rol mare în materializarea dezideratului de a-i învăța pe cursanți cum să învețe, a-i activa pe întreaga perioadă a instruirii în scopul realizării obiectivelor propuse.

Metodele și procedeele metodice enunțate reprezintă modalități de lucru, căi și forme de îndeplinire a obiectivelor stabilite, „cale sigură spre scop“, de aceea, în procesul instructiv-educativ trebuie să li se acorde atenția cuvenită.

5. Organizarea, planificarea și conducerea procesului de perfecționare a pregătirii militare și fizice a cadrelor.

Procesul de perfecționare a pregătirii cadrelor este o activitate complexă prin care ofițerii, maiștrii militari și subofițerii dobîndesc noi cunoștințe, priceperi și deprinderi, își perfecționează cunoștințele acumulate anterior, își dezvoltă calitățile fizice și morale, se desăvîrșesc ca luptători iscusiți și comandanți destoinici, buni instructori și educatori ai generațiilor chemate sub drapel.

Asemenea tuturor proceselor complexe, în cel de formare și perfecționare a pregătirii cadrelor distingem mai multe componente esențiale de care trebuie să ținem seama în organizarea, planificarea și conducerea activităților de instruire:

— *subiecții*: cadrele care se instruiesc, pe corpuri, sex, vîrste, specialități, misiuni;

— *obiectivele (scopurile) de îndeplinit*: ce anume trebuie să se realizeze în etapa propusă (performanțe, indicatori, bareme);

— *instructorul, educatorul*: comandantul (șeful), ofițerul numit ca instructor, lectorul;

— *conținutul pregătirii*: problemele de învățat, priceperile, deprinderile și calitățile moral-volitive de format care, de fapt, definesc obiectivele de îndeplinit;

— *mijloacele la dispoziție pentru pregătire*: ansamblul materialelor ajutătoare pentru comunicarea cunoștințelor și realizarea feed-back-urilor, formarea priceperilor, consolidarea convingerilor etc.;

— *timpul la dispoziție*: numărul total de ore, repartizate pe categorii de pregătire (pregătire de specialitate, pregătire militară și fizică, pregătire în domeniul limbilor străine), pe discipline (doctrina militară a Republicii Socialiste România, pregătire tactică, pregătire fizică etc.), pe teme (apărare, ofensivă, pregătirea elaborării hotărîrii, pregătirea acțiunilor în cadrul posturilor și patrulilor, pregătirea tragerii, executarea ședinței de tragere etc.);

— *formele de organizare a activităților de pregătire*: lecții, dezbateri, ședințe de antrenament, ședințe practice, aplicațiile tactice sau de alarmare etc.;

— *metodele și procedeele metodice*: modalitățile prin care se transmit și se însușesc cunoștințele, se formează priceperile și deprinderile și se dezvoltă calitățile fizice și psihice la care ne-am referit;

— particularitățile unității și indicațiile (orientările) eşalonului superior.

Având la dispoziție aceste componente, care în aceeași măsură sînt și indicatori de nivel și de calitate, fiecare organ și unitate, sub îndrumarea nemijlocită a comandantului (șefului), organizează, planifică și desfășoară procesul de perfecționare a pregătirii cadrelor, pe baza dispozițiilor directe și orientărilor eşalonului superior.

Fără a nega valoarea practică a observațiilor empirice, a experienței practice dobîndite pe timpul desfășurării activităților de pregătire, trebuie să avem în vedere că organizarea eficientă a pregătirii cadrelor este rezultatul unui stil de muncă științific și condiția fundamentală a descoperirii noilor resurse de modernizare a întregului proces, pe calea autoreglajului, prin conexiunea inversă (cursant-instructor; instructor-cursant), ce trebuie să funcționeze permanent.

Așadar, organizarea apare în practica conducerii procesului de perfecționare a pregătirii cadrelor ca o trăsătură a stilului de muncă al comandanților, denumită uzual „spirit organizatoric”, avînd ca element regulator permanent decizia. De asemenea, în cadrul organizării, un rol deosebit revine prognozei (prevederii) muncii și gîndirii prospective.

Perfecționarea pregătirii cadrelor se organizează anual, pe întreaga durată a anului calendaristic, pe arme, unități, corpuri, grupe (subunități), categorii și forme de pregătire. De regulă, activitățile se desfășoară lunar, în 1—2 zile pentru pregătirea militară și de specialitate și săptămînal, în 2—3 ore, pentru pregătirea fizică și cunoașterea limbilor străine, în raport cu timpul stabilit prin dispoziții.

Începerea și încheierea anului de învățămînt, organizarea și conducerea grupelor de pregătire, compunerea comisiilor de verificare a cunoștințelor la închiderea anului de învățămînt, datele desfășurării verificărilor și alte probleme se înscriu în ordinul de zi pe unitate.

O bună organizare a activităților de pregătire poate fi realizată cu succes numai pe baza unei gîndiri în perspectivă și în timp, pornindu-se de la date certe, științifice, pe baza unor studii previzionale și a unei planificări judicioase în care, de fapt, sînt materializate deciziile comandantului. Conducerea pe bază de plan este, deci, o necesitate obiectivă.

Pornind de la cerințele Directivei comandantului suprem, ale doctrinei militare naționale și ținînd seama de indicatorii de nivel și de calitate amintiți, planificarea perfecționării pre-

gătirii cadrelor trebuie să se constituie într-o acțiune colectivă de mare răspundere. Totodată, trebuie realizată pe baza unor studii previzionale avînd mereu în atenție: complexitatea misiunilor și multitudinea sarcinilor, cu tendință de dezvoltare continuă; cerința ca în procesul de pregătire să se urmărească formarea cadrelor ca buni executanți și pricepuți comandanți, dîrji și curajoși; necesitatea ca aceștia să cunoască bine și să minuiască cu precizie și rapiditate armamentul și tehnica din inzestrare; să învețe să acționeze cu iscusință, prin surprindere și cu rapiditate asupra inamicului; să utilizeze forme, metode și procedee de acțiune specifice, cît mai ingenioase și eficiente.

Din cele expuse rezultă că planificarea procesului instructiv-educativ este un proces foarte complex, un veritabil act de creație, în care știința autoorganizării și autoconducerii se îngemănează, iar personalitatea și competența celor angrenați în planificare trebuie să-și pună amprenta specifică, garanție sigură, reală, a calității documentelor de planificare.

Marea diversitate în care se desfășoară activitățile de pregătire, dinamica neuniformă a sarcinilor și misiunilor impun stabilirea unor scopuri concrete într-o perioadă sau alta și obligă efectuarea anumitor esențializări și particularizări ale planurilor de perfecționare a pregătirii cadrelor. În consecință, se desprinde concluzia că nu există și nu pot să existe planuri identice, ci planuri corespunzătoare situațiilor și etapelor concrete.

Sub raportul planificării, perfecționarea pregătirii cadrelor se asigură printr-o direcționare unitară a conținutului planului, o metodologie unică de elaborare a acestuia, valabilitatea principiilor de organizare, conducere și control a instruirii, înainte de toate ca urmare a existenței obiectivului central și a sarcinilor ce rezultă din acesta, unice și obligatorii pentru toate elementele de structură existente în Ministerul de Interne, stabilite prin Dispozițiile de perfecționare a pregătirii cadrelor.

În funcție de categoriile și formele de pregătire, natura activităților și succesiunea acestora, gradul de certitudine a unor teme, se utilizează mai multe metode de planificare, dintre care, în procesul de perfecționare a pregătirii cadrelor, putem aplica:

— Planificarea secvențială-continuu (liniară) care presupune o succesiune uniformă a activităților de pregătire, fără intercalarea altor activități, fără modificarea ordinii acestora

și a datelor de executare. De regulă, această formă se poate adapta pentru desfășurarea unor activități pe termen scurt. Este sensibilă la factorii externi perturbatori și se adaptează cu greutate la dinamica rapidă a procesului instructiv-educativ. Pentru înlăturarea perturbărilor, se impune crearea unor rezerve de timp în scopul prevenirii dereglării întregului plan. Se aplică, de regulă, la cursurile cu durată scurtă.

— *Planificarea secvențială-alternativă* (segmentală) este asemănătoare cu precedenta, cu deosebirea că între activitățile de pregătire se interpun activități de altă natură, la perioade regulate sau neregulate, iar durata lor este uniformă sau neuniformă. Această formă de planificare are un grad mai mare de adaptabilitate și o mai strânsă corelație cu alte activități. Din această categorie de planificare fac parte programele de perfecționare a pregătirii cadrelor la locul de serviciu, cu desfășurarea activităților de pregătire, de regulă, lunar în 1—2 zile.

— *Planificarea modular-flotantă* presupune desfășurarea activităților de perfecționare a pregătirii cadrelor pe baza unor modele de programe complexe, de la câteva ore la câteva zile. Modelele de programe-tip, astfel elaborate, la care se adaugă schemele-conспект, se pot aplica în funcție de situație și de timpul la dispoziție. Acest mod de planificare a activităților de pregătire se poate aplica cu succes în instruirea subunităților cu misiuni permanente, de pază-obiective, antiteroriste, pompieri, penitenciare, pază și ordine, de transporturi feroviare, de producție etc.

Conducerea întregii activități de perfecționare a pregătirii cadrelor revine comandantului (șefului) unității care răspunde, potrivit atribuțiilor regulamentare, de starea de pregătire a subordonaților, de starea de pregătire de luptă a unității.

Comandantul conduce activitățile de pregătire personal și prin organele (cadrele) subordonate, pe baza dispozițiilor de pregătire și în conformitate cu concepția stabilită la începutul fiecărei etape în ordinul de zi pe unitate.

Controlul, ca funcție a conducerii, evaluează rezultatele obținute în procesul de perfecționare a pregătirii cadrelor, îndrumă și ajută permanent pe comandanți și ofițerii-instructori pentru desfășurarea eficientă a întregului proces de perfecționare a pregătirii cadrelor.

Prin funcțiile multiple pe care le îndeplinește, controlul asigură informarea oportună a organelor de conducere asupra evoluției procesului de pregătire, evaluarea eficienței acestuia, aprecierea rezultatelor muncii și valorificarea experienței doșentă, controlul procesului de pregătire îndeplinește următoarele funcții principale: *preventivă*; *informativă* (de conducere); *apreciativă* (de evaluare); *proiectiv-normativă* (de îndrumare); *educativă*; *valorizatoare*.

Ținând seama de orientările și sarcinile rezultate din dispozițiile de pregătire, sintem de părere că funcția preventivă reprezintă o direcție principală de efort, o cale majoră de sporire a eficienței procesului de instruire. În baza acestei priorități, în activitățile de control trebuie să se urmărească, cu precădere, cunoașterea activităților în curs de desfășurare, intervenția pentru corectarea (optimizarea) acestora, conducerea nemijlocită a unor teme. În al doilea rând, funcția preventivă vizează analiza activităților ce urmează a se desfășura, orientarea acestora în scopul realizării eficienței maxime.

Este cunoscut faptul că în domeniul pregătirii cadrelor nu există organe specializate de control. El revine ca atribut specific tuturor funcțiilor de conducere, pe toate treptele ierarhiei militare. Pentru a fi în măsură să soluționeze operativ situațiile și să corecteze eficient dereglările față de principii și plan, controlul trebuie pregătit cu maximă responsabilitate.

Cel care execută controlul trebuie să aplice un stil de muncă constructiv și participativ, fără a se neglija latura coercitivă-sanționatoare dacă este cazul. În ce privește sensul măsurilor de corectare, recomandările și orientările trebuie să se bazeze pe prevederile actelor normative, dispozițiilor, instrucțiunilor și ordinelor care reglementează activitatea de pregătire. Controlul reprezintă o modalitate practică de fundamentare științifică a procesului instructiv-educativ, un mijloc de prospectare permanentă a unor forme, metode și procedee mai eficiente pentru viitor.

Așadar, eficiența controlului în domeniul perfecționării pregătirii cadrelor este dată de calitatea planificării, organizării și obiectivele acestui proces, de calitatea instrumentelor de operare și, în cea mai mare măsură, de pregătirea celor care execută controlul.

Sub impulsul înaltelor exigențe reieșite din Directiva comandantului suprem, care pune în primul plan al obiectivului său fundamental ridicarea continuă a nivelului pregătirii militare și politice a efectivelor, am prezentat modul în care cerințele doctrinei noastre militare trebuie să se reflecte în conceperea, organizarea, planificarea și desfășurarea activităților de perfecționare a pregătirii cadrelor din unitățile și organele Ministerului de Interne, pentru creșterea competenței acestora în scopul îndeplinirii în cele mai bune condițiuni a tuturor misiunilor încredințate.

Obiectivele și sarcinile pregătirii militare stabilite în Directiva comandantului suprem pentru etapa următoare sînt diferite, multiple și deosebit de complexe. Deși au conținut și modalități de îndeplinire proprii, acestea formează un tot unitar, un sistem coerent, cu un pronunțat caracter realist care orientează întreaga activitate de perfecționare a pregătirii militare a cadrelor, la toate nivelurile. Îndeplinirea cu succes a obiectivelor și sarcinilor preconizate asigură realizarea unor mutații cu adevărat calitative în toate domeniile, contribuie la creșterea capacității informativ-operative și de luptă a organelor și unităților, pentru ca acestea, în cooperare cu celelalte componente ale sistemului apărării naționale, să fie gata în orice moment să apere securitatea statului, ordinea și liniștea publică, independența, suveranitatea și integritatea teritorială a patriei.

BIBLIOGRAFIE :

- Directiva Comandantului Suprem al Forțelor Armate ale Republicii Socialiste România privind pregătirea militară și politică a armatei în perioada 1986—1990, pag. 6—20.
- NICOLAE CEAUȘESCU — Cuvîntare la convocarea-bilanț a activului de bază de comandă și de partid din armată, 17 decembrie 1985, Editura politică, București, 1986, pag. 5—16.
- NICOLAE CEAUȘESCU — România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate, vol. 3, pag. 364; vol. 4, pag. 601; vol. 13, pag. 451.
- NICOLAE CEAUȘESCU — Cuvîntare la convocarea-bilanț a activului cadrelor de bază ale armatei, 4 martie 1983, Editura politică, București, 1983, pag. 15.
- Dispozițiile privind perfecționarea pregătirii cadrelor din Ministerul de Interne în perioada 1986—1990.

IV.

Aplicațiile tactice — formă complexă de pregătire a unităților și organelor Ministerului de Interne

Sarcina prevăzută în Directiva comandantului suprem ca toate unitățile de arme „...în afara destinației și specializării lor, să poată duce acțiuni de luptă și ca unitățile de arme întrunite” are o însemnătate deosebită pentru organele și unitățile Ministerului de Interne, chemate să îndeplinească misiuni de luptă specifice pentru apărarea cuceririlor revoluționare ale poporului, dar și să participe la ducerea unor acțiuni de luptă comune.

Ideea călăuzitoare a desfășurării întregului proces instructiv-educativ este exprimată în Directivă în mod riguros: „Prin accentuarea caracterului intensiv, practic-aplicativ al pregătirii se va reduce timpul de formare a luptătorilor și specialiștilor”. Acest imperativ este de mare actualitate, deoarece numai prin execuție corectă, exersare asiduă și antrenament continuu se formează și se consolidează temeinice deprinderi de luptă și de specialitate.

Asigurarea unei instruirii eficiente a tuturor subunităților, organelor și unităților poate și trebuie să fie realizată, în primul rînd, cu prilejul exercițiilor și aplicațiilor tactice, adevărate momente de referință în desfășurarea pregătirii de luptă și de specialitate a fiecărui eșalon. Constituind, de fiecare dată, examene dificile și complexe, care solicită și dezvoltă măiestria tuturor participanților, aplicațiile tactice sînt chemate să transpună mai larg în practică principiile doctrinei militare naționale, să creeze unele situații și condiții probabile de acțiune, pentru îndeplinirea ireproșabilă a misiunilor încredințate.

Este bine cunoscut faptul că, în cadrul exercițiilor și aplicațiilor, participanții aplică întrunit toate cunoștințele însușite, folosesc deprinderile formate la celelalte categorii de pregătire, își formează și perfecționează capacitatea organizatorică, priceperea de a conduce independent și în mod creator activitățile practice corespunzătoare funcțiilor ce le îndeplinesc sau le vor îndeplini pe timpul acțiunilor informativ-operative și de luptă, în situații deosebite sau în cadrul unui eventual război de apărare dus de întregul popor.

Totodată, exercițiile și aplicațiile reprezintă un bun prilej pentru verificarea modului de aplicare a principiilor regulamentare, a prevederilor instrucțiunilor, planurilor operative, de intervenție și de ridicare a capacității de luptă, precum și de experimentare a unor metode și procedee noi de ducere a acțiunilor specifice și de luptă.

Prin temele tactice și situațiile create, în raport cu structura și specificul unităților, organelor și subunităților respective, aplicațiile tactice trebuie să urmărească permanent, cu perseverență, realizarea cerințelor ce reies din principiile doctrinare. Aceste principii decurg nemijlocit din politica noastră de apărare, din gândirea cutezătoare a comandantului nostru suprem și se regăsesc în doctrina militară națională.

De exemplu, principiul doctrinar al *unității indivizibile dintre construcția socialistă și apărarea ei — cauză și operă aplicativă*. Acestea se referă la apărarea cuceririlor revoluționare ale poporului, a avuției naționale, a localităților, platformelor industriale, sediilor proprii etc., dar și la componentele sistemului apărării naționale și locale, la pregătirea acestora într-o concepție unitară. În cazul acestui principiu, cerințele referitoare la apărare, enunțate mai sus, se completează cu cele privind contracararea acțiunilor teroriste și de cercetare-diversiune ale inamicului, menținerea sau restabilirea ordinii și liniștii publice, paza și apărarea traseelor de comunicații, asigurarea circulației pe drumurile publice și altele.

De aceea, cu prilejul exercițiilor și aplicațiilor se va insista pe aplicarea și perfecționarea formelor și procedeele de acțiuni specifice unităților, organelor și subunităților noastre, cum sînt: paza și apărarea obiectivelor, transporturilor și raioanelor speciale, blocarea, cercetarea, ambuscada, urmărirea, încercuirea, incursiunea, atacul cu obiectiv limitat, raidul și

altele prin care se îndeplinesc misiunile ce le revin, se realizează permanent hărțuirea inamicului și care duc la nimicirea, în timp scurt, a unui inamic bine pregătit și superior numeric.

Totodată, în rezolvarea oricăror situații tactice se vor avea în vedere și problemele referitoare la conlucrarea și cooperarea cu unități și subunități ale armatei, gărzi patriotice, detașamente de tineret și alte formațiuni de apărare, problemele privind asigurarea materială și tehnică, de conducere și altele.

La fel se pune problema și cu cerințele rezultate din celelalte principii doctrinare: *ducerea acțiunilor de luptă în raport cu caracteristicile teritoriului național; primordialitatea omului asupra tehnicii; realizarea surprinderii; conducerea națională a întregului organism militar.*

O bună cunoaștere a principiilor doctrinare și a cerințelor ce decurg din acestea permite celui ce întocmește o aplicație să evite situații și acțiuni lipsite de eficiență, îl ajută să găsească soluții mai bune pentru instruirea subunităților și luptătorilor. Chiar și pentru organizarea celui mai simplu exercițiu practic, cu plutonul sau cu postul de miliție, trebuie să se urmărească prelucrarea a două sau mai multe din aceste principii care pentru subunități sînt, de fapt, reguli, norme, cerințe.

Atît în activitatea de organizare și pregătire, cît și pe timpul desfășurării aplicațiilor tactice este necesar să se aibă în vedere linia directoare trasată de comandantul nostru suprem privind intensificarea acțiunilor „...de pregătire comună a armatei, a gărzilor patriotice și detașamentelor tineretului, în așa fel încît, în orice împrejurări, acestea să poată desfășura atît misiuni de luptă comune, cît și să colaboreze — în cazul în care fiecare acționează independent — pentru realizarea diferitelor sarcini de luptă ce li se încredințează”.¹ Permanent să stea în atenția tuturor celor angrenați în aplicație că se pregătesc pentru apărarea patriei socialiste, pentru a duce acțiuni informativ-operative și de luptă în cadrul războiului de apărare dus de întregul popor.

O cerință importantă a aplicațiilor este și aceea de a fi realiste, în conformitate cu posibilitățile fiecărei unități (organ) și să poată fi aplicate în practică. Bineînțeles că terenul și gradul de dotare au roluri importante, dar omul îndeplinește ro-

¹ Nicolae Ceaușescu — *România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate*, vol. 20, Editura politică, 1981, pag. 518.

lul hotărîtor. În această direcție trebuie avută în vedere și cerința doctrinară de a se duce lupta și a se obține succese cu forțe puțin impotrivă unui inamic superior, foarte puternic. Cerința stipulată în regulamente ca principiu al economiei de forțe.

În conținutul aplicațiilor tactice este necesar să fie exprimată modalitatea de ducere a acțiunilor informativ-operative și de luptă în războiul modern, în condițiile folosirii tehnicii celei mai avansate, atât în domeniul informațional, cât și în acela al folosirii efectelor distrugătoare ale armelor de nimicire în masă. Permanent trebuie să se aibă în vedere înnoirile și descoperirile survenite, atât în tactica și tehnica adversarului potențial, cât și în ale forțelor proprii.

În strînsă legătură cu această cerință este și aceea de a se determina dezvoltarea gândirii informativ-operative și tactice complexe a tuturor participanților. Încă de la elaborarea concepției aplicațiilor trebuie să se urmărească crearea unor situații deosebit de complexe, cât mai apropiate de realitate, înlăturîndu-se situațiile simpliste, cu rezolvări „fulger”, după șabloane sau în virtutea rutinei. Capacitatea comandanților tuturor organelor și formațiunilor angrenate în aplicație trebuie să fie pusă în situația de a percepe acțiunile ce solicită rezolvarea cu prioritate, fără a pierde din vedere situația de ansamblu și îndeplinirea în mod unitar a tuturor atribuțiilor și sarcinilor ce le au prin natura funcției și specificul muncii.

De fapt, *unitatea deplină dintre concepție și modul de acțiune* este una din cerințele esențiale ale aplicațiilor tactice. Din această cauză, trebuie avute permanent în vedere calitățile principale ale gândirii tactice și informative: independența și creativitatea, operativitatea, prevederea și suplețea, calități ce se dezvoltă pe timpul aplicațiilor.

Independența și creativitatea se manifestă prin încrederea și capacitatea personală de a analiza și rezolva problemele date, de a lua hotărîri juste și îndrăznețe, bazate pe acumulările teoretice și practice, care să surprindă pe „adversar”.

Operativitatea este o calitate imperios necesară gândirii tactice și informative a comandanților (șefilor) și ofițerilor din statele-majore și grupele operative de stat-major și constă în capacitatea acestora de a rezolva în timp util situațiile create. În aplicațiile tactice se urmărește dezvoltarea gândirii corespunzător ritmului de desfășurare a luptei moderne și al complexității acțiunilor.

O altă calitate a gândirii tactice și informative este *prevederea*. Pentru realizarea acesteia, participanții trebuie să pătrundă esența situațiilor, să înțeleagă ansamblul acțiunilor informativ-operative și de luptă ale adversarului în desfășurarea lor viitoare, ca urmare a unor calcule precise asupra situației și posibilităților forțelor proprii, pe baza unui studiu științific al datelor pe care le dețin despre adversar, precum și a analizei temeinice în timp și spațiu.

Suplețea gândirii tactic-informative dă posibilitatea adoptării unor hotărîri adecvate noilor situații și respinge procedeele tip șablon, în virtutea rutinei. De aceea, pentru a dezvolta și menține suplețea gândirii tactic-informative situațiile trebuie să fie cât mai rapide, complexe și, pe cât posibil, să poarte elemente noi, nemaiîntîlnite în activitatea curentă, dar care pot apărea în cadrul războiului de apărare al întregului popor.

CLASIFICAREA APLICAȚIILOR TACTICE

Aplicațiile tactice se execută cu organele și unitățile Ministerului de Interne, la toate eșaloanele, începînd de la companie — organ orășenesc — similare (inclusiv). În cooperare cu subunități (unități) ale armatei, de gărzi patriotice și alte formațiuni de apărare, pentru îndeplinirea în comun a unor misiuni specifice și de luptă generale.

Fiecare aplicație tactică diferă și se poate clasifica în funcție de *eșalonul care o execută, locul unde se desfășoară, folosirea mijloacelor de legătură, numărul părților ce se instruiesc, scopul ce se urmărește și alte elemente de detaliu care definesc caracterul și natura lor*.

În funcție de scopuri, participanți și locul de desfășurare, aplicațiile se clasifică astfel: *aplicații tactice de alarmare; aplicații tactice de comandament pe hartă; aplicații de specialitate*. De asemenea, mai pot fi *aplicații de mobilizare, demonstrative, metodice și experimentale*. Aplicațiile tactice se pot executa cu acțiuni simplă sau dublă.

La aplicațiile cu *acțiune simplă* se instruiește o singură parte. Acțiunile inamicului sînt concepute (teoretic) de conducerea aplicației, avînd la bază organizarea și modul probabil de acțiune în luptă al acestuia, prevăzute în memoratoare sau alte lucrări de specialitate.

La aplicațiile tactice de alarmare și la cele de specialitate, în raport cu problemele de învățat stabilite pentru participanți, se poate realiza și marcarea inamicului sau a unor acțiuni ale acestuia. Faptul că „inamicul” acționează la ordinul conducătorului aplicației, la darea eiștigului de cauză se ține seama numai de modul de acțiune al părții ce se instruieste.

Aplicațiile tactice de alarmare și aplicațiile de specialitate se pot executa și cu acțiune dublă. La acest gen de aplicații se instruieste concomitent două părți (subunități, compartimente, unități sau organe) care execută teme ce se influențează reciproc (apărare-ofensivă; informații și contrainformații), iar acțiunile se desfășoară pe baza hotăririlor participanților. Părțile primesc denumiri convenționale din care să reiasă opoziția în desfășurarea acțiunilor informativ-operative și de luptă.

Intrucât participanții acționează potrivit organizării, înzestrării și doctrinei noastre militare, aplicațiile cu acțiune dublă se pot executa numai cu unități de trupe sau organe informativ-operative a căror structură sau misiuni permit aceasta.

Existența a doi adversari obligă pe toți executanții să acționeze cu multă inițiativă, pricepere și în timp oportun pentru a determina pe comandanți și statele-majore (grupele operative de stat-major) să deducă concepția acțiunilor adversarului și, în funcție de situația concretă, să ia hotăriri optime, să transmită la timp ordinele și dispozițiunile, să urmărească fără întrerupere desfășurarea acțiunilor.

Aplicația cu acțiune dublă impune o organizare superioară, un aparat de conducere numeros și bine pregătit, teren disponibil pentru desfășurarea forțelor și acțiunilor.

1. **Aplicațiile tactice de alarmare** constituie forma de bază pentru: verificarea gradului de pregătire în vederea ieșirii unităților, organelor și subunităților la alarmă în timp scurt și în mod organizat; perfecționarea pregătirii comandanților, organelor de partid, ofițerilor din statele-majore (grupele operative de stat-major) și a celor de servicii; verificarea capacității comandanților de a conduce acțiunile informativ-operative și de luptă în teren, în timp oportun; antrenarea acestora în întocmirea și transmiterea la timp a ordinelor, dispozițiunilor și rapoartelor informative și de luptă, folosind mijloacele de transmisiuni în condițiile întrebuințării mijloacelor de luptă radioelectronică de către inamic.

Caracteristic pentru aplicația tactică de alarmare este faptul că începe cu declanșarea alarmării participanților, iar

desfășurarea acțiunilor din tema tactică și situațiile tactic-operative se împletesc cu rezolvările date pentru îndeplinirea misiunilor specifice permanente ce le revin prin atribuțiile funcționale, toate pe fondul menținerii stării de alarmă.

Aplicația tactică de alarmare se desfășoară pe hartă, în punctele de comandă de bază (reședințe) sau cele din raioanele alarmei de exercițiu, cu folosirea mijloacelor de transmisiuni la întreaga capacitate. La unitățile sau organele care nu au în structură stat-major, în urma alarmării, intră în funcțiune grupa operativă de stat-major, în conformitate cu reglementările în vigoare.

Pe timpul desfășurării aplicațiilor tactice de alarmare, în cazul schimbării punctelor de comandă, se va acorda o atenție sporită deplasării, instalării și funcționării acestora, ca și mascării reale, asigurării pazei și apărării lor, precum și conducerii în secret a acțiunilor.

La toate unitățile și organele, pe timpul aplicației tactice de alarmare, efectivele continuă îndeplinirea misiunilor permanente și a atribuțiilor funcționale. Toate măsurile prevăzute în hotăririle și deciziile luate în contextul situațiilor create prin tema tactică și situațiile tactic-operative se aplică în mod concret, contribuind astfel la intensificarea reală a muncii informativ-operative și de luptă pe timpul stării de alarmă.

Pentru unitățile de trupe, în vederea perfecționării deprinderilor, se recomandă ca toate activitățile de organizare a luptei și cele pentru rezolvarea diferitelor situații din ducerea acțiunilor de luptă să se desfășoare în teren, în timp operativ. Aceasta contribuie atât la perfecționarea deprinderilor de lucru pe hartă, cât și la cunoașterea temeinică a detaliilor de teren din zona de responsabilitate (competență).

2. **Aplicațiile tactice de comandament pe hartă** au ca scop principal îmbunătățirea metodologiei de elaborare a hotăririi comandanților, perfecționarea deprinderilor tuturor cadrelor în redactarea documentelor informativ-operative și de luptă, însușirea și aplicarea unor metode expeditivă în lucrul de stat-major.

Aceste aplicații se execută, de regulă, în săli, în puncte de comandă pentru învățămînt sau în puncte de comandă instalate în teren în apropierea garnizoanei de reședință, pe două sau chiar trei eșaloane.

În raport cu terenul, raionul de desfășurare și scopurile de învățămînt, unele activități din pregătirea luptei și a acțiunilor

nilor informativ-operative sau rezolvarea unor situații din ducerea acestora se pot executa în teren sau la macheta terenului.

Situațiile create se pot rezolva în afara timpului operativ, astfel ca principalele activități să se însușească temeinic. Se urmărește, în special, desfășurarea întregii metodologii de pregătire și prezentare a concluziilor și propunerilor necesare luării hotărârii.

Față de aplicația tactică de alarmare, caracteristic este aici faptul că tema tactică și situațiile tactic-operative cuprind elemente care angrenează în mod direct și nu influențează îndeplinirea misiunilor permanente și a atribuțiilor funcționale.

3. **Aplicațiile de specialitate** constituie forma de bază pentru încheierea subunităților, compartimentelor de muncă, organelor și unităților în ducerea acțiunilor informativ-operative și de luptă, instruirea și antrenarea lor în situații complexe, în teren variat, precum și pentru realizarea unei strinse cooperări cu subunități și unități ale armatei, de gărzi patriotice și cu alte formațiuni de apărare participante la lupta dusă de întregul popor pentru apărarea patriei. Totodată, ele asigură perfecționarea deprinderilor comandanților, șefilor de organe, statelor-majore și grupelor operative de stat-major, organelor de partid și compartimentelor de asigurare tehnico-materială, financiară și medicală în pregătirea, conducerea și ducerea acțiunilor informativ-operative și de luptă în situații specifice, complexe și dinamice.

Aplicațiile de specialitate, în desfășurarea lor, cuprind toate subunitățile sau organele subordonate din zona (raionul) de responsabilitate sau de competență.

Caracteristic pentru aceste aplicații este faptul că se organizează și se desfășoară pe genuri de armă (trupe de securitate, pompieri) sau profile de muncă distincte (securitate, miliție, penitenciare etc.), iar situațiile create cuprind spre rezolvare numai probleme și misiuni specifice fiecăreia. La aplicațiile de specialitate, ca și la cele de alarmare, toate situațiile speciale ce se creează trebuie să aibă în vedere misiunile specifice permanente și în curs de desfășurare, realizându-se o intensificare a acțiunilor informativ-operative și de luptă în zonele și obiectivele de responsabilitate.

PREGĂTIREA APLICAȚIILOR TACTICE

Pentru pregătirea unei aplicații tactice se execută următoarele activități principale :

- stabilirea datelor de bază necesare întocmirii aplicației;
- elaborarea documentelor aplicației;
- calcularea consumurilor minime de carburanți-lubrifianți, mijloacelor materiale și tehnice și încadrarea acestora în normele stabilite din timp sau alocate anual ;

- constituirea conducerii și serviciului de arbitraj ale aplicației și realizarea pregătirii acestora ;

- executarea recunoașterilor și pregătirea locurilor și localurilor în care se va desfășura aplicația sau unele momente ale acesteia ;

- asigurarea cu hărți și alte documente topogeodezice a conducerii aplicației, iar în cazul aplicațiilor de comandament pe hartă și pentru participanți ;

- întocmirea cererilor de transport și procurarea documentelor necesare afluirii și defluirii conducerii aplicației ;

- luarea măsurilor pentru păstrarea secretului și mascarea activităților ce se desfășoară.

Dintre acestea, în continuare ne vom referi doar la primele două activități.

1. **Datele de bază necesare întocmirii aplicației** se stabilesc de comandantul eşalonului care o pregătește și o conduce. Unele date ca : tema aplicației, executanții și dotarea acestora, durata și perioada când se execută, normele de consum al materialelor sînt cuprinse în ordinele și dispozițiunile în vigoare. Pe baza acestora, comandantul precizează : subunitatea, unitatea sau organul executant, scopurile ce se urmăresc (de învățămînt, de verificare sau de antrenament), etapele și ideile principale ale concepției aplicației — situația inițială, elementele principale ale misiunilor ce urmează a se îndeplini de participanți, conținutul situațiilor speciale și problemele cărora urmează să li se acorde atenție deosebită.

Potrivit celor stabilite, comandantul dă indicațiile necesare șefului de stat-major (la unitățile care nu au în organică stat-major, indicațiile se dau unui locțiitor, șefului grupei operative de stat-major, ofițerului cu organizarea-mobilizarea sau cu învățămîntul).

De regulă, conducerea aplicației se constituie cu 15—20 zile înainte de desfășurarea aplicației și cuprinde :

- conducătorul aplicației (comandantul sau unul din locuitorii săi);
- locuitorul conducătorului aplicației (unul din locuitorii comandantului sau un șef de serviciu, secție, birou);
- locuitorul politic al conducătorului aplicației;
- la aplicațiile tactice de alarmare și la cele de specialitate, pentru serviciul de arbitraj, în funcție de numărul de subunități, organe sau unități participante, se stabilesc și ofițeri specialiști în munca informativ-operativă și în pregătirea militară.

Pregătirea ofițerilor din conducerea aplicației constă în:

- studiul documentelor care reglementează pregătirea militară și de specialitate;
- însușirea datelor de bază ale aplicației (tema, scopurile de învățămînt, etapele aplicației, data cînd se execută, durata și participanții);
- studierea bibliografiei referitoare la tema aplicației, a prevederilor regulamentelor și instrucțiunilor în vigoare, a materialelor nou apărute în literatura de specialitate;
- analiza lipsurilor în pregătirea militară și de specialitate a comandanților, statelor-majore (grupelor operative de stat-major), organelor de partid, serviciilor și efectivelor, constatate cu ocazia activităților de pregătire și aplicațiilor desfășurate anterior;
- studierea învățămîntelor rezultate din desfășurarea altor aplicații;
- studierea pe hartă (și din alte materiale) a terenului, raionului sau zonei (localității) în care urmează să se desfășoare aplicația.

Pentru pregătirea unei aplicații se întocmește, de regulă, un registru special sau, în caietul conducătorului aplicației, un plan-calendar cu activitățile pregătitoare, statul de organizare al conducerii și arbitrării aplicației și, eventual, un plan al plasării (în cazul în care aplicația se desfășoară la distanțe mari).

2. Documentele aplicației tactice. În vederea conducerii și desfășurării aplicațiilor tactice, toate unitățile, începînd de la batalion, organ județean de miliție, grup de pompieri și penitenciar în sus, întocmesc următoarele documente:

- concepția aplicației (hartă și text);
- tema tactică;

- planul de desfășurare, elaborat de un colectiv restrîns de cadre din comanda (conducerea) unității (organului) sub directă îndrumare a comandantului (șefului);
- dispozițiunea (ordinul) de luptă;
- situațiile tactice și operative.

Documentele aplicațiilor tactice se aprobă de eșalonul superior. Cînd se înaintează spre aprobare, acestea vor fi însoțite de situația efectivelor și tehnicii scoase la aplicație, precum și de precizarea măsurilor de mascare și asigurare a secretului.

De asemenea, pentru aplicațiile de specialitate se întocmesc și se transmit, în scris sau verbal, dispozițiuni privind pregătirea și desfășurarea aplicației, care trebuie să cuprindă: tema aplicației; durata și perioada de desfășurare; participanții (unele unități și organe pot participa numai cu anumite subunități, servicii, birouri sau secții); organizarea pentru aplicație; modul de pregătire a efectivelor în vederea participării la aplicație (studiu individual, expuneri, discuții, verificări, antrenamente etc.); data desfășurării revistei de front (controlul stadiului dotării și pregătirii efectivelor); asigurarea reală de timpului aplicației, inclusiv pe linie de transmisiuni; măsurile de siguranță și pentru prevenirea evenimentelor deosebite; asigurarea păstrării secretului pregătirii și desfășurării aplicației (probleme de mascare, accesul și circulația, transportul corespondenței); semne distinctive de recunoaștere; ținuta pe timpul aplicației.

CONCEPȚIA APLICAȚIEI este documentul principal care asigură cadrul tactic și operativ al aplicației, determinînd caracterul și modul de desfășurare.

Ea cuprinde datele necesare elaborării temei tactice, ordinelor (dispozițiunilor) de luptă și situațiilor ce se creează pe timpul aplicației.

Se întocmește pe hartă și cuprinde trei părți: grafică, text și tabelară.

În partea grafică se arată:

- elementele din situația eșalonului superior care interesează pe executanți și permit pregătirea și desfășurarea acțiunilor informativ-operative și de luptă viitoare;

— situația, în timp operativ*, a unităților, organelor și subunităților executante, trecută cu două eșaloane** mai jos (situația inițială);

— situația inamicului (părții adverse), din care să rezulte dispunerea, compunerea și concepția acțiunilor viitoare;

— misiunea și concepția eșalonului superior (atât cât este necesar pentru desfășurarea aplicației);

— elementele principale ale hotărârii care se dau prin dispozițiuni de către eșalonul superior unității și organelor executante: limite de raioane și zone de acțiune, misiuni și sarcini prioritare (direcția loviturii principale sau principală de interzis), forțe cu care se cooperează, mijloace cu care se intervine în sprijin etc. Misiunea concretă va fi anexată sub formă de text, grafic pe hartă, mijloace de transmisiuni, benzi și casete magnetice;

— situația unităților sau subunităților vecine, locul punctului de comandă al eșalonului similar celui care participă la aplicație;

— una sau mai multe variante de hotărâre (rezolvare).

În partea de text se arată:

— tema aplicației și durata;

— participanții reali: unitățile, organele și subunitățile prevăzute a fi scoase la aplicație, inclusiv cele date ca întărire, precum și cele din sistemul apărării naționale cu care se cooperează (unități ale armatei, gărzii patriotice, detașamente de tineret ș.a., specificându-se pentru fiecare cu ce participă);

— scopurile (de învățămînt, de verificare, de antrenament), pe categorii de organe, unități și efective;

— etapele aplicației și problemele de învățat (de urmărit);

— concepția acțiunilor informativ-operative și de luptă (caracterul acțiunilor anterioare, prezente și viitoare ale inamicului și ale forțelor proprii, în capitole separate).

* Timpul operativ determină durata și succesiunea acțiunilor informativ-operative și de luptă, așa cum s-ar desfășura în situații reale. De regulă, ora la care se începe o acțiune (prevăzută la timp operativ) trebuie să corespundă cu timpul astronomic, iar ziua și luna se stabilesc convențional. În unele situații, pentru învățarea unor probleme noi cu un grad sporit de complexitate, se poate acorda un timp operativ mai mare decât cel real.

** Eșalonul este treapta ierarhică în organizarea unităților și organelor exprimînd poziția uneia față de alta superioară, egală, inferioară; spre exemplu, miliția orașului este superioară posturilor comunale, dar inferioară miliției județene.

În tabele se înscriu:

— repartitia forțelor și mijloacelor pentru varianta probabilă de hotărâre;

— raportul de forțe (unde este cazul), cantitativ și calitativ, general și pe zone sau direcții;

— organizarea legăturilor;

— alte elemente necesare genului (felului) de aplicație (caracteristicile luptei, acțiunii sau operațiunii, organizarea serviciului de arbitraj etc.).

TEMA TACTICĂ este documentul prin care conducerea aplicației încadrează pe executanți într-o situație tactică verosimilă, corespunzătoare caracterului acțiunilor informativ-operative și de luptă desfășurate în mod cronologic, pînă la o anumită dată, care marchează, de regulă, primirea unei misiuni de luptă. Tema tactică trebuie să fie concisă, să cuprindă numai acele date pe care executanții le-ar cunoaște în mod normal prin sistemul informațional adecvat.

Ea se poate înmîna înaintea începerii aplicației cu 1—2 ore sau chiar cu cîteva zile pentru a da executanților posibilitatea să înțeleagă și să „între” în situația operativă, să-și însușească starea forțelor proprii și ale inamicului.

Tema tactică se elaborează sub formă de text avînd, de regulă, și o hartă sau o schemă anexă.

În detaliu, tema tactică cuprinde:

Situația generală, în care se precizează: timpul operativ (ziua, luna, ora — fără an); situația de ansamblu și caracterul acțiunilor inamicului; situația și acțiunile desfășurate de eșalonul superior celui executant (cît este necesar); situația vecinilor.

Situația specială completează informațiile despre inamic, în mod deosebit cele care au influență directă asupra acțiunilor informativ-operative și de luptă; precizează datele cu privire la situația și acțiunile eșalonului executant și ale vecinilor nemijlociți ai acestuia (atunci cînd există), care au fost acțiunile duse anterior ce au determinat situația respectivă. În raport cu tema aplicației, situația specială trebuie să redea acțiunile în dinamica lor.

În funcție de eșalonul care execută aplicația, în tema tactică se înscriu, sub formă de date informative sau capitole separate, elemente cu privire la situația: unităților și subunităților armatei, gărzilor patriotice, formațiunilor de apărare ci-

vilă, legăturilor realizate, luptei radioelectronice, mascării, aviației, apărării antiaeriene, serviciilor, sanitar-epidemiologică, topogeodezică, mijloacelor de prelucrare automată a datelor.

De asemenea, se impune a se preciza: situația pierderilor și modul de realizare a completărilor efectivelor proprii, compunerile și pierderile probabile ale inamicului, semnele de înștiințare, date meteorologice (la aplicațiile tactice de alarmare și la cele de specialitate, datele vor fi cele reale din perioada de desfășurare a acestora) și asupra reliefului, ce activități vor desfășura „executanții” până la intrarea în situația inițială etc.

Trasarea de la tema tactică la declanșarea aplicației se realizează prin darea misiunii, sub forma dispozițiunii (ordinului) de luptă.

PLANUL DE DESFĂȘURARE a aplicației tactice este documentul cu caracter organizatoric, în care se prevede modul de executare a acesteia și reflectă activitatea conducerii aplicației și a executanților, desfășurată pe etape și încadrată în timp.

Cuprinde: timpul operativ (astronomic); problemele de învățat; situația tactică creată; activitatea conducătorului aplicației și a arbitrilor; activitatea participanților; observații.

Timpul stabilit pentru fiecare activitate trebuie să reprezinte durata medie necesară rezolvării acesteia într-o situație reală. La aplicațiile de specialitate și, parțial, la cele de alarmare timpul operativ corespunde cu cel astronomic*.

La aplicațiile tactice de alarmare și la cele de comandament pe hartă se pot executa salturi operative, apărind decalaje de ore, zile, săptămâni sau chiar luni de zile între timpul operativ și cel astronomic.

Toate documentele conducerii și desfășurării aplicației se semnează de comandant și șeful de stat-major (ofițerul numit) care le-a întocmit, iar executarea lor se aprobă de eșalonul imediat superior.

DESFĂȘURAREA APLICAȚIILOR TACTICE

Activitatea conducerii aplicației tactice depinde de felul aplicației (de alarmare, de comandament pe hartă sau de specia-

* Timp astronomic este timpul care se scurge în mod normal și obișnuit, calculat în ani, luni, zile, ore și minute, în conformitate cu fusul orar.

litate) sau de participanți (efective din munca informativ-operativă, trupe de securitate, pompieri, penitenciare, arhive etc.).

La aplicațiile tactice de alarmare și la cele de specialitate, conducerea se instalează în întregime în teren, la organe, unități și subunități, înaintea sosirii cadrelor, astfel încât să fie în măsură să conducă și să urmărească afluirea acestora spre sedii și modul lor de acțiune.

În scopul folosirii eficiente și integrale a timpului afectat pentru aplicații, acestea pot începe direct din garnizoanele de dislocare permanentă, din raioane de ieșire la alarmă sau chiar dintr-un dispozitiv informativ-operativ și de luptă inițial. Pentru aceasta conducerea aplicației poate difuza participanților, din timp, temele tactice, iar pe baza lor aceștia organizează acțiunile prevăzute sau deplasarea în raionul de desfășurare a aplicațiilor.

Perioada participării la aplicație se consideră de la data începerii intrării în situațiile prevăzute în tema tactică (eventual alarmarea unității, dacă nu s-a înmănat situația tactică anterior) și până la înapoierea la sedii și în cazărmi a efectivelor ce au fost angrenate.

Comandamentele, unitățile, organele și subunitățile intră în situația inițială pe baza temei tactice.

Misiunea se poate preciza concomitent sau succesiv — în raport cu tipul aplicației, formele de acțiune și scopurile de învățămînt stabilite — odată cu tema tactică sau separat de aceasta.

De asemenea, tema tactică și dispozițiunea (ordinul) de luptă cu misiunea pot fi înmănate comandantului unității (șefului de organ) alarmate la darea semnalului de alarmă sau după ce se raportează că unitatea (organul) este gata pentru a trece la îndeplinirea misiunii (după terminarea exercițiului de alarmă).

După darea misiunilor, conducerea aplicației transmite, conform planului de desfășurare, date suplimentare despre inamic, acțiunile eșaloanelor superioare, ale vecinilor etc.

La toate aplicațiile, misiunea trebuie să fie complexă, caracteristică luptei moderne, să impună o analiză temeinică, respectiv: determinarea priorităților; luarea unor hotărîri curajoase; ducerea acțiunilor informativ-operative și de luptă dinamice, dîrze, hotărîte, în condițiile creșterii instabilității ordinii de drept, activizării elementelor dușmănoase, terorist-diversioniste autohtone, pătrunderii a numeroase grupuri de

cercetare-diversiune; organizarea acțiunilor cu participarea tuturor elementelor sistemului apărării naționale. Ea trebuie să oblige pe cei ce se instruiesc (participă) să ducă acțiuni împotriva unui inamic superior numeric, bine pregătit, care folosește forme de acțiune și luptă noi, bine dotat și instruit, în scopul obținerii, la locul și în momentul potrivit, de rezultate maxime cu forțe puține.

Hotărârile și măsurile luate de comandanți, în situațiile create, indiferent de procedeu în care s-a primit misiunea, trebuie să fie realizate în timp scurt spre a lăsa eșaloanelor subordonate cât mai mult timp la dispoziție pentru pregătirea acțiunilor.

În scop de învățămînt, la elaborarea unor hotărîri și măsuri mai complexe, care se execută pentru prima dată, se poate face pauză operativă, acordînd în acest fel un timp mai mare de lucru în vederea întocmirii documentelor operative.

Pe timpul elaborării hotărîrilor de către participanți, conducerea aplicației urmărește activitatea comandanților, state-lor-majore, grupelor operative de stat-major, organelor de partid, serviciilor, reprezentanților celorlalte elemente ale sistemului apărării naționale, a efectivelor pentru pregătirea și asigurarea multilaterală a acțiunilor informativ-operative și de luptă, precum și pentru îndeplinirea, de către cei verificați, a misiunilor permanente sau ce le revin prin atribuțiile funcționale.

Conducerea aplicației va urmări dacă hotărîrile adoptate se elaborează pe baza studierii și analizei amănunțite a situației tactice create și a evoluției în timp a acesteia, a posibilităților reale în timp și spațiu ale inamicului și ale forțelor proprii, a caracteristicilor terenului, precum și modul cum se cunosc și se aplică prevederile regulamentelor și instrucțiunilor.

Totodată, va verifica gradul de cunoaștere a posibilităților și modul de întrebuintare în luptă a efectivelor unităților și organelor Ministerului de Interne din zona, raionul sau obiectivul de responsabilitate ori de competență, a subunităților de gărzi patriotice din sprijin și a celorlalte formațiuni de apărare, surselor și posibilităților economiei naționale, precum și modul de colaborare a comandanților și organelor de partid cu unitățile și marile unități ale armatei și cu consiliile locale de apărare.

În redactarea documentelor de luptă, pe timpul desfășurării aplicațiilor, executanții vor respecta întocmai prevederile regulamentelor și instrucțiunilor în vigoare, regulamentul activității statelor-majore din trupele de uscat în operație (luptă) și atlasul de semne convenționale, punînd accentul pe claritatea și concizia acestora.

Hotărîrile comandanților (șefilor) se ascultă de conducătorul aplicației în prezența unui număr restrîns de persoane din partea conducerii aplicației și participanților. În anumite situații, cînd timpul permite, în scop de învățămînt, poate participa un număr mai mare de persoane, stabilit de conducătorul aplicației, iar unii șefi de servicii și birouri, locuitori ai șefilor de organe, precum și reprezentanți ai gărzilor patriotice și chiar unii comandanți de subunități pot raporta datele și propunerile necesare elaborării hotărîrilor sau măsurilor ce vor fi luate.

După ascultarea hotărîrii, conducătorul aplicației o aprobă și, dacă este necesar, îi aduce unele amendamente. În cazul în care hotărîrea nu corespunde situației create, conducătorul aplicației arată neajunsurile hotărîrii, ordonă să se reanalizeze situația și stabilește un nou termen de raportare.

Conducerea aplicației va urmări ca recunoașterile, organizarea cooperării și darea misiunilor unităților, subunităților, organelor și formațiunilor participante să constituie un proces unitar, sintetic și precis. Totodată, se va controla modul în care comandanții, statele-majore, grupele operative de stat-major și organele de partid organizează activitățile, astfel încît să asigure desfășurarea activităților și acțiunilor cât mai aproape de realitatea acțiunilor specifice și a luptei, dar și în timpul necesar pentru odihna efectivelor, în scopul refacerii capacității fizice și ducerii cu succes a acțiunilor de luptă, precum și pentru evitarea accidentelor și evenimentelor deosebite.

Schimbarea și creșterea situațiilor de către conducerea aplicației trebuie să se facă pe baza hotărîrilor executanților, acțiunilor reale ale efectivelor și dispozițiilor conducătorului aplicației.

În funcție de caracterul aplicației, situația nou creată se transmite executanților prin furnizare de date noi în mod verbal, folosind mijloacele de transmisiuni la dispoziție, în condiții de bruij intens, respectînd regulile de conducere în secret sau prin înmînarea unor documente (hărți, scheme, dispozițiuni) referitoare la inamic și trupele proprii sau numai

pentru una din părți. În datele despre inamic se dau numai acele informații care pot fi obținute de forțele și cu mijloacele proprii, precum și ale consiliilor locale de apărare, unităților armatei și gărzilor patriotice.

Concomitent cu noua situație se vor comunica și datele referitoare la pierderile suferite de inamic și trupele proprii, în raport cu acțiunile desfășurate.

Pe timpul rezolvării de către executanți a situației nou create, conducerea aplicației va urmări conlucrarea strânsă a statelor-majore și grupelor operative de stat-major cu reprezentanții celorlalte componente ale sistemului apărării naționale, organizarea fluxului informațional, pe toate liniile, privind transmiterea (primirea) ordinelor (dispozițiilor) și rapoartelor, precum și modul de acțiune a efectivelor potrivit acestora.

Pentru rezolvarea unor momente neprevăzute pe timpul acțiunilor informativ-operative și de luptă sau pentru remedierea acțiunii efectivelor în anumite situații se poate folosi procedeul de oprire temporară a acestora. De asemenea, se ordonă oprirea temporară a acțiunilor, atunci când este necesar să se evite accidente, evenimente deosebite sau producerea de pagube proprietății socialiste sau particulare.

Pentru a deprinde unitățile, organele, subunitățile, formațiunile și efectivele să acționeze cât mai aproape de realitatea ducerii acțiunilor specifice și de luptă comune pe tot timpul desfășurării aplicațiilor, pe baza hotărârii conducătorului aplicației, se vor „scoate din acțiune (luptă)” acele comandamente, unități, puncte de comandă, subunități sau formațiuni care nu respectă cu strictețe cerințele muncii informativ-operative sau ale luptei. De asemenea, pot fi „scoase din acțiune (luptă)” și acele unități, organe, subunități sau formațiuni care din lipsa de preocupare a comandanților și organelor de specialitate pentru planificarea efectivelor și raționalizarea consumurilor de materiale, carburanți-lubrifianți, armament și muniții, execută misiuni fără să țină seama de posibilitățile reale pe care le au.

Odată cu „scoaterea din acțiune (luptă)”, se comunică executanților acțiunea sau cauza care a determinat luarea unei astfel de măsuri. „Scoaterea din acțiune (luptă)” constituie cea mai severă măsură luată împotriva eșalonului respectiv participant la aplicație, cu pondere mare în stabilirea calificativului.

În vederea prevenirii evenimentelor deosebite și a pagubelor materiale, pe timpul desfășurării aplicațiilor sint inter-

zise: capturarea documentelor, armamentului și tehnicii de luptă; folosirea procedeeleor de acțiune și de luptă neprevăzute în regulamente și instrucțiuni; bruscarea, punerea cătușelor, legarea militarilor sau luptătorilor; luarea de ostatici sau prizonieri; deteriorarea transmisiunilor cu fir (tăierea, scurtcircuitarea); provocarea unor avarii, defecțiuni sau incidente la armament, tehnică de luptă sau mijloace de transport; sustragerile de orice natură; transportul, depozitarea și folosirea munițiilor de manevră, de iluminare și indicare a obiectivelor și explozive în afara prevederilor instrucțiunilor în vigoare; schimbarea îndrumărilor, agenților și indicatoarelor de circulație; încălcarea prevederilor legilor privind protecția mediului înconjurător.

Toate acțiunile informativ-operative, de cercetare de luptă și testare vor fi oprite prin marcarea efectelor și aduse la cunoștința ofițerilor arbitri care le vor comunica celor cercetați sau testați.

Pe timpul desfășurării aplicațiilor, comandanții, statele-majore și grupele operative de stat-major vor lua măsuri eficiente pentru *mascarea și asigurarea contrainformativă* a activităților desfășurate, inclusiv pentru aplicarea prevederilor referitoare la măsurile ce trebuie luate pe timpul deplasării cetățenilor străini pe teritoriul Republicii Socialiste România.

La terminarea aplicației, marcată prin ordinul de încetare a alarmei sau ieșirea din situație, unitățile și organele execută următoarele activități: apelul întregului personal participant la aplicație; ridicarea de la efective a materialelor pentru marcarea focului și de semnalizare rămase neconsumate; verificarea existenței armamentului și a tuturor documentelor; deplasarea la subunități sau formațiuni a efectivelor participante; rezolvarea litigiilor și încheierea formelor cu organele locale.

Bilanțul aplicației, unul din momentele importante ale acesteia, se execută cu toți participanții și se desfășoară în scopul de a analiza: capacitatea de concepție, organizare și conducere a comandanților, statelor-majore, grupelor operative de stat-major, aparatului de partid, șefilor de servicii, capacitatea informativ-operativă, de intervenție și de luptă a marilor unități, unităților centrale, organelor și unităților, subunităților și formațiunilor. În cadrul acestuia se analizează și lipsurile constatate, pe timpul aplicației, în pregătirea comandamentelor și efectivelor, se lămuresc anumite principii teoretice și se sta-

bilese măsuri ce trebuie luate în vederea ridicării continue a nivelului de pregătire pentru îndeplinirea cerințelor. Direcți-
vei comandantului suprem, a hotărîrilor de partid și de stat.

Bilanțul aplicațiilor executate cu marile unități, unitățile centrale sau organele județene se poate ține imediat după terminarea acestora sau la o altă dată ulterioară, stabilită de conducătorul aplicației, iar cu organele municipale sau orășenești și cu subunitățile se desfășoară imediat după terminarea aplicației, separat cu ofiterii, maiștrii militari și subofiterii, cu gradații și soldații.

Bilanțul general al aplicației poate fi precedat de bilanțurile pe linie de stat-major, muncă de partid și politic-educativă, de servicii și, după caz, urmat de cele pe unități, organe, subunități și formațiuni. Cadrele care participă la bilanțul general vor fi stabilite de conducătorul aplicației.

În cadrul bilanțului general se prezintă expunerea conducătorului aplicației și, după caz, scurte concluzii ale reprezentantului eșalonului superior.

Expunerea conducătorului aplicației tratează, în principiu, următoarele: tema, scopurile de învățămînt, participării, concepția aplicației; analiza hotărîrilor comandanților în concordanță cu Directiva comandantului suprem, misiunile primite și cele permanente; analiza metodelor de lucru ale statelor-majore, grupelor de stat-major, organelor de partid și ale celor de asigurare tehnico-materială, financiară și medicală; analiza modului de acțiune a efectivelor, concordanța lor cu situațiile create și hotărîrile adoptate de comandanți; modul de întreprindere a formațiunilor de apărare; concluzii și învățăminte privind acțiunile informativ-operative și de luptă; desfășurarea muncii politice; gradul de realizare a scopurilor propuse; aprecierile și calificativele acordate; unele sarcini pentru activitatea viitoare.

Calificativele date de către conducerea aplicației rămîn definitive numai după verificarea defluirii efectivelor și controlul materialelor. Uneori, aceste calificative se pot modifica dacă de la ieșirea din situație (darea semnalului de încetare a alarmei) și pînă la intrarea în activitatea normală a unităților și organelor (defluirea efectivelor, controlul materialelor etc.) se produc evenimente deosebite datorită lipsei de organizare, control, precum și indisciplinei.

UNELE CONCLUZII ȘI ÎNVĂȚĂMINTE DESPRINSE DIN EXERCITIILE ȘI APLICAȚIILE TACTICE DE ALARMARE

Exercițiile și aplicațiile tactice de alarmare s-au impus ca forme superioare de pregătire și instruire, reprezentînd modalități practice de traducere în viață a principiilor doctrinare și a cerințelor Directivei comandantului suprem pentru întărirea continuă a capacității operative, de intervenție și de luptă a unităților, organelor și subunităților.

Aceste activități au contribuit la creșterea capacității organizatorice și de conducere a comandanților, statelor-majore, grupelor operative de stat-major, a șefilor de formațiuni și compartimente în vederea ducerii cu succes a acțiunilor specifice și de luptă în situații deosebite, pe timpul mobilizării și războiului de apărare dus de întregul popor.

Prin situațiile create s-a urmărit rezolvarea, cu prioritate, a problemelor specifice, cu respectarea compartimentării și secretizării muncii. O parte din aceste situații și momente tactice au fost date spre rezolvare direct organelor și subunităților teritoriale, fiind astfel antrenate să rezolve probleme și cazuri specifice și să raporteze eșaloanelor superioare hotărîrile și măsurile luate. Totodată, s-au prelucrat și unele probleme privind trecerea la capacitatea de luptă ridicată și completă, în situații deosebite sau în perioada premergătoare unei agresiuni.

Desfășurarea acestor exerciții și aplicații a avut, în general, următoarea succesiune: activitatea personalului de serviciu și funcționarea sistemelor de alarmare; modul de prezentare a cadrelor la alarmă, dotarea acestora și încadrarea în baremele stabilite; reglementarea accesului în unități, paza și apărarea sediilor și obiectivelor de importanță deosebită; pregătirea subunităților de luptă antiteroristă și de intervenție; activitatea statelor-majore sau a grupelor operative de stat-major pentru pregătirea datelor și propunerilor necesare luării hotărîrilor de către comandanți; rezolvarea de situații tactice pe hartă și în teren; exerciții practice de pază și apărare a sediilor și altor obiective, de intervenție și de restabilire a ordinii, de stingere a incendiilor și altele; verificarea securității armamentului și munițiilor la unități, subunități și la posturile de miliție; starea de întreținere a tehnicii din înzestrare; organizarea și menținerea cooperării între toate forțele participante la îndeplinirea misiunilor speciale; pregătirea militară a

cadrelor, inclusiv prin executarea unor trageri cu armamentul din dotare; conținutul și viabilitatea documentelor operative (de luptă), gradul de eficiență a acestora în rezolvarea situațiilor create și a exercițiilor practice.

Concepțiile aplicațiilor tactice trebuie să fie axate, în continuare, pe tematica generală de pregătire a cadrelor și să cuprindă, de regulă, situații legate de organizarea și ducerea luptei de apărare, în raport cu specificul unităților, organelor și subunităților respective; transformarea localităților în rețea de muncă, luptă și apărare; lupta împotriva desantului aerian și a formațiunilor de cercetare-diversiune; pregătirea și ducerea luptei ofensive pentru nimicirea sau respingerea agresorului de pe teritoriul național.

Concomitent cu alarmarea efectivelor, prin situațiile tactice create, să se solicite comandantilor rezolvarea, cu prioritate, a misiunilor și sarcinilor specifice, simultan cu execuția mobilizării, desfășurarea acțiunilor de luptă în perioada inițială a războiului și pe timpul luptei pentru oprirea ofensivei agresorului, nimicirea acestuia prin riposte ofensive, hărțuire sau în cadrul luptei de rezistență.

Considerăm, de asemenea, necesar ca situațiile să fie create în etape succesive, pentru a determina pe executanți să-și intensifice activitatea informativ-operativă, de intervenție și luptă pentru: descoperirea grupurilor diversionist-teroriste, de cercetare și a elementelor ostile autohtone; prevenirea acțiunilor de subminare a economiei naționale, de destabilizare a situației politico-militare în zona sau raionul de responsabilitate; îndeplinirea misiunilor ce le revin. Totodată, să se creeze situații de participare la unele acțiuni de luptă comune cu forțele disponibile, îndeosebi pentru apărarea obiectivelor, platformelor industriale, localităților și sediilor proprii.

În conceperea modului de acțiune a inamicului trebuie să se țină seama de caracteristicile doctrinei sale: întrebuintarea masivă a aviației, desantului aerian și maritim, a trupelor aeromobile și formațiunilor teroriste, de cercetare-diversiune, precum și a grupurilor inarmate, ca și intensificarea, în perioada premergătoare agresiunii, a activității de sabotaj, cercetare în adâncime și, în mod deosebit, a acțiunilor diversionist-teroriste.

Participanții trebuie să pătrundă esența situațiilor, să înțeleagă ansamblul acțiunilor informativ-operative și de luptă ale adversarului în desfășurarea lor viitoare, ca urmare a unor calcule precise asupra situației și posibilităților forțelor proprii, pe baza unui studiu științific al datelor despre inamic, pre-

cum și a analizei temeinice asupra posibilităților acestuia în timp și spațiu.

De mare importanță sînt situațiile ce se creează pentru verificarea capacității subunităților de securitate-obiective, de apărare antiteroristă, de securitate-miliție și de intervenție, de stingere a incendiilor, precum și a posturilor de miliție, de a duce acțiuni de luptă, așa cum ne-a cerut comandantul suprem, și atunci cînd, prin natura împrejurărilor, au rămas izolate de unitățile și organele superioare, punîndu-se accent pe organizarea apărării sediilor proprii, a punctelor obligate de trecere, a unor lucrări de artă și altele, concomitent cu îndeplinirea misiunilor permanente.

Pe lângă desprinderea unor învățăminte de specialitate și de ordin tactic este necesar să se insiste, în continuare, la toate eșaloanele și asupra unor probleme tehnice și de organizare, care cumpănesc mult în perfecționarea acestor activități.

Astfel, concomitent cu revederea și perfecționarea sistemelor de înștiințare a efectivelor la alarmă, să se pregătească, cu mai multă atenție, întregul personal din unități pentru a putea răspunde cu promptitudine la primirea ordinului sau semnalului de alarmare.

Documentele de alarmare, de pază, apărare și intervenție să fie elaborate astfel încît să răspundă scopurilor pentru care sînt întocmite, într-o concepție unitară și în mod sistematic.

Planurile orientative-ghid, lecțiile de doctrină militară, difuzate la toate unitățile, să fie folosite cu mai mult randament în procesul de perfecționare a pregătirii cadrelor.

Pregătirea personalului înainte de a intra în serviciul de zi și controlul permanent asupra cunoașterii și respectării îndatoririlor ce-i revin la alarmă să se facă zilnic și cu toată răspunderea.

Sistemele de testare asupra eficienței măsurilor de pază și apărare a sediilor, a documentelor secrete, armamentului și munițiilor să se extindă la toate unitățile și organele, dar îndeosebi la posturile de miliție, la subunitățile și formațiunile dispersate.

★

Aplicarea creatoare a acestor cerințe și norme, referitoare la pregătirea și desfășurarea exercițiilor și aplicațiilor tactice, va contribui la ridicarea continuă a nivelului pregătirii militare și de specialitate a efectivelor pentru a fi în măsură, în orice moment, ca împreună cu celelalte componente ale siste-

mului apărării naționale, cu întregul popor, să dea o ripostă zdrobitoare agresorului, să apere cuceririle revoluționare, integritatea teritorială, independența națională și suveranitatea patriei noastre, Republica Socialistă România.

BIBLIOGRAFIE :

Directiva Comandantului Suprem al Forțelor Armate ale Republicii Socialiste România privind pregătirea militară și politica a armatei în perioada 1986—1990.

NICOLAE CEAUȘESCU — *România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate*, vol. 20, Editura politică, București, 1981, pag. 518.

Instrucțiuni pentru pregătirea și desfășurarea aplicațiilor tactice în trupele de uscat, București, 1983.

Instrucțiuni-cadru privind alarmarea unităților Ministerului de Interne, 1980.

Instrucțiuni-cadru privind organizarea și funcționarea grupelor operative de stat-major, 1984.

V.

Apărarea localităților, platformelor industriale și obiectivelor de importanță deosebită

Demonstrată din timpuri străvechi, eficiența apărării localităților s-a menținut cu persistență până în zilele noastre. Direct sau indirect, agresorul a vizat dintotdeauna localitățile pentru că aici erau concentrate puterea politică, economică și militară a apărătorului în care acesta își punea speranța ultimei sale rezistențe, de unde să organizeze și să treacă la cucerirea teritoriului pierdut.

Studiul războaielor din istoria milenară a poporului nostru confirmă importanța tactică și strategică a localităților, rolul deosebit al acestora asupra mersului operațiilor militare, chiar asupra deznodământului războiului. Localitățile mari și mici, alături de formele complexe și variate ale reliefului țării noastre, amenajate și pregătite pentru apărare, au constituit adevărate obstacole inexpugnabile în fața inamicului. Sarmizegetusa — cetatea de reședință a lui Decebal — a rezistat vreme îndelungată puternicilor atacuri romane. Odată cucerită, a căzut și Dacia. Luptele duse pentru apărarea cetăților Argeșului, Sucevei, Neamțului vor rămâne memorabile în istoria poporului român.

Nepieritoare vor rămâne jertfele eroilor de la Mărăști, Mărășești și Oituz care, sub deviza „Pe aici nu se trece”, în vara anului 1917, au produs importante pierderi armatei germane, cu prețul jertfei supreme, în final oprindu-i definitiv ofensiva.

De asemenea, va rămâne veșnic vie amintirea pilduitoare a ostașilor români care au luptat în războiul antihitlerist pentru eliberarea și apărarea unor localități ca București, Ploiești, Cluj, Oradea, Arad, Timișoara, Turnu Severin și altele.

În condițiile participării întregului popor la lupta armată, localitățile reprezintă un factor de putere de prim rang. În acest context, orientările doctrinei noastre militare impun necesitatea valorificării optime a valențelor militare ale teritoriului național, acordându-se o importanță deosebită localităților, platformelor industriale și raioanelor cu densitate mare de obiective.

Dezvoltând modalități concrete de aplicare în practică a cerințelor doctrinare, una din sarcinile principale ale Directivei comandantului nostru suprem ne cere ca toate unitățile militare să fie pregătite să interzică pătrunderea agresorului pe teritoriul național „...prin organizarea unei apărări adânc echilibrată, ferme, dirze, dinamice a spațiului terestru și aerian, care să includă în structura ei toate localitățile, marile platforme industriale, întreprinderile și celelalte obiective economico-sociale, transformate în cetăți de muncă, luptă și apărare”.

1. Caracteristicile unei eventuale agresiuni și fizionomia războiului întregului popor.

Concepția de apărare a patriei în cazul unei agresiuni are în vedere, pe de o parte, caracteristicile unei eventuale agresiuni asupra țării noastre, iar pe de altă parte, fizionomia războiului de apărare a patriei cu participarea la luptă a întregului popor.

În toate războaiele de agresiune desfășurate de-a lungul istoriei împotriva unor state mai mari sau mai mici, forțele de invazie au căutat să desfășoare acțiuni militare într-un mod neașteptat de partea adversă, folosind tehnică militară, forme și procedee de luptă noi, care să accentueze efectul de surpriză și prin care, într-o perioadă scurtă de timp, să-și realizeze scopurile propuse.

Teoreticienii militari din țara noastră apreciază în unanimitate că un eventual agresor, în dorința de a obține rapid supremația militară, va declanșa invazia prin surprindere, fără o declarație prealabilă de război. În acest scop el va executa chiar de la început, puternice lovituri cu mijloace de atac aerian, naval și de luptă radioelectronică, asupra întregului teritoriu național. În același timp sau imediat după acestea, inamicul va trece la ofensivă cu puternice grupări de trupe blindate și mecanizate, pe mai multe direcții, urmărind să nimicească forțele în curs de mobilizare, în zona de frontieră sau în alte raioane favorabile lui.

În continuare, va urmări să pătrundă rapid în adâncimea teritoriului invadat, spre obiectivele vitale din punct de vedere politic și militar, vizând în mod deosebit marile centre economico-administrative, localitățile și platformele industriale.

Pentru a asigura desfășurarea în ritm rapid a acțiunilor militare și a zădărnici capacitatea de manevră și de apărare a forțelor din eșalonul întâi al apărării, inamicul își va asigura superioritatea în efective și tehnică militară pe care le va folosi chiar din momentul declanșării invaziei.

În vederea cuceririi și menținerii unor obiective de mare importanță strategică și tactică, izolarea marilor unități față de rezervele operative, agresorul va folosi forțe aeropurtate (trupe de desant aerian și aeromobile), obligând astfel forțele din apărare să lupte „cu coloana vertebrală frântă”.

Toate acțiunile inamicului vor fi precedate și susținute de ample acțiuni de cercetare în dispozitiv, de diversiune și terorism.

Loviturile trupelor terestre și aviației agresorului de toate categoriile, executate chiar de la începutul invaziei asupra întregului teritoriu, vor avea ca scop:

- să dezorganizeze sistemul național de apărare;
- să împiedice manevra de forțe și mijloace pentru acoperirea frontierei și executarea în mod organizat a mobilizării;
- să ocupe aerodromuri, noduri de comunicații, centre administrative și economice, baze de aprovizionare și depozite, pentru a împiedica pregătirea unor alinamente puternice de apărare și executarea ripostelor ofensive;
- să creeze panică în rîndul populației, să slăbească voința de luptă a poporului nostru.

În asemenea condiții, un eventual război nu poate fi decât un război de apărare, în care „...strînsu legătură a armatei cu celelalte formațiuni de luptă, cu masele largi populare, cu întregul popor, participarea de fapt a întregului nostru popor la lupta de apărare a cuceririlor socialiste, revoluționare, vor constitui caracteristica principală a luptei pe care o vom duce — dacă va fi necesar”¹.

După cum se cunoaște, sub aspectul potențialului demografic, ca și al celui geografic, România este o țară mică-mijlocie, cu resurse, posibilități și disponibilități restrînse în com-

¹ Nicolae Ceaușescu — *România pe drumul construirii societății socialiste multilaterale dezvoltate*, vol. 17, Editura politică, București, 1979, pag. 80.

parație cu cele ale unor mari puteri. Din această cauză, pentru obținerea victoriei împotriva unui inamic numeros, cu forțe armate de invazie experimentate, bogat înzestrate cu armament și alte materiale de înaltă tehnicitate, s-a creat sistemul apărării naționale ca materializare a mobilizării globale a energiilor naționale, umane și materiale, a creării unui raport de forțe care să asigure învingerea oricărui agresor.

Victoria împotriva unui agresor imperialist, potrivit doctrinei noastre de apărare a patriei de către întregul popor, este de neînchipuit fără desfășurarea acțiunilor de luptă până la nimicirea agresorului, cu o intensitate crescândă, pe întregul teritoriu al țării supus agresiunii, inclusiv în porțiunile de teren vremelnic invadat. Defensiva, adoptată inițial, imbinată cu riposte ofensive executate cu unități de tancuri și alte forțe mobile și continuată sub diferitele ei forme, constituie o acțiune dinamică care poate asigura succesul pentru o anumită perioadă de timp, dar prin ea însăși nu se poate asigura totuși înfrângerea agresorului. Forțele lui pot fi slăbite și măcinate, pentru a fi apoi alungate de pe teritoriul național, numai prin combinarea acelor forme și procedee de acțiuni militare care asigură ca, prin lovituri de mică sau mare amploare, la nivel tactic și strategic, să se producă pierderi mari în personal și tehnică militară forțelor agresorului, să fie continuu hărțuit. Toate acestea în vederea trecerii ulterioare la ofensivă, pentru a zdrobi inamicul și a elibera întregul teritoriu ocupat de el.

Din ansamblul procedeelor strategice de ducere a acțiunilor militare în războiul de apărare dus de întregul popor, în teoria noastră militară, cel mai des citate sînt :

— riposta armată dată trupelor agresorului de către forțele armate, împreună cu celelalte componente ale sistemului apărării naționale, cu sprijinul întregului popor ;

— acțiunile de luptă desfășurate de diverse categorii de forțe în spatele inamicului, pe teritoriul național vremelnic ocupat.

În cadrul primului procedeu, riposta armată dată agresorului va urmări de la început să lovească forțele lui continuu, oriunde s-ar afla, prin toate mijloacele la dispoziție, executînd manevre îndrăznețe, concepute și conduse cu fermitate, folosind toate formele de luptă și de hărțuire permanentă a inamicului (ambuscade, raiduri, lovituri de tip comando, infiltrații în dispozitivul acestuia ș.a.) care să asigure realizarea unei apărări active, bazate pe proprietățile defensive ale localităților

mari, platformelor industriale*, raioanelor cu teren puternic frământat ori cu sisteme de irigații și hidroameliorații dezvoltate, obiective de importanță deosebită.**

Concentrarea eforturilor pentru apărarea fermă, fără gînd de retragere, a unor aliniamente și raioane vitale, a tuturor localităților transformate în adevărate fortărețe de muncă, luptă și apărare și încorporate organic în sistemul defensiv, nimicirea grupărilor mobile ale inamicului printr-o îndrăzneață luptă cu infanteria și blindatele acestuia, folosind o gamă variată de mijloace, baraje și obstacole, lovirea aviației inamice ce zboară la înălțime mică, contraacțiunea radioelectronică, executarea unor contraatacuri și contralovituri, ziua și noaptea, constituie tot atîtea căi, metode și procedee ce se pot folosi în vederea realizării scopurilor apărării, cuceririi inițiativei și creării condițiilor trecerii la ofensivă.

Ulterior, prin lovituri succesive, la început de nivel tactic, apoi de mare amploare, se va urmări desăvîrșirea nimicirii forțelor agresorului, eliberarea întregului teritoriu național și restabilirea administrației pe teritoriile eliberate.

Cel de-al doilea procedeu cuprinde ansamblul acțiunilor de luptă desfășurate în spatele inamicului, sub diversele lor forme și în strînsă concordanță cu primul, vizînd blocarea unor forțe ale agresorului de valoare diferită, pentru supravegherea sau încercuirea localităților, platformelor industriale, zonelor de irigații și hidroameliorații ori împădurite, limitarea posibilităților lui de manevră și crearea condițiilor pentru executarea unor riposte puternice, în cooperare cu trupele de pe teritoriul liber, în scopul eliberării zonelor vremelnic ocupate de agresor.

Rezultă deci că, în cadrul ambelor procedee de luptă, clădirile, platformele industriale, localitățile, pregătite și amenajate pentru apărare, pot deveni obiective puternice, adevărate fortărețe inexpugnabile pentru inamic.

* Prin platformă industrială se înțelege suprafața orizontală, plană de teren, pe care sînt amplasate clădiri de diferite dimensiuni, instalații metalice și lucrări aferente, supra și subterane, depozite și alte anexe aparținînd mai multor obiective industriale.

** Prin obiective de importanță deosebită se înțeleg : instituții, întreprinderi, construcții, clădiri și depozite importante pentru apărarea țării, activitatea statului, economie, știință, tehnică, cultură și artă, precum și alte valori care necesită pază militară.

2. Localitățile și platformele industriale — important factor de putere al teritoriului național.

Ca urmare a politicii științifice a partidului nostru de dezvoltare economică, armonioasă, a tuturor județelor țării, au apărut și s-au dezvoltat un impresionant număr de localități, platforme și obiective industriale.

Pe teritoriul național, suport al sistemului și fizionomie apărării strategice, se află dispuse: 237 orașe (din care 36 municipii), cu 11 141 775 locuitori; 2 705 comune (din care 135 sub-urbane), de care aparțin 13 123 sate, cu 11 482 730 locuitori; 1 909 întreprinderi industriale¹. Aceste localități, prin structura, țaria construcțiilor, sistemele de canalizare, natura și mărimea platformelor industriale, favorizează pregătirea lor, din timp, pentru apărarea de lungă durată, folosind în acest scop forțele și mijloacele existente în localități (vezi anexa).

Toate aceste elemente, precum și faptul că localitățile de pe teritoriul nostru național se găsesc dispuse la distanțe medii de 3—5 km satele, 5—8 km comunele și 20—25 km orașele, ne permit să înțelegem pe deplin marea însemnătate a lezei comandantului suprem al forțelor noastre armate, tovarășul Nicolae Ceaușescu, potrivit căreia „...toate localitățile — orașele, comunele, satele —, întreprinderile și celelalte unități economico-sociale trebuie să devină adevărate cetăți de muncă, luptă și apărare”².

Organizate pentru apărare cu forțe proprii, parțial din timp de pace, localitățile și platformele industriale vor avea o mare influență asupra structurii apărării unităților și marilor unități și în mod deosebit asupra dispozitivelor de luptă. Astfel organizate, localitățile vor constitui puncte tari, adevărate fortărețe inexpugnabile pentru inamic, contribuind prin aceasta la caracterul stabil al apărării și devenind, alături de amenajarea genistică, dispozitivul de luptă și sistemul de for, al patrulea element al structurii apărării.

Trebuie, de asemenea, remarcat și faptul că, indiferent de mărimea și poziția localităților existente în cadrul fișilor de apărare a unităților și marilor unități, ele au capacitatea de

¹ Anuarul statistic al Republicii Socialiste România, 1985, pag. 19, 18 și 70.

² Nicolae Ceaușescu — Cuvântare la convocarea-bilanț a activității și cadrelor de bază ale armatei, 10 octombrie 1980, Editura politică, București, 1980, pag. 15.

disocia atacul inamicului, a polariza forțe importante ale acestuia, slăbindu-i forța ofensivă, amenințându-i în permanență spatele dispozitivului.

3. Clasificarea localităților după numărul locuitorilor, mărime (suprafață) și importanța politico-administrativă.

În ultimele patru decenii am asistat la un proces de extindere a urbanizării ca rezultat al dezvoltării social-economice a țării noastre, cu importante schimbări în structura localităților. Astfel, astăzi dispunem în comune și orașe de construcții cu ziduri din beton armat, din oțel, piatră sau cărămidă, fapt deosebit de important pentru modul cum vor trebui folosite aceste construcții în cadrul luptei de apărare a unităților și marilor unități.

Ca urmare a dezvoltării economico-sociale a țării noastre, în prezent, suprafața de 237 500 km² este împărțită în 40 județe și municipiul București, care cuprind 237 municipii și orașe, 2 705 comune și 13 123 sate.

Pe baza datelor statistice¹, acestea pot fi clasificate astfel:

A. JUDEȚELE

DUPĂ NUMĂRUL LOCUITORILOR			DUPĂ SUPRAFAȚA OCUPATĂ		
Categorii	Criterii — Număr de locuitori	Număr de județe	Categorii	Criterii — Suprafața în km ²	Număr de județe
Mici	200 000—400 000	12	Mici	3 703—4 965	12
Mijlocii	400 000—600 000	15	Mijlocii	5 305—6 801	21
Mari	peste 600 000	13	Mari	7 016—8 692	7
Municipiul București	2 197 702 * 1 961 189	1	Municipiul București	1 521 *	1
TOTAL		41	TOTAL		41

* Inclusive Sectorul agricol Ilfov.

¹ Anuarul statistic al Republicii Socialiste România, 1985, pag. 10 și 19.

B. LOCALITĂȚILE

a) După numărul locuitorilor :

MUNICIPII-ORAȘE (URBAN)				COMUNE-SATE (RURAL)			
Categorii	Criterii - Număr locuitori	Număr de orașe	%	Categorii	Criterii - Număr locuitori	Număr de comune	%
Foarte mici	Până la 5 000	13	5	Foarte mici	Sub 1 000	18	1
Mici	5 000—20 000	121	50	Mici	1 000—2 000	224	8
Mijlocii	20 000—100 000	82	35	Mijlocii	2 000—5 000	1 684	62
Mari	100 000—500 000 *	20	9	Mari	5 000—10 000	737	27
Foarte mari	Peste 500 000	1	1	Foarte mari	Peste 10 000	42	2
TOTAL		237	100	TOTAL		2 705 cu 13,123 sate	100

* Orașe cu peste 300 000 locuitori :

- BRAȘOV (334 992) ;
- CONSTANȚA (318 799) ;
- IAȘI (310 158) ;
- TIMIȘOARA (309 258).

b) După suprafața ocupată și numărul de sate (cătune) în comună :

ORAȘE-URBAN		COMUNE-(SATE)-RURAL *		
Categorii	Suprafață în km ²	Categorii	Criterii - Număr de sate	Nr. de sate (cătune)
Mici	10—50	Mici	1—5	1 883
Mijlocii	50—500	Mijlocii	5—10	724
Mari	peste 500	Mari	Peste 10	98
				69,62 %
				26,76 %
				3,62 %

* Cămun = până la 100 case ; sat = peste 100 case ; comună = de la 1 la 39 sate (cătune).

c) După importanța politico-administrativă :

— Orașele (municipiile) pot fi : reședință de județ (inclusiv municipiul București), de regulă, orașe industriale, cu o mare pondere în economia județului respectiv, și importante centre politico-administrative; porturi la mare sau pe Dunăre; agroindustriale ; stațiuni balneo-climaterice.

— Comunele pot fi : agrare, agroindustriale, stațiuni balneo-climaterice, centre politico-administrative.

d) După situarea lor în spațiul geografic al R. S. România, localitățile se pot găsi : la intersecția căilor de comunicație rutieră, feroviară ; în teren șes, deal, munte, depresiuni ; pe malurile cursurilor de apă interioare ; în lungul căilor sau la intrarea (ieșirea) din defileuri.

e) Din punctul de vedere al conturului, localitățile pot avea o diversitate de forme, care influențează dispozitivele de luptă ale unităților, astfel :

— tentaculare, un nucleu central din care se ramifică prelungiri (tentacule) în lungul arterelor de circulație sau al văilor. Aceste tipuri de localități asigură o bună apărare a căilor de acces spre localitate ;

— poligonale, neregulate, de regulă, au străzile întortocheate și părți (cartiere) nou construite, cu străzi drepte și clădiri din beton armat. În cazul acestor localități se poate organiza o bună apărare circulară și adânc eșalonată ;

— patrulatere, aceste localități, de regulă, nu au o adâncime mare, au străzi liniare, favorizând organizarea apărării în cadrul punctelor de sprijin de companie, dar apărarea, în general, nu are adâncime ;

— triunghiulare, constituind, de regulă, noduri de comunicații, au o dezvoltare spațială lentă și nedivizată. Asigură apărării o adâncime corespunzătoare, permite mutarea apărării în adâncime, în caz de nevoie ;

— ovale, dispuse în lunci și pe terenuri plane, permit organizarea unor puternice puncte de sprijin pentru apărarea cursurilor de apă.

Pe suprafața teritoriului țării, la 17,8 km² revine o localitate, la 100 km², 5—6 localități, iar densitatea populației este de 95,3 locuitori/km², (22 624 505 locuitori la 01.07.1984).

Datele statistice prezentate ne permit să concluzionăm următoarele :

— *Localitățile mari și foarte mari*, centrele politico-administrative și economico-sociale, orașele industriale și portuare, trebuie puse în stare de apărare, transformate în cetăți de muncă, luptă și apărare de către formațiunile de apărare așa cum se arată în Legea nr. 14/1972 privind organizarea apărării naționale a Republicii Socialiste România. Unitățile și marile unități vor pregăti și duce lupta de apărare a unor localități mari și foarte mari în raport cu locul și rolul pe care-l au în dispozitivul operativ al armatei de arme intrunite. Aflată în eșalonul întâi al armatei, divizia poate trece la apărare cu toate forțele într-o localitate mare sau foarte mare sau numai cu o parte din forțe (unu-două regimente), transformând localitatea (localitățile) într-o fortăreață de netrecut pentru inamic.

— *Localitățile mici și foarte mici*, de regulă, nu dispun de formațiuni de apărare, au un număr redus de locuitori și o suprafață mică (5—15 km²). Din aceste considerente ele trebuie înglobate în cadrul structurii apărării unităților și marilor unități, acestea fiind obligate să destine pentru apărarea lor forțele și mijloacele necesare. Și în aceste cazuri rolul consiliilor comunale de apărare și, în cadrul acestora, al posturilor de miliție este deosebit. De regulă, în astfel de situații, subunitățile de gărzii patriotice se subordonează temporar, pentru ducerea acțiunilor de luptă, unităților militare în fișa cărora se află.

Dacă considerăm că un regiment apără o fișie cu o suprafață medie de 150 km² (15 × 10 km), rezultă că pe această suprafață se pot găsi 6—8 localități, iar în cadrul fișiei de apărare a diviziei care are o suprafață medie de 1 000 km² (40 × 25 km) se pot găsi 50—60 localități. Aceste localități au o mare influență asupra stabilității apărării regimentului și diviziei, condiționând realizarea unor măsuri judicioase privind:

— alegerea limitei dinainte a apărării, care trebuie să includă localitățile, chiar dacă acestea sînt situate în fața unor obstacole naturale puternice, de exemplu, pe ambele maluri ale unui curs de apă;

— alegerea poziției a doua sau a treia de apărare, care trebuie să includă și localitățile din adîncimea fișiei de apărare a regimentului sau diviziei;

— alegerea raioanelor pentru pregătirea și ducerea luptei în incercuire, care trebuie să aibă ca nucleu de bază localitățile din fișia unității sau marii unități, transformate din timp în cetăți de muncă, luptă și apărare;

— folosirea forțelor și mijloacelor de producție din localitățile dispuse în adîncimea fișiei de apărare pentru repararea tehnicii militare, echipamentului și armamentului unității sau marii unități.

4. Locul și rolul localităților în cadrul fișii de apărare a unităților și marilor unități.

Așa după cum s-a mai arătat, în cadrul unei fișii de apărare de regiment se pot găsi 6—8 localități, iar în cadrul unei fișii de apărare de divizie pînă la 60 localități de tip rural și urban. Dacă avem în vedere și timpul necesar pregătirii apărării de către unități și mari unități, în medie trei zile, ne putem da seama că unitatea sau marea unitate nu va putea pregăti ca cetăți de muncă, luptă și apărare toate aceste localități și, deci, se impune ca ele să fie pregătite din timp, în special, de către gărzile patriotice.

Timpul mare cerut de punerea în stare de apărare a localităților, cu volumul foarte mare de lucrări ce trebuie executate, ne îndreptățește să afirmăm că localitățile se vor pregăti în mod planificat și metodic pentru apărare, așa cum se menționează în Legea privind organizarea apărării naționale, încă din timp de pace de către consiliile locale de apărare.

Dar pentru a conferi localităților eficiența necesară, la momentul potrivit, avem datoria de a ține seama de ele și a le integra în mod corespunzător în structura apărării unităților și marilor unități. Principial, apărarea îndepărtată, pe căile de acces, nemijlocită și interioară se organizează în structura și la distanțele prevăzute în regulamente pentru ducerea luptei în afara localităților.

Localităților aflate în fișiile de apărare a unităților și marilor unități, transformate în cetăți de muncă, luptă și apărare, le revine un rol foarte important, indiferent că sînt apărare de către gărzile patriotice în mod independent sau împreună cu subunități și unități de arme intrunite. Acest rol este exprimat de faptul că localitățile polarizează multe forțe inamice în jurul lor, disociază dispozitivul inamicului, produc pierderi mari în personal și tehnică militară acestuia. mențin cu fermitate pozițiile, asigurînd prin aceasta stabilitatea apărării.

Existența localităților în cadrul fișiilor de apărare a unităților și marilor unități, în cadrul cărora se găsesc formațiuni de apărare și populație civilă, asigură:

— menținerea unui moral ridicat al militarilor, cu implicatii dintre cele mai favorabile asupra capacității de luptă a unității sau marii unități;

— folosirea de către subunități și unități a localităților ca baze de plecare pentru executarea acțiunilor de hărțuire a inamicului;

— adăpost și protecție împotriva loviturilor cu foc executate de către inamic, în special pentru răniți și bolnavi.

Din punct de vedere spațial, localitățile se pot găsi în fișia de apărare a unității sau marii unități dispuse astfel:

— la unul din flancuri și în adâncimea apărării;

— pe direcția principală de interzis;

— pe limita dinainte a apărării și în adâncime sau numai în adâncimea apărării etc.

Pot fi situații când regimentul, în totalitate, trece la apărare într-o localitate mare, împreună cu alte formațiuni de apărare. Se înțelege că în acest caz el este cel care trebuie să desăvârșească pregătirea localității spre a fi transformată într-o cetate inexpugnabilă pentru inamic.

În funcție de locul localităților în cadrul fișiei de apărare, comandantul unității sau marii unități va ține seama de următoarele:

— dispozitivul de luptă adoptat va trebui să asigure executarea eficace a focului cu toate categoriile de armament, astfel încât să se interzică inamicului să rupă unitățile (subunitățile) ce luptă în afara localităților de cele din localitate;

— să asigure apărarea antiaeriană și a forțelor și mijloacelor ce se apără în localități;

— să organizeze măsurile de asigurare a acțiunilor de luptă, în special cele referitoare la protecția împotriva armelor de nimicire în masă, cunoscând faptul că localitățile și zonele industriale vor suferi avarii mari, dărâmături, incendii etc., care vor influența în mod negativ ducerea luptei de către forțele ce se apără în localități și zone industriale.

O importanță deosebită prezintă pentru comandantul unității sau marii unități locul și rolul localităților din fișia de apărare, atunci când organizează cooperarea, în cadrul căreia trebuie să precizeze — în amănunt — acțiunile de luptă întreprinse de forțele principale ale unității și marii unități, precum și cele din localitățile transformate în cetăți de muncă, luptă și apărare pentru respingerea atacurilor inamicului în fața limitei dinainte a apărării și pentru nimicirea inamicului pătruns în localități.

Continutul și esența cooperării unităților și subunităților militare cu gărzile patriotice și celelalte formațiuni de apărare trebuie să se întemeieze pe cerința doctrinară potrivit căreia funcționalitatea, trăinicia și tăria întregului sistem de apărare constă în cooperarea și colaborarea strânsă între toate elementele componente ale sistemului apărării naționale.

Pentru realizarea acestei cerințe doctrinare, efectivele trebuie să posede temeinice cunoștințe militare, să cunoască și să minuiască la perfecție armamentul și tehnica din dotare, să folosească cu iscusință terenul, să acționeze cu energie și hotărâre în orice condiții de stare a vremii, ziua și noaptea, în teren obișnuit și în munți, pe litoral, în localități, pe spații industriale dense, în zone prevăzute cu sisteme de hidroameliorații și în alte locuri.

Prioritatea pe care trebuie să o acorde comandantul unităților și marilor unități transformării tuturor localităților în cetăți de muncă, luptă și apărare este nemijlocit legată de faptul că sistemul de apărare a acestora, completat cu tot felul de baraje genistice, ușurează deplasarea, manevra și regruparea subunităților (unităților) militare pentru mutarea eforturilor apărării de pe o direcție pe alta sau de pe un aliniament pe altul.

Atunci când localitățile sînt dispuse pe limita dinainte a apărării și sînt transformate în cetăți de muncă, luptă și apărare de către formațiunile de apărare, unitățile sau marile unități au posibilitatea să crească valoarea eșalonului doi sau chiar să adopte dispozitivul de luptă cu forțele principale în eșalonul doi.

În concluzie, se poate aprecia că, prin numărul lor, poziția și gradul pregătirii pentru apărare de lungă durată, localitățile permit folosirea cât mai rațională a subunităților și unităților militare, în special în acțiuni de luptă cu caracter ofensiv, crescînd astfel caracterul activ al apărării.

5. Lucrări de amenajare genistică ce trebuie executate în localități pentru a le transforma în cetăți de muncă, luptă și apărare.

Pregătirea pentru apărare de lungă durată a localităților și celorlalte unități economico-sociale se execută încă din timp de pace, constituind o obligație a consiliilor locale de apărare, a consiliilor oamenilor muncii de la fiecare instituție sau întreprindere industrială, așa cum prevede Legea nr. 14/1972.

Ca urmare, în fiecare localitate (cătun, sat, oraș-municipiu), pentru lupta de apărare, se amenajează, din punct de vedere genistic, cel puțin următoarele obiective:

- clădirile rezistente la foc care pot fi folosite ca puncte de comandă, precum și ca focare de rezistență în jurul cărora să se polarizeze cât mai multe forțe ale agresorului;
  - construcțiile și adăposturile betonate sau din prefabricate care pot fi folosite pentru desfășurarea activităților productive, adăpostirea populației sau pentru păstrarea alimentelor;
  - diverse materiale de construcții care favorizează realizarea în timp scurt a obstacolelor antiblindate.
- Existența localităților în fișa de apărare a marilor unități și unităților asigură:
- conducerea luptei din puncte de comandă stabile, amenajate în subsolurile clădirilor care dispun de instalații de filtroventilație, legături multiple — radio, fir și mobile —, posibilitatea evacuării oportune și altele;
  - adăpostirea luptătorilor, populației și bunurilor materiale de valoare, conform normativelor în vigoare (toate construcțiile noi, atât proprietate de stat, cât și personale, dispun de spații la subsol);
  - amenajarea unor spații de producție și depozitare subterane, în scopul asigurării continuității producției speciale;
  - executarea în ascuns a manevrei de forțe și mijloace, prin trecerile între garaje și pasaje subterane spre subsolurile construcțiilor vecine și între blocuri;
  - posibilitatea instalării aparaturii și armamentului anti-aerian pe planșeele superioare ale unor construcții stabilite de organe competente din Ministerul Apărării Naționale;
  - executarea eficace a focului tuturor categoriilor de armament, prin ambrazurile existente la subsolurile blocurilor, amplasate în cartierele periferice, pe părțile laterale ale parcurilor, grădinilor, piețelor, precum și celor dispuse cu fațadă spre căile de acces către centrul localității sau care, prin poziția lor, oferă un câmp de tragere maxim.
- În scopul ducerii acțiunilor de luptă pentru apărarea localităților, concomitent cu desfășurarea activității productive, se impun: forarea de puturi și amenajarea unor surse de apă potabilă, care să asigure nevoile populației și cele ale industriei; asigurarea principalelor întreprinderi cu surse de energie proprii; amenajarea unor centrale de telecomunicații, de rezervă, în anumite localități; asigurarea locurilor de adă-

postire a unor rezerve de produse alimentare, în cadrul obiectivelor economice etc.

Amenajarea genistică, element principal al structurii apărării de care depinde direct stabilitatea acesteia, se execută pe întreaga adâncime a localităților, în conformitate cu concepția comandantului privind desfășurarea acțiunilor de luptă, precum și cu nevoile concrete de intrare în luptă a forțelor și mijloacelor ce se apără pe localitate.

În amenajarea genistică a localităților pentru apărare se disting anumite particularități:

- reducerea volumului lucrărilor genistice, ca urmare a condițiilor oferite de clădiri și alte lucrări existente;
- realizarea sistemului raioanelor de apărare și al punctelor de sprijin pe direcțiile ce conduc spre centrul localității;
- întărirea cu lucrări de fortificație și realizarea unui sistem dezvoltat de baraje și de foc, pentru apărarea circulară a cvartalelor și platformelor industriale;
- alegerea limitei dinainte a apărării și gradul ei de amenajare sunt determinate de configurația localității, existența obstacolelor naturale și artificiale de pe marginea localității și din interiorul acesteia, natura construcțiilor periferice, amplasarea platformelor industriale și a obiectivelor economice etc.;
- în afara localităților, pe platformele industriale și între clădiri, se pot construi cazemate din prefabricate sau furnale monolit;
- pe clădirile înalte, în caz de necesitate, se amenajează cupole blindate și se organizează lupta antidesant;
- localitățile oferă posibilități multiple de adăpostire a luptătorilor și populației în subsoluri, stații de metrou, pasaje subterane;
- stabilitatea apărării se realizează prin construirea barajelor explozive și neexplozive pe străzi, în piețe, intersecții de străzi, între raioanele de apărare și punctele de sprijin, în scopul îngreuerii și interzicerii manevrei și atacului clădirilor apărute;
- necesitatea asigurării rezervelor de apă prin amenajarea de lacuri artificiale, bazine de toate dimensiunile, rezervoare, forarea de puturi în locurile în care pânza freatică este cât mai la suprafață, îngroparea unor conducte de aducțiune etc.;

— amenajarea unui sistem complex de baricade, capcane, ambuscade de tot felul, combinate cu sisteme de baraje antitanc și antiinfanterie;

— amenajarea platformelor pentru aterizarea și decolarea elicopterelor.

Prezența localităților în fișa de apărare a unităților și marilor unități, în condițiile întrebuințării armelor de nimicire în masă, influențează atât pozitiv cât și negativ desfășurarea acțiunilor de luptă, pentru că:

— unda de șoc este diminuată, dar dărîmăturile rezultate defavorizează executarea manevrelor de foc, forțe și mijloace;

— emisiunea de lumină își reduce raza de acțiune, deoarece provoacă incendii, care pot fi stinse cu greutate, ca urmare a faptului că nu sînt forțe suficiente pentru localizare și stingere, iar instalațiile de aducțiune a apei sînt parțial deteriorate, ceea ce impune constituirea unor detașamente de salvare-evacuare, al căror număr este direct proporțional cu mărimea localităților;

— infectarea radioactivă are un efect mai mare, ca urmare a antrenării particulelor radioactive în materialele de construcție și reținerii acestora de către vegetația din oraș.

Intrarea în arsenalul armelor de nimicire în masă a bombelor cu neutroni și concepția probabilă de întrebuințare a acestora pe adîncimi tactice generează noi implicații în pregătirea localităților pentru muncă, luptă și apărare. Prin localizarea localităților cu această muniție se obțin de către inamic efecte maxime asupra personalului apărătorului și minime asupra tehnicii și obiectivelor economice. Se impune prin urmare realizarea unor adăposturi, pentru luptători și populație, la mare adîncime, izolate de exterior, cu sistem de filtrare, surse de apă subterane, căi de acces și evacuare și altele.

Amenajarea genistică a localităților pentru apărare cuprinde două domenii distincte, dar care realizează însă un sistem unitar: amenajarea genistică a terenului pe căile de acces către localitate (la periferia acesteia) și amenajarea genistică în interior (locuri vîrane, parcuri, grădini).

Amenajarea genistică a căilor de acces spre localitate se execută în scopul organizării apărării la o distanță care să scoată localitatea de sub loviturile directe ale armamentului de infanterie și artileriei inamicului. În această situație nu apar particularități față de amenajarea genistică în teren

În condițiile concrete oferite de actualul proces de sistematizare a localităților, pentru amenajarea genistică în interior și a construcțiilor se impune a se lua o serie de măsuri, după cum urmează:

— defrișarea (înlăturarea) acoperirilor (construcții, vegetație) ce limitează cîmpul de vedere și de tragere al mijloacelor ce se vor amplasa în construcția respectivă;

— identificarea și, eventual, adaptarea unor dispozitive de control asupra rețelelor de distribuire a energiei electrice, gazelor naturale și apei, care, în urma loviturilor executate de către inamic, pot fi deteriorate;

— amenajarea prin ziduri sau tavane a unor intrări-ieșiri, în vederea executării manevrei de forțe, mijloace și materiale între încăperile aceleiași construcții, pregătirea ferestrelor, ușilor și altor deschizături în ziduri pentru ca acestea să fie transformate în creneluri necesare tragerii cu armamentul din înzestrare;

— consolidarea tavanelor și pereților construcției destinate instalării forțelor de apărare, protecției și odihnei luptătorilor, precum și depozitării muniției, apei, hranei etc.

În vederea amenajării încăperilor pentru executarea tragerilor cu toate categoriile de armament se execută: platforme de tragere de bază și de rezervă; înlăturarea tuturor materialelor casante, care produc schije în apropiere, cum sînt tigla, faianța, ornamentele dure și alte materiale; reducerea la strictul necesar a deschiderilor contururilor ferestrelor, ușilor, balcoanelor și a altor deschizături pentru executarea tragerilor.

Barajele genistice constituie unul din elementele importante ale stabilității apărării. Sistemul de baraje pentru apărarea unei localități cuprinde totalitatea barajelor de mine și distrugerilor, combinate cu barajele neexplozive și obstacolelor din fișa de apărare. El se compune din cîmpuri de mine explozive, alinamente, noduri și, uneori, raioane de baraje combinate cu distrugerii, baraje neexplozive și baraje planificate anterior și executate pe timpul ducerii luptei, de către detașamentul mobil de baraje sau subunitățile special destinate.

În condițiile organizării apărării pe localități, pentru realizarea barajelor și distrugerilor, pe lângă subunitățile de geniu, se vor folosi pe scară largă subunitățile de pionieri din compunerea unităților și subunităților de gărzi patriotice. Se vor putea folosi, de asemenea, tineri din detașamentele de pregătire militară, care au o pregătire corespunzătoare încă din

timp de pace, atât pentru executarea unor baraje genistice (cu precădere neexplozive), cât și pentru acoperirea acestora cu foc.

Baza sistemului de baraje genistice o constituie *barajele de mine și lucrările de distrugere și, în primul rând, cimpurile de mine antitanc.*

Caracteristic apărării localităților este realizarea *centurilor de baraje*: o grupare de baraje genistice (explozive și neexplozive), combinate cu obstacolele existente, organizate într-un sistem unitar. În cadrul fiecărei centuri se realizează 2—4 *inele de baraje*, care asigură o densitate maximă, corespunzătoare unei apărări stabile.

6. Forțe și mijloace ce se destină pentru apărarea localităților, platformelor industriale și a celorlalte obiective de importanță deosebită.

Determinarea cantității forțelor și mijloacelor necesare transformării localităților în cetăți de muncă, luptă și apărare, se face în raport cu următorii factori:

- natura, valoarea și posibilitățile inamicului de a acționa nemijlocit în localitate;

- importanța localității din punct de vedere militar (strategic, operativ sau tactic), politico-administrativ și economic;

- caracterul terenului adiacent localității și al celui din interiorul localității;

- forma și dimensiunile localității;

- caracterul, dezvoltarea și orientarea rețelei stradale;

- existența și gradul de dezvoltare a elementelor de infrastructură urbană;

- caracteristicile clădirilor și cvartalelor (grupurilor de clădiri);

- natura, valoarea și capacitatea de luptă a forțelor și mijloacelor la dispoziție;

- condițiile de timp, anotimp și stare a vremii;

- natura, valoarea și capacitatea de luptă a formațiunilor de apărare existente în localitate.

Acești factori (mai precis însumarea efectelor acestora) au o importanță determinantă pentru stabilirea cantității și calității forțelor și mijloacelor destinate apărării unei localități.

Natura, valoarea și posibilitățile inamicului de a acționa nemijlocit în localitate determină atât măsurile generale de pregătire a acesteia pentru apărare, cât și cantitatea de forțe și mijloace necesare.

Principial, teoreticienii militari străini consideră că localitățile aflate pe direcțiile de ofensivă ale unităților și marilor unități se vor bloca și se vor depăși. Ulterior, în funcție de situație, dacă este cazul, se va trece la cucerirea lor.

Admițând că pentru cucerirea unei clădiri mari sau a 2—3 clădiri mici inamicul angajează, potrivit concepției sale, un detașament de asalt, de valoarea unei Cp. I (I.Mo.) întărită cu tancuri, artilerie și aruncătoare, subunități de pionieri și de aruncătoare de flăcări, reiese că, pentru a realiza un raport de forțe favorabil, apărătorul va trebui să se opună acestor forțe cu minimum un pluton infanterie (Sec., Gr.) sau două plutoane de pușcași întărite cu o cantitate corespunzătoare de mijloace de foc, în special antitanc. În felul acesta se realizează raportul de forțe corespunzător.

Importanța localității din punct de vedere militar, economic sau politico-administrativ determină natura forțelor destinate pentru apărare. Astfel, pentru o localitate de importanță strategică sau operativă vor fi destinate unități și mari unități ale armatei care, în cooperare sau luând în subordine alte elemente ale sistemului apărării naționale, sub conducerea consiliului local de apărare sau a unui organ constituit ad-hoc (de exemplu, Comandamentul militar al Capitalei), vor acționa fie independent, fie constituite în grupări operative sau în detașamente tactice pentru pregătirea și ducerea luptei în localitățile respective.

În unele localități sau pe platforme industriale vor organiza apărarea brigăzile sau grupările de brigăzi de gărzi patriotice constituite din personalul muncitor care desfășoară activitatea productivă nemijlocit în cadrul acestor obiective sau care locuiesc în localitatea respectivă.

Caracterul terenului adiacent localității și al celui din interiorul localității poate facilita întrebuintarea unor forțe cantitativ și calitativ diferite de la o localitate la alta, astfel:

- pentru apărarea unei localități mari, situată într-un teren greu accesibil, cu căi rutiere ce trec numai prin localitatea respectivă, se vor destina, în afara formațiunilor de apărare care au pregătit localitatea ca fortăreață, și o unitate militară de arme întrunite, subunități de artilerie, artilerie antitanc etc.;

— atunci cînd terenul în interiorul localității este frământat, fracționat prin cursuri de apă, iar accesul prin exteriorul localității este mai greu, pentru apărarea nemijlocită a acesteia pot fi destinate forțe mai puține sau cu o capacitate de luptă mai scăzută :

— forma și dimensiunile localităților, precum și orientarea lor față de direcțiile de ofensivă ale inamicului pot impune folosirea unor cantități de forțe și mijloace de diferite genuri de armă. Astfel, o localitate de tip tentacular, care opune un front relativ îngust, poate fi apărată inițial cu forțe puține, în comparație cu o localitate de tip poligonal, care prin forma și dispunerea ei opune un front larg atacului inamicului ;

— caracterul, dezvoltarea și orientarea rețelei stradale are o importanță deosebită pentru determinarea forțelor și mijloacelor necesare apărării. Astfel, o rețea stradală bine dezvoltată, cu bulevarde largi, paralele cu direcția de ofensivă a inamicului, care-i permite acestuia angajarea tuturor categoriilor de forțe și mijloace, va necesita apărarea cu forțe și mijloace puternice, de regulă, subunități și unități ale armatei, întărite cu artilerie antitanc și mijloace incendiare, în timp ce o rețea stradală densă, cu străzi înguste și întortocheate, va permite apărarea cu forțe mai puține și cu o capacitate de luptă mai redusă ;

— existența și gradul de dezvoltare a elementelor de infrastructură urbană determină, în general, o creștere a posibilităților de manevră a forțelor de pe o direcție pe alta sau din față către adîncime și, ca urmare, permite apărarea acestor localități cu forțe relativ reduse. Totuși, se poate aprecia că și numărul de căi de acces care trebuie apărate va crește în mod corespunzător. Admițînd necesitatea apărării și a rețelei de magistrale de canalizare care, de regulă, are ieșire în exteriorul localității, reiese că forțele și mijloacele necesare apărării localităților vor crește în mod corespunzător ;

— caracteristicile clădirilor și cvartalelor (grupurilor de clădiri), în special a celor dispuse la marginea localităților, impun folosirea unei cantități de forțe și mijloace foarte diversificată. Astfel, blocurile din beton armat, cu mai multe nivele și cu două sau mai multe scări, vor trebui apărate cu forțe de valoare pînă la o companie întărită avînd în vedere necesitatea dispunerii forțelor etajat și a destinării unei părți din forțe pentru interzicerea debarcării desantului aerian pe acoperișuri. Grupurile de blocuri mari, din beton armat, cvar-

talele de blocuri, dispuse pe principalele căi de pătrundere în orașe-municipii, necesită pentru apărare forțe de valoare B.I. (G.P., Sec.) întărit, determinînd în mod implicit o restrîngere a frontului raioanelor de apărare batalionare de la 5 km în teren obișnuit la 300—500 m și o adîncime mică de 200—300 m. Existența clădirilor mici cu cel mult un nivel, dar rezistente focului executat de inamic, care se pot apăra cu forțe reduse (2—3 luptători pînă la o grupă pentru fiecare), poate determina o substanțială reducere a forțelor și mijloacelor necesare. În această situație, un B.I. (Gr., Sec., G.P.), însumînd 27 gr. I (Gr., Sec., Ps.) și 6 gr. Mtr., destînd în eșalonul întîi 18—24 gr. și 4—5 gr. Mtr., deci un total de 20—30 elemente, fiecare putînd apăra 1—2 clădiri, reiese că poate apăra 40—60 clădiri. Adăugînd la aceasta intervalele dintre clădiri 50—100 m reiese că, în acest caz, batalionul poate apăra, și în localitate, un front apropiat de cel din teren obișnuit (3—5 km) ;

— natura, valoarea și capacitatea de luptă a forțelor și mijloacelor la dispoziție constituie un alt factor de care depinde cantitatea de forțe și mijloace ce se destină pentru apărarea unei localități. Dacă, de exemplu, localitatea a fost pregătită din timp ca cetate de muncă, luptă și apărare de către un B.G.P. întărit, unitatea, în fișia căreia se găsește această localitate, nu va mai destina alte forțe pentru apărarea ei. Dacă însă nu se dispune de forțe suficiente în localități, comandantul unității (marii unități) va adopta alte procedee, ca, de exemplu :

— pregătirea și menținerea în încercuire de lungă durată numai a principalelor obiective politico-administrative, economico-sociale sau militare din interiorul localității ;

— distrugerea unor clădiri neimportante și mai puțin rezistente pentru a permite realizarea unui sprijin de foc reciproc de la distanțe mai mari între subunitățile ce apără clădirile importante ;

— combinarea apărării ferme a unor clădiri și obiective importante cu hărțuirea inamicului în cartierele sau pe direcțiile pe care nu se poate organiza apărarea ;

— condițiile de timp, anotimp și stare a vremii au o influență deloc neglijabilă în stabilirea cantității de forțe și mijloace necesare apărării unei localități. Astfel, atunci cînd localitatea este pregătită din timp pentru apărare, amenajîndu-se

din punct de vedere genistic toate clădirile și realizându-se un dezvoltat sistem de baraje de toate felurile, acestea pot suplini parte din forțele și mijloacele necesare apărării și, deci, se pot destina forțe și mijloace mai puține.

Este evident că acești factori nu acționează separat, ci în strinsă interdependență și intercondiționare determinând, prin acțiunile lor complementare, constituirea unei grupări de forțe, de o anumită valoare și cu anumite posibilități de luptă, în scopul apărării unei anumite localități. Existența în localități a unui număr mare de subunități de gărzi patriotice de diferite arme și specialități, a subunităților și unităților Ministerului de Interne (securitate, miliție, pompieri), coroborată cu necesitatea asigurării unității de conducere a tuturor forțelor care subzistă, muncesc și luptă într-o asemenea fortăreață de apărare, impune reunirea lor în *grupări de forțe, de tașamente tactice sau grupări de gărzi patriotice*.

Aceasta se impune, cu atât mai mult, atunci când responsabilitatea apărării unei localități importante revine unei unități (mari unități) a armatei care destină pentru lupta nemijlocită pe localitate parte din forțele sale sau totalitatea acestora. Pe de altă parte, existența în localități a unei multitudini de subunități aparținând diferitelor elemente ale sistemului apărării naționale, capacitatea lor de luptă și multitudinea de specialități militare în care sînt instruite le permite să poată asigura apărarea localităților în mod independent în aceste grupări de forțe.

Ca urmare, unele unități și mari unități ale armatei care dispun de mobilitate, putere de foc și de izbire mai mari pot fi întrebuințate pentru a apăra alte direcții importante sau pentru a pregăti și executa puternice riposte ofensive.

În înzestrarea cu armament și tehnică de luptă a subunităților destinate să ducă lupta în localități considerăm că trebuie să se țină seama de posibilitățile inamicului de a întrebuința diferite categorii de tehnică de luptă și de caracteristicile tehnico-tactice ale armamentului și tehnicii de luptă din dotare.

Astfel, cunoscînd că, de regulă, inamicul nu va angaja în localități unități de tancuri, ci subunități de valoare pluton-batalion de infanterie, rezultă pentru apărător nu necesitatea concentrării mijloacelor antitanc în anumite raioane, ci întărirea fiecărui punct de sprijin de pluton-companie cu armament adecvat opririi ofensivei agresorului.

În general, sînt puține situațiile cînd într-o localitate de pe teritoriul patriei noastre există străzi (bulevarde) drepte pe o distanță mai mare de 300—400 m, ceea ce limitează întrebuințarea rachetelor antitanc care nu pot trage sub 500 m. De asemenea, este mult diminuată eficacitatea artileriei antitanc ca urmare a faptului că din momentul în care tancul advers a fost descoperit (la 300—400 m) și pînă la plecarea primei lovituri, acesta se apropie atât de mult de poziția de tragere încît sînt puține situațiile cînd se va putea trage mai mult de o lovitură asupra aceleiași ținte. Rezultă, deci, necesitatea creșterii foarte mult a eficacității aruncătoarelor de grenade A.G.-7 și luptei vînătorilor de tancuri.

Ca urmare, va crește rolul plutoanelor de vînători de tancuri din cadrul gărzilor patriotice, dotate și instruite corespunzător, și al echipelor de vînători de tancuri constituite de subunitățile armatei.

Existența clădirilor înalte, monumentelor, copacilor din parcuri și altor obstacole limitează mult posibilitățile de tragere a armamentului cu traiectorie întinsă, acesta fiind folosit cu precădere în lungul bulevardelor și arterelor largi și drepte sau în piețe de dimensiuni relativ mari.

Pentru asigurarea sprijinului de foc necesar luptei de apărare trebuie să se folosească cu precădere material de artilerie cu traiectorie curbă (aruncătoare de diferite calibre și obuziere). De aceea, se impune ca în gruparea de forțe și mijloace destinată să apere o localitate să fie incluse subunități de aruncătoare și de obuziere.

Din cele prezentate putem concluziona că pentru apărarea localităților, pentru transformarea lor în adevărate cetăți de muncă, luptă și apărare este necesar să fie constituite *grupări de forțe* cu compunere eterogenă, înrunind, sub o comandă unică, subunități de diferite arme și specialități ale armatei, Ministerului de Interne, gărzilor patriotice și altor elemente ale sistemului apărării naționale, organizate și înzestrate conform nevoilor concrete impuse de specificul luptei în localitate, de condițiile concrete de teren, timp, anotimp și stare a vremii. Apreciem că este mai puțin indicată organizarea în acest scop a unităților și marilor unități cu o întrebuințare în acest scop a unităților și marilor unități cu o organizare relativ rigidă, care, în condițiile concrete, nu pot întrebuința cu eficiență maximă unele categorii de tehnică

de luptă din dotare (Tc., R.A.D., T. 76 mm), dar pot fi mult mai eficiente pentru îndeplinirea unor misiuni de luptă în afara localității sau pe căile de acces către aceasta.

Având la bază principiile și cerințele doctrinare privind scenariul probabil al unei agresiuni asupra țării noastre, rezultă că este de așteptat ca un eventual agresor să acționeze ofensiv pe direcții, cu efective și mijloace tehnice numeroase, cu mari mase de blindate, urmărind să realizeze pătrunderi adânci în teritoriul românesc, concomitent cu manevra trupelor pe verticală, în special cu desantul aerian și trupele aeromobile. Este de presupus că un asemenea agresor ar viza cu prioritate ocuparea rapidă a centrelor politice și economice de interes vital din interiorul țării, evitând angajarea de durată cu forțele care apără localitățile de pe direcțiile sale de ofensivă.

Acceptând ca probabil un asemenea mod de acțiune, se cuvine să subliniem faptul că agresorul, manevrând și evitând cu forțele sale principale orașele-municipiile dispuse pe direcțiile sale de ofensivă, va fi obligat să destine un minimum de forțe pentru blocarea acestora (a orașelor-municipiilor), dar în același timp va trebui să angajeze lupta în comunele-satele transformate de apărător în cetăți de muncă, luptă și apărare, pentru a putea acționa în adâncime.

Așadar, pătrunderile inamicului nu vor avea înfățișarea unor raioane cucerite pe întreaga lor arie, ele fiind presărate de numeroasele localități proprii care luptă în încercuire, care, însumate cu raioanele unde s-au baricadat unități militare proprii, vor reduce mult forța ofensivei inamicului și, în locul preconizatei ofensive pe direcții în ritm ridicat, pătrunderile inamicului se vor contura cel mult ca breșe pe spații înguste și alungite, împotriva cărora trupele armatei vor putea duce acțiuni cu caracter ofensiv.

În acest fel, apărarea ca formă de bază a luptei poate fi reconsiderată, aducând în discuție un proces evolutiv al acesteia către o nouă calitate, și anume creșterea considerabilă a eficienței ei în lupta cu un agresor puternic. Realizarea acestui deziderat ne obligă să fim de acord cu necesitatea ca, acolo unde există formațiuni de apărare, în mod special subunități de gărzii patriotice, ele să transforme din timp localitățile de reședință în cetăți de muncă, luptă și apărare, activitate subsumată conceptului doctrinar de pregătire a teritoriului pentru apărare.

BIBLIOGRAFIE :

Directiva Comandantului Suprem al Forțelor Armate ale Republicii Socialiste România privind pregătirea militară și politică a armatei în perioada 1986—1990.

NICOLAE CEAUȘESCU — *Cuvîntare la convocarea-bilanț a activului cadrelor de bază ale armatei*, 4 martie 1983, Editura politică, București, 1983, pag. 14—16.

NICOLAE CEAUȘESCU — *Cuvîntare la convocarea-bilanț a activului de bază de comandă și de partid din armată*, 17 decembrie 1985, Editura politică, București, 1986, pag. 8—16.

Legea nr. 14/1972 privind organizarea apărării naționale a Republicii Socialiste România.

A.N.-2. *Regulamentul de luptă al marilor unități și unităților din trupele de uscat*, art. 1, 4, 12—16, 215—240.

Pregătirea tactică în condițiile de relief și climă ale teritoriului național, Editura militară, București, 1985, pag. 89—106.

EVOLUȚIA LOCALITĂȚILOR URBANE ȘI RURALE ÎN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMANIA *

Așezări urbane și rurale	A N U I				
	1948	1956	1966	1977	1985
Numărul orașelor, din care :	152	171	236	236	237
municipii	—	—	47	47	56
Populația urbană	3 486 995	4 743 672	6 220 089	9 395 729	11 141 775
Procente din populația totală a țării	22,0 %	27,1 %	32,6 %	43,6 %	49,2 %
Numărul de comune	4 314	4 314	2 706	2 706	2 705
Numărul de sate	15 222	15 222	13 123	13 124	13 123
Populația rurală	12 385 629	12 742 778	12 833 074	12 164 181	11 482 730
Procente din populația totală a țării	78,0 %	72,9 %	67,4 %	56,4 %	50,8 %
TOTAL POPULAȚIE	15 872 624	17 489 450	19 103 163	21 559 910	22 624 505

* Din anuarul statistic pe anii 1958, 1969 și 1985.

VI.

Apărarea teritorială. Participarea organelor și unităților Ministerului de Interne la apărarea teritorială

APĂRAREA TERITORIALĂ

Avind permanent în vedere adevărul axiomatic potrivit căruia edificarea societății socialiste poate fi realizată numai prin angajarea plenară, conștientă a întregului popor, într-un climat de liniște și securitate deplină, partidul nostru a acordat o deosebită atenție problemelor apărării naționale, elaborând o concepție unitară, proprie de apărare a țării pe baza căreia s-a alcătuit întregul edificiu doctrinar-militar.

„Pornind de la faptul că — arăta secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu —, atât timp cât se menține pericolul unui nou război mondial, al unor agresiuni imperialiste, trebuie să asigurăm ridicarea continuă a capacității de luptă, a forței armatei noastre, spre a putea să-și îndeplinească, în orice împrejurări, misiunea față de popor, față de partid, față de socialism, de asigurare a viitorului liber și independent al patriei noastre”.¹

În ansamblul tezelor, ideilor și principiilor care privesc pregătirea și angajarea forțelor umane și materiale, a tuturor resurselor națiunii în vederea contracarării oricărei agresiuni, un concept de referință ce contribuie la îmbogățirea doctrinei noastre militare îl constituie apărarea teritorială, care are multiple semnificații în întărirea potențialului defensiv al țării.

¹ Nicolae Ceaușescu — *Cuvîntare la convocarea-bilanț a activului de bază de comandă și de partid din armată*, 17 decembrie 1985, Editura politică, București, 1986, pag. 9.

Apărarea teritorială înglobează toate categoriile de formațiuni populare ale sistemului nostru defensiv, resursele economice și logistice de profil teritorial, obiectivele economice, localitățile și platformele industriale, lucrările de hidroameliorații, alte elemente teritoriale locale și zonale, precum și diversele forme de apărare (armată, economică, psihologică, civilă, mișcarea de rezistență ș.a.).

O succintă retrospectivă în trecutul de luptă al poporului român evidențiază faptul că singura soluție a apărării ființei naționale împotriva agresorilor a fost lupta întregului popor, folosirea pe scară largă a unor forme și procedee de luptă manevriere, dinamice, active și a resurselor teritoriale existente în zonele acțiunilor de luptă. Elementele de ordin teritorial au rezultat din ardentă și statornică dragoste a poporului nostru pentru vatra străbună.

Dezvoltarea de-a lungul secolelor a cetăților și a altor lucrări de fortificații, instituirea unor forțe luptătoare teritoriale, nepermanente sau semipermanente, care puteau ridica efective numeroase, o anume dispersare teritorială a resurselor materiale necesare susținerii efortului militar, participarea la luptă pe plan local și zonal a populației în sprijinul armatei regulate, sînt doar cîteva din elementele apărării teritoriale.

Toate acestea sînt valorificate în doctrina noastră militară. Astfel, în compunerea apărării teritoriale actuale intră forțele teritoriale, resursele economice și logistice, sistemele de conducere locale care, într-un tot unitar, pe plan local sau zonal, îndeplinesc o gamă largă de misiuni atît de luptă, cît și de asigurare multilaterală a operațiunilor.

Organizarea apărării țării nu numai la nivel central, ci și pe plan teritorial asigură o mai mare autonomie și capacitate de autoapărare tuturor zonelor, județelor și localităților.

Legea privind organizarea apărării naționale a Republicii Socialiste România a pus bazele juridice ale organizării și funcționării organelor de conducere și formațiunilor de apărare în profil teritorial, a stipulat atribuții în domeniul apărării pentru toate organele politice și administrative, instituțiile și organizațiile de stat și obștești, norme privind pregătirea pentru apărare a populației, economiei și teritoriului.

Un factor de seamă al capacității defensive, cu influențe determinante în profilarea teritorială a apărării țării îl constituie teritoriul național, căruia doctrina noastră militară îi acordă o deosebită atenție, evidențiindu-l ca un important factor de putere.

Alături de forțele armate, apărarea teritorială constituie o componentă de bază a sistemului apărării naționale care, atît din punct de vedere demografic, social și spațial, cît și prin gama largă de sarcini și misiuni ce-i revin, în timp de pace și la război, se dovedește a fi elementul defensiv cel mai cuprinzător. Prin ea se realizează participarea în masă a populației la luptă și la alte acțiuni de apărare a țării, valorificarea și subordonarea întregului potențial uman, material și spiritual efortului defensiv generalizat în caz de război.

Apărarea teritorială apare astfel ca o componentă strategică a apărării naționale. Întreaga conducere a acesteia revine Comandamentului suprem național, iar pe plan teritorial, consiliilor locale de apărare.

De o importanță covârșitoare pentru organizarea apărării teritoriale este conceptul elaborat de tovarășul Nicolae Ceaușescu privind transformarea tuturor localităților în adevărate cetăți de muncă, luptă și apărare. Astfel, pregătite din timp, localitățile vor deveni nuclee puternice într-o rețea complexă de autoapărare teritorială, avînd atribuții multiple: de la cercetarea zonei înconjurătoare pînă la misiuni de intervenție precise, pe variante studiate dinainte.

Pentru o mai deplină înțelegere a conținutului conceptului de apărare teritorială este necesar să cunoaștem domeniile sale de manifestare.

Un prim domeniu în care acțiunile apărării teritoriale se manifestă ca un factor puternic este cel al luptei cu agresorul, pentru apărarea pe plan local a tuturor obiectivelor politice, administrative și economice de pe teritoriu, nimicirea desantului aerian și a formațiunilor diversionist-teroriste, precum și rezistența armată și nearmată împotriva forțelor inamice pe teritoriul vremelnice ocupat de agresor.

Un al doilea domeniu este cel al apărării civile, care, în condițiile războiului modern, capătă pondere deosebită prin măsurile de protecție a populației, teritoriului și economiei, asigurarea stabilității funcționării sistemului energetic și rețelelor de gospodărie comunală.

Un al treilea domeniu rezultă din necesitățile majore politico-militare ale combaterii eficiente a forțelor de diversion ale agresorului, precum și a mijloacelor sale tot mai rafinate de influențare moral-psihologică a populației, concomitent cu participarea la acțiunile de luptă și la cele de apărare civilă. Apărarea teritorială va fi chemată să acționeze cu fermitate în

domeniul deosebit de important al *asigurării ordinii publice și securității interne*.

Deși diferite ca obiect și scopuri urmărite, acțiunile apărării teritoriale în toate aceste domenii îmbracă prioritar aspectul comun al luptei împotriva inamicului în întreaga gamă de manifestare a agresiunii: lovituri din aer cu aviația și rachetele, atacuri directe vizând ocuparea localităților, întreprinderilor și diverselor obiective de pe teritoriu, tentative de a instaura un regim de ocupație pe teritoriul invadat, sabotaje, acte de diversiune, lansarea de zvonuri și alte acțiuni care să provoace panică și derută în rîndul populației etc.

Privită atît prin latura acțională, cît și a tehnicilor ei, apărarea teritorială, într-o expresie de maximă concentrare, poate fi definită și ca autoapărare.

Într-o formulare mai extinsă se poate spune că *apărarea teritorială constituie o componentă de bază a apărării naționale, cu funcționalități multiple în domeniul apărării, pe plan local, a obiectivelor politico-administrative și social-economice, prin lupta armată și nearmată, al păstrării ordinii și securității interne, protecției populației și bunurilor materiale, asigurării multilaterale a efortului de război*. Ea se manifestă printr-un ansamblu de măsuri și acțiuni organizate și realizate pe plan local, atît independent, cît și în strînsă cooperare și colaborare cu unitățile armatei și cu cele ale Ministerului de Interne.

Ca parte componentă a apărării naționale, apărarea teritorială se manifestă atît la nivel strategic, cît și la nivel tactic. Fiind o rezultantă a aplicării noului mecanism economico-social, a autoconducerii, o manifestare a acțiunii forțelor constituite după criteriul teritorial, în conținutul apărării teritoriale, ea o trăsătură specifică, apare caracterul ei local. Aceasta nu diminuează însemnătatea apărării teritoriale în ansamblul apărării naționale, care se exprimă în următoarele direcții de acțiune:

- apărarea localităților, întreprinderilor, unităților economico-sociale, organelor de conducere locale, căilor de comunicații, sistemului de telecomunicații și a tuturor celorlalte obiective economice și militare de pe teritoriul țării;

- asigurarea continuității vieții economice și sociale, protejarea populației, a bunurilor și valorilor materiale și spirituale ale poporului împotriva efectelor loviturilor din aer ale agresorului;

- slăbirea sistematică a forțelor străine agresoare de pe teritoriul vremelnice ocupat, blocarea și uzarea lor în acțiuni

locale, zădărnicierea tentativelor agresorului de a instaura un regim stabil de ocupație și, în colaborare cu forțele principale naționale, alungarea lor și eliberarea teritoriului țării;

- susținerea multilaterală a eforturilor de apărare pe plan teritorial privind asigurarea materială, financiară, tehnică și medicală;

- prevenirea și lichidarea urmărilor calamităților naturale și ale catastrofelor.

Organizarea apărării fiecărei întreprinderi și unități economico-sociale, a tuturor localităților de pe cuprinsul țării la înalta cotă de exigență pusă de comandantul nostru suprem, realizează cadrul general al osaturii de forță și stabilitate a întregii apărări teritoriale. Axarea localităților, platformelor industriale și unităților social-economice pe căi de comunicații, inclusiv în lungul direcțiilor probabile de pătrundere a forțelor agresoare pe teritoriul național, asigură din timp de pace un sistem gata pregătit de puncte succesive de barare a înaintării acestora în adîncime, de scădere a ritmului lor de ofensivă pînă la oprirea și blocarea lor în lupte locale, de uzură. Sistemul de apărare a localităților și întreprinderilor, prin rețeaua ramificată de așezări pe care se sprijină, se poate adapta cu ușurință la o diversitate de situații ce s-ar crea pe plan operativ și tactic, permițînd desfășurarea lesnicioasă și, totodată, acoperită a marilor unități și unităților forțelor armate în dispozitive operative și de luptă adecvate, pentru a face față fie loviturilor frontale și manevrelor de învăluire executate de grupările de forțe ale inamicului, fie acțiunilor în adîncimea teritoriului desfășurate de trupele aeromobile sau de desant aerian ale acestuia.

Organizarea apărării teritoriale creează cadrul structural de extindere a caracterului generalizat al apărării la nivelul întregii țări. Astfel, dezideratul strategic al apărării generale, adînc eșalonate, își găsește prin apărarea teritorială o soluție concretă și viabilă.

Apărarea teritorială se manifestă nu numai în spatele sau în afara zonelor de operații repartizate marilor unități ale forțelor armate, ci și în interiorul acestor zone, deoarece odată cu schimbarea de subordonare, cu trecerea forțelor teritoriale de sub conducerea consiliilor locale de apărare în subordinea comandanților de mari unități, formațiunile de luptă cu caracter teritorial, de regulă, își păstrează destinația și nu-și schimbă misiunile. Așa, de exemplu, gărzile patriotice apără

în continuare propriile întreprinderi și localități din care provin, chiar dacă parte din ele, temporar, primesc și alte misiuni.

Definitorie pentru apărarea teritorială este gama largă de acțiuni ce se desfășoară pentru asigurarea unei apărări civile eficiente, care și-a sporit considerabil importanța, ca urmare a dezvoltării vertiginoase a mijloacelor de atac aerian, îndeosebi a rachetelor, și creșterii uriașe a puterii lor de distrugere, la proporții aproape fără limite, dacă avem în vedere armamentul nuclear.

În cadrul apărării teritoriale, particularitățile apărării civile conduc la necesitatea păstrării unor misiuni și măsuri ale ei la nivel central. În acest cadru se înscriu: *dislocarea, mascarea și adăpostirea unor obiective de importanță strategică, organizarea dispersării populației, înștiințarea și alarmarea despre pericolul atacului aerian.*

Ponderea acțiunilor de apărare civilă rămâne însă în sarcina consiliilor locale de apărare, a conducerii întreprinderilor și instituțiilor, a tuturor categoriilor de forțe existente pe teritoriu, în general a fiecărui cetățean. În acest domeniu, lucrările de adăpostire rămân unul din mijloacele cele mai eficiente de protejare a populației și a bunurilor materiale împotriva efectelor distructive și vătămătoare ale diverselor arme, inclusiv ale celor nucleare.

Paralel cu măsurile de protejare și adăpostire, apărarea teritorială este chemată să soluționeze efectiv numeroase alte măsuri de apărare civilă, începând cu cele de instruire temeinică a întregii populații.

Organizarea asistenței medicale ocupă un loc important în cadrul apărării teritoriale. Pot fi frecvente situațiile în care rețeaua unităților sanitare locale să nu satisfacă decît în parte necesitățile acordării primului ajutor și spitalizării, ceea ce obligă la amenajarea de noi spații în localuri de cultură, școli și alte instituții.

În confruntarea cu un agresor puternic, nu pot fi excluse intreruperile (unele de durată), pe căile de comunicații, de aprovizionare a grupărilor de forțe proprii, desfășurate pe unele direcții de operații. Astfel de intreruperi pot fi consecințe ale pătrunderii directe și manevrelor învăluitoare ale agresorului, manevrelor pe verticală ale unităților aeromobile și de desant aerian ale acestuia, bombardamentelor și distrugerilor masive soldate cu blocarea unor noduri rutiere sau treceri vitale.

Pentru satisfacerea consumurilor de luptă, asigurarea unităților, pe plan local, prin autoaprovizionare, devine un imperativ de prim ordin. În afara stocurilor ce se creează la toate eşaloanele, se impune dislocarea judicioasă pe teritoriu a bazelor și depozitelor de materiale diferite și carburanți, în așa fel încît să asigure acoperirea consumurilor tuturor categoriilor de forțe și ale populației.

Pregătirea apărării teritoriale, încă din timp de pace, caracterul ei operațional în orice moment, îi conferă poziția de pilon de forță al apărării naționale.

PRINCIPIILE ORGANIZĂRII APĂRĂRII TERITORIALE

1. Autoconducerea și autogestiunea unităților administrativ-teritoriale sub aspectul economico-social și al apărării.

Relația de interdependență dintre autoconducerea și apărarea în plan teritorial este indispensabilă procesului de apariție, dezvoltare și maturizare a elementelor ce dau conținut acestor două concepte.

Înfăptuirea cerințelor principiului autoconducerii și autogestiunii în plan local-teritorial favorizează creșterea economică echilibrată a tuturor localităților și județelor patriei. În timp de pace, suportul economic poate fi construit astfel încît să răspundă cerințelor dezvoltării sociale în profil teritorial, necesității creării unei baze militare trainice. În timp de război, aceste structuri economice vor avea o capacitate mult sporită de a rezista la șocul inerent produs de factorii perturbatori specifici, zădărnîcînd astfel intenția agresorului de a compromite activitatea economică a diferitelor zone. De asemenea, ele asigură posibilități de a se produce cele necesare existenței populației și ducerii luptei cu agresorul.

Așadar, autoconducerea și autogestiunea în profil teritorial — ca rezultat al îmbinării conducerii centrale cu autonomia locală — creează cadrul instituțional prin care se corelează caracterul unitar al responsabilității privind pregătirea apărării în funcție de specificul local.

Pregătirea apărării teritoriale, ca parte integrantă a sistemului apărării naționale, nu poate fi separată de conceperea și aplicarea unitară a unor măsuri concrete, sistematice avînd ca scop asigurarea și menținerea la un înalt nivel a

capacității de apărare a patriei, a tuturor componentelor sale. Astfel, se au în vedere forțele materiale și politico-morale necesare (economice, umane, tehnico-științifice, militare și de altă natură), structurate într-un cadru organizatoric adecvat ideii doctrinare în care este preliminară ducerea războiului întregului popor pentru apărarea patriei socialiste.

Raporturile ce se creează între apărarea națională și cea teritorială duc la o stratificare a prerogativelor organelor centrale și locale în conformitate cu relațiile dintre conducerea centrală și autonomia locală. Investiția organelor autoconducerii județelor, municipiilor, orașelor, comunelor cu atribuțiile referitoare la organizarea apărării teritoriale presupune preluarea de către factorii de decizie locală a sarcinii planificării și îndeplinirii, cu eficiență economică și militară corespunzătoare, a obiectivelor necesare dezvoltării și apărării localității, zonei în care își desfășoară activitatea.

Nu este vorba de o diminuare a rolului conducerii unitare, centrale, în rezolvarea problemelor apărării, deoarece ea își păstrează în continuare prerogativele supreme. Dar, prin degajarea acesteia de sarcinile pe care și le asumă unitățile teritorial-administrative, se creează, la nivelul superior de conducere, condiții mai bune pentru a se putea concentra asupra acelor aspecte ale apărării care țin exclusiv de competența ei și de a căror elucidare depinde funcționalitatea întregului sistem al apărării, inclusiv a celei teritoriale. În același timp, se realizează o apropiere a conducerii de locul unde se pregătesc și urmează să se desfășoare acțiunile de luptă proprii apărării teritoriale, ceea ce îi permite operativitate sporită și adaptarea rapidă a metodelor și procedurilor de acțiune la cerințele nou apărute.

2. Îmbinarea armonioasă și eficientă a eforturilor de dezvoltare economico-socială în plan teritorial cu nevoile apărării naționale.

Aceasta constituie unul din principiile fundamentale ale concepției partidului și statului nostru de apărare a patriei, potrivit căruia opera de construcție și apărare reprezintă laturi inseparabile ale procesului de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate.

Potrivit acestui principiu, este necesar ca între dezvoltare și apărare să se mențină un echilibru condiționat de ce-

rințele stării de pace sau război pe care o traversează țara noastră la un moment dat.

Pe timp de pace, eforturile sunt canalizate preponderent pentru crearea bunurilor materiale și spirituale, iar capacitatea de apărare se exprimă potențial ca o consecință a creșterii și întăririi economice a țării.

În caz de pericol iminent sau agresiune, balanța se va inclina spre satisfacerea nevoilor apărării, care vor crește brusc.

Practica a demonstrat posibilitatea folosirii resurselor economice atât pentru utilitatea civilă, cât și militară, evitându-se astfel cheltuielile pentru realizarea unor obiective economice cu destinație strict militară, care ar afecta dezvoltarea de ansamblu a țării.

Proiectarea și realizarea unor obiective economice au în vedere și aspecte ale apărării, în general, și civile, în special: repartiția judicioasă pe întreg teritoriul patriei a obiectivelor economice cu producție specială; crearea unor depozite de materiale pentru nevoile apărării ș.a.

3. Integrarea apărării teritoriale în ansamblul apărării naționale.

Ca principiu organizatoric, integrarea apărării teritoriale în ansamblul apărării naționale derivă din caracterul unitar al apărării țării. În virtutea acestui fapt, la realizarea scopului fundamental al apărării naționale (de împotrivire organizată) concură și acțiunile apărării teritoriale, ceea ce își pune amprenta și asupra structurilor ei.

Pentru îndeplinirea misiunilor, forțele teritoriale au nevoie de sprijinul artileriei, aviației și al altor mijloace care se găsesc în înzestrarea forțelor armate. La rândul ei, pentru realizarea mobilizării, concentrării și intrarea în dispozitivul de luptă, precum și pentru paza unor obiective militare, armata resimte nevoia sprijinului din partea forțelor teritoriale.

Activitățile în comun permit forțelor armate să-și concentreze eforturile preponderent pentru organizarea și desfășurarea unor acțiuni hotărâtoare.

Integrarea forțelor teritoriale, a structurilor locale de apărare în dispozitivele forțelor armate conduce la realizarea unui sistem combativ coerent, în care se împletesc armonios interesele locale cu cele generale, acestea din urmă având prioritate.

4. Folosirea eficientă a forțelor și resurselor locale.

Fiecare unitate administrativ-teritorială are un anumit specific care o individualizează. Măsurile luate pe plan național de a valorifica în condiții de eficiență sporită resursele materiale și de forță de muncă locale, nefolosite până acum la adevărata lor capacitate, sînt întrutotul justificate și sub aspectul apărării în plan teritorial.

Deoarece autoapărarea înseamnă rezolvarea sarcinilor apărării prin forțele și mijloacele pregătite și avute la dispoziție în acest scop la nivelul unității teritoriale respective, este necesar ca ele să fie judicios folosite.

Avînd în vedere efortul pe care îl presupune funcționarea sistemului autoapărării unei unități teritorial-administrative, la acest nivel, se cere să se întreprindă toate măsurile pentru pregătirea ripostei în cele mai diferite variante: pregătirea obiectivelor, platformelor industriale și a localităților ca cetăți de muncă, luptă și apărare, amenajarea genistică a unor raioane și aliniamente din adîncimea teritoriului pentru apărare, pregătirea unor adăposturi, puncte de comandă ș.a.

SARCINI CE REVIN ORGANELOR ȘI UNITĂȚILOR MINISTERULUI DE INTERNE ÎN CADRUL APĂRĂRII TERITORIALE

Pentru a determina rolul organelor și unităților Ministerului de Interne în concepția apărării naționale și, implicit, în apărarea teritorială este necesar să pornim de la prevederile legale potrivit cărora „Ministerul Apărării Naționale și Ministerul de Interne îndeplinesc, potrivit legii, politica partidului și statului în domeniul apărării țării, a ordinii publice și a securității statului, fiecare în domeniul său de activitate; participă împreună cu celelalte ministere și organe centrale ale administrației de stat, cu comitetele executive ale consiliilor populare și cu orice alte organizații socialiste, la pregătirea populației, teritoriului și economiei, pentru apărare”.¹

În acest context, organele și unitățile Ministerului de Interne sprijină apărarea teritorială în îndeplinirea multiplelor misiuni menite să realizeze: autoapărarea locală; sprijinul

acțiunilor de luptă ale unităților armatei; rezistența în teritoriile vremelnic ocupate de agresor.

Autoapărarea, așa după cum este cunoscut, reprezintă totalitatea măsurilor și acțiunilor întreprinse de forțele teritoriale în vederea pregătirii pentru apărare a economiei locale, populației și teritoriului unităților administrative, iar la nevoie ducerea cu succes a luptei împotriva oricărui agresor și asigurarea măsurilor diverse de apărare civilă.

Această activitate începe încă din timp de pace și are la bază principiul doctrinar potrivit căruia în războiul întregului popor potențialul economic al țării se subordonează, la nevoie, efortului general al apărării patriei.

Ridicarea capacității combative a apărării locale depinde și de gradul de pregătire a forțelor teritoriale, particularizarea pregătirii lor, mai ales în ceea ce privește populația necuprinsă în elementele sistemului apărării naționale.

Asigurarea măsurilor diverse de apărare civilă ocupă un loc important în ansamblul măsurilor ce compun autoapărarea locală.

Pentru a obține o eficacitate maximă, organele și unitățile Ministerului de Interne, împreună cu forțele locale, asigură cu prioritate prevenirea tuturor cetățenilor despre pericolul atacurilor terestre sau aeriene, cu arme de nimicire în masă sau clasice, luînd măsuri corespunzătoare pentru protecția populației și a bunurilor materiale și participă la acțiunile de luptă comune împreună cu unitățile armatei. Ca parte integrantă a forțelor armate, ele își aduc contribuția la realizarea scopurilor generale ale luptei de rezistență pe teritoriul vremelnic ocupat de inamic, cu forțele și mijloacele special destinate. Practic, în asemenea situații, misiunile lor se implementează în ansamblul misiunilor rezistenței și dobîndesc fizionomia acesteia.

Organele și unitățile Ministerului de Interne îndeplinesc, de regulă, următoarele sarcini specifice în sprijinul apărării teritoriale:

Organele de securitate:

— intensifică activitatea informativ-operativă, corespunzător noilor condiții create, în scopul cunoașterii și stăpînirii situației operative, prevenirii, descoperirii și lichidării oricăror acțiuni îndreptate împotriva securității statului;

¹ Legea nr. 14/1972 privind organizarea apărării naționale a Republicii Socialiste România, art. 10.

- organizează și desfășoară activități de contrainformații radio și de telecomunicație;
- îndeplinesc alte sarcini și misiuni specifice, legate de păstrarea secretului de stat, producția de apărare și altele.

Organele de miliție :

- participă la realizarea operativă a mobilizării, evacuării și dispersării populației, instituțiilor și întreprinderilor. În cadrul acțiunilor de evacuare și dispersare a populației și bunurilor materiale, organelor de miliție, împreună cu alte forțe, le revin, în principal, sarcini privind organizarea și realizarea măsurilor de pază și ordine pentru a preveni panica și alte fenomene negative, dirijarea circulației pe timpul adunării, imbarcării, transportului, debarcării și repartizării populației, asigurarea pazei bunurilor materiale pe timpul evacuării și în localitățile de destinație, luarea în evidență a celor dispersați sau evacuați;
- participă la realizarea măsurilor de apărare civilă și la transformarea unor localități sau obiective în cetăți de muncă, luptă și apărare;
- participă la apărarea obiectivelor de importanță excepțională și deosebită și la ocrotirea patrimoniului cultural național;
- participă la prevenirea, descoperirea și lichidarea actelor de diversiune, sabotaj și terorism;
- sprijină formațiunile specializate în acțiunile de salvare a oamenilor și bunurilor aflate în pericol, de identificare a victimelor și sinistralilor și stabilesc situația persoanelor dispărute;
- asigură condițiile corespunzătoare pentru desfășurarea traficului feroviar și rutier în locurile (zonele) afectate și stabilesc cu prioritate traseele pentru nevoile armatei și pentru mijloacele de intervenție care acționează în locurile (zonele) afectate;
- asigură menținerea ordinii publice în localitățile și în zonele afectate de atacurile din aer și o restabilesc în cazul că a fost tulburată;
- participă la realizarea măsurilor stabilite de consiliile locale de apărare pentru normalizarea activităților economice, social-politice și de altă natură din zonele afectate;
- participă la angajarea populației apte de muncă și a mijloacelor de transport și tehnice disponibile, în vederea fo-

losirii lor la acțiunile de limitare și lichidare a efectelor atacurilor din aer, precum și la aplicarea altor măsuri de apărare civilă, stabilite de consiliile locale de apărare;

- supraveghează locurile de salvare și recuperare a bunurilor pentru prevenirea furturilor din avutul obștesc sau personal și asigură paza locurilor de depozitare a bunurilor recuperate;

- intensifică măsurile de prevenire și combatere a infracțiunilor și altor manifestări antisociale;

- asigură din timp instruirea specială a unor cadre și dresajul cîinilor de serviciu care să participe la depistarea și salvarea supraviețuitorilor de sub dărîmături;

- îndeplinesc alte misiuni speciale.

Trupele de securitate :

- participă, împreună cu organele de securitate și de miliție, subunitățile de pompieri și alte forțe, conform planurilor de cooperare, la acțiunile de prevenire, neutralizare și lichidare a elementelor teroriste și diversioniste, la menținerea ordinii publice în localități și în locurile afectate, la paza bunurilor evacuate, stingerea incendiilor, precum și la îndeplinirea altor misiuni speciale;

- participă cu forțe și mijloace la lichidarea urmărilor atacurilor din aer, pentru salvarea oamenilor și bunurilor materiale;

- intensifică paza și apărarea obiectivelor de importanță deosebită, precum și a altor valori importante;

- participă la apărarea localităților și platformelor industriale;

- organizează și asigură paza și apărarea unor raioane cu destinație specială, căi de comunicații și transporturi de importanță deosebită;

- asigură pregătirea specială a unor subunități în vederea participării la executarea cercetării unor clădiri, subsoluri, căi de acces către imobilele avariate, pentru salvarea supraviețuitorilor, evacuarea victimelor și bunurilor materiale;

- împreună cu forțele teritoriale, participă la asigurarea de luptă a mobilizării și desfășurării forțelor armate. Această misiune crește în importanță mai ales în cazul agresiunii prin surprindere. Unitățile de securitate angajează lupta cu elementele de cercetare-diversiune, trupele desantate sau parașutate în adîncimea teritoriului național, concomitent cu

asigurarea pazei și apărării diverselor obiective militare, economice și ale administrației de stat.

De mare importanță sînt acțiunile prin care inamicul este permanent hărțuit, folosind în acest scop forme și procedee specifice, ca : cercetarea, incursiunea, ambuscada, urmărirea, raidul, atacul cu obiectiv limitat ș.a.

În zonele acțiunilor militare trupele de securitate participă la executarea serviciului de comenduire și îndrumare a circulației, paza și escortarea prizonierilor de război sau deținuților.

Unitățile militare de pompieri :

- participă cu forțe și mijloace la localizarea și lichidarea incendiilor provocate de atacurile din aer, pentru salvarea oamenilor și valorilor materiale ;

- execută cercetarea amănunțită a zonelor afectate privind caracterul, amploarea avariilor provocate și în mod deosebit a incendiilor declanșate ;

- participă la executarea deblocărilor, demolărilor și înlăturarea dărîmăturilor ;

- sprijină acțiunea de alimentare cu apă a populației și a instalațiilor tehnologice din întreprinderile afectate ;

- asigură reorganizarea formațiilor civile de pompieri descompletate și sprijină pregătirea lor, în vederea participării acestora la acțiunile de stingere a incendiilor ;

- asigură instruirea specială a militarilor pentru a fi în măsură să execute acțiuni de salvare a oamenilor de sub dărîmături, în condițiile prăbușirii sau avarierii grave a construcțiilor, să acționeze pentru evacuarea valorilor materiale și culturale din locuri greu accesibile, pentru stingerea incendiilor la mari înălțimi, în tuneluri și canale tehnologice și în alte condiții grele.

Unitățile de penitenciare :

În raport cu situația creată, vor organiza detașamente de lucru din cadrul forței speciale care vor putea fi folosite pentru înlăturarea dărîmăturilor, deblocarea căilor de acces sau la alte acțiuni asemănătoare în zonele sau la obiectivele afectate, precum și la amenajarea genistică a unor raioane și alinamente solicitate de armată și la pregătirea obiectivelor și localităților ca cetăți de muncă, luptă și apărare.

★

În concluzie, apărarea teritorială constituie o componentă de bază a sistemului apărării naționale. Prin ea se realizează participarea în masă a populației la luptă, valorificarea și subordonarea întregului potențial uman, material și spiritual efortului defensiv generalizat în caz de război, asigură pregătirea permanentă a forțelor teritoriale, conferă inițiativa în confruntarea cu agresorul, diminuează efectele factorului surpriză, contrabalansînd superioritatea numerică și în mijloace tehnice a agresorului.

Organele și unitățile Ministerului de Interne, în raport cu pregătirea, dotarea, organizarea și specializarea lor, vor îndeplini sarcini de mare importanță în sprijinul apărării teritoriale pentru salvarea și evacuarea oamenilor și a bunurilor materiale, lovirea permanentă a agresorului prin diferite forme și procedee specifice sau vor desfășura acțiuni de rezistență de mare amploare.

BIBLIOGRAFIE :

Directiva Comandantului Suprem al Forțelor Armate ale Republicii Socialiste România privind pregătirea militară și politică a armatei în perioada 1986—1990.

NICOLAE CEAUȘESCU — *Cuvîntare la convocarea bilanș a activului de bază de comandă și de partid din armată*, 17 decembrie 1985, Editura politică, București, 1986.

NICOLAE CEAUȘESCU — *România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate*, vol. 24, Editura politică, București, 1983, pag. 39.

Legea nr. 14/1972 privind organizarea apărării naționale a Republicii Socialiste România.

Legea nr. 2/1978 privind apărarea civilă în Republica Socialistă România.

Decretul nr. 140/1978 privind organizarea activității pentru prevenirea, limitarea și înlăturarea urmărilor calamităților naturale, incendiilor sau catastrofelor de mari proporții.

Decretul nr. 232/1974 privind prevenirea și stingerea incendiilor.

Decretul nr. 430/1978 privind unele măsuri pentru apărarea civilă.

Decretul nr. 477/1983 privind paza bunurilor.

VII.

**Asigurarea informativ-operativă și de luptă
a misiunilor ce revin unităților
și organelor Ministerului de Interne
în războiul de apărare dus de întregul popor**

Punînd în prim plan, ca direcție principală de acțiune, sarcina ridicării continue a pregătirii de luptă a unităților de toate armele pentru a fi în măsură să lupte cu succes în condițiile întrebuintării de către agresor a armamentului modern, inclusiv a armelor de nimicire în masă și să evite surprinderea, Directiva comandantului suprem precizează: „*Ele (unitățile de toate armele, s.n.) vor fi antrenate să ducă lupta în situații complexe și sub loviturile puternice ale agresorului, în condiții diferite de stare a vremii, în orice anotimp, ziua și noaptea, la șes, în teren deluros și muntos-împădurit, pe litoral și în deltă, în localități, zone industriale, sisteme de hidroameliorații*”.

În acest context, diversitatea misiunilor ce revin unităților și organelor Ministerului de Interne într-un eventual război de apărare al întregului popor, complexitatea situațiilor și acțiunilor duse pentru nimicirea agresorului, descoperirea și capturarea inamicului, necesitatea pregătirii temeinice a forțelor proprii și întrebuintării lor cu eficiență maximă determină răspunderi deosebite pentru asigurarea acțiunilor specifice și de luptă comune.

Formele și procedeele de acțiune tot mai variate, necesitatea de date și informații în legătură cu inamicul, cu terenul și starea comunicațiilor, cu situația hidrologică și meteorologică au determinat mutații deosebite și în domeniul asigurării informativ-operative și de luptă. De aceea, se poate afirma că granița dintre asigurarea de luptă și unele acțiuni de luptă specifice este tot mai greu de stabilit.

Dacă ar fi să analizăm mijloacele folosite într-un eventual război am constata că acestea se pot împărți, în principiu, în două categorii mai importante: cele *destinate nimicirii adversurului* și cele *de protecție împotriva efectelor mijloacelor de distrugere*. La rândul lor, fiecare din aceste categorii a generat mijloace și modalități de descoperire, de prevenire a efectelor și de contraacțiune. Se pare totuși că armele cu destinație de nimicire s-au dezvoltat, în general, mai rapid decât mijloacele de protecție.

Asigurarea acțiunilor de luptă cuprinde *totalitatea măsurilor care se iau pentru protecția efectivelor proprii și, bineînțeles, pentru obținerea succesului*. Asigurarea are o funcție anticipativă, creînd, în același timp, condițiile necesare elaborării unei hotărâri juste, menținerii capacității de luptă ridicate, prevenirii surprinderii, a pierderilor inutile.

O importanță deosebită în cadrul asigurării acțiunilor de luptă revine *culegerii informațiilor și datelor despre inamicul probabil*, în scopul evitării unui atac prin surprindere. Astfel, majoritatea acțiunilor agresive desfășurate în ultimele patru decenii au fost precedate de intensificarea activității serviciilor de specialitate pentru culegerea de informații, precum și de anumite evenimente care, studiate cu atenție, ar fi putut constitui indicii sau chiar avertismente în legătură cu începutul și desfășurarea ulterioară a ostilităților.

În organizarea asigurării acțiunilor de luptă trebuie să se țină cont și de faptul că războiul modern se poate desfășura pe orice teren, în toate mediile (terestru, aerian și maritim), în orice anotimp, ziua și noaptea. Lupta pe timp de noapte a început să fie generalizată. Se folosesc tot mai intens sisteme în infraroșu perfecționate, care influențează configurația acțiunilor de luptă. Aceste mijloace, ca și termovizoarele sau muniția de iluminare, fac parte din sistemele active. Ele au o importanță deosebită atât în ducerea propriu-zisă a luptei, cât și în asigurarea acesteia.

Buna organizare și desfășurare a acțiunilor de luptă depinde și de mijloacele tehnice care se folosesc. Indiscutabil, mijloacele electronice, inclusiv cele ce aplică tehnica laser, joacă un rol esențial în creșterea eficienței măsurilor de asigurare a acțiunilor de luptă. Dar și celelalte mijloace și măsurători tradiționale cunoscute și întrebuințate pînă acum au importanța lor.

Asigurarea acțiunilor de luptă se realizează în orice situație, acțiune și misiune, pe baza hotărârii comandantului și dispozițiilor eșalonului superior. Principalele forme ale ac-

teia sint: asigurarea informativ-operativă; cercetarea; protecția împotriva armelor de nimicire în masă și a mijloacelor incendiare; apărarea antiaeriană; lupta radioelectronică; mascarea; siguranța.

1. Asigurarea informativ-operativă.

Se organizează permanent de către organele de specialitate și se desfășoară prin mijloace specifice, în scopul *prevenirii, descoperirii și lichidării acțiunilor serviciilor de spionaj străine și agenturilor acestora, îndreptate împotriva capacității combative și de luptă a unităților proprii și pentru apărarea secretului de stat*.

Asigurarea informativ-operativă presupune:

- coordonarea urmăririi persoanelor dușmănoase, ostile orînduirii noastre socialiste;

- organizarea activității de contrainformații în principalele ramuri ale economiei naționale;

- desfășurarea activității de informații pentru prevenirea și contracararea planurilor și acțiunilor spionajului străin;

- urmărirea și prevenirea activităților agenților spionajului străin cu diverse acoperiri;

- urmărirea contrainformativă a efectivelor date în competență;

- asigurarea contrainformativă a obiectivelor și efectivelor proprii;

- prevenirea, combaterea și lichidarea acțiunilor de spionaj în domeniul militar;

- organizarea și desfășurarea activității de contrainformații radio.

Principalele direcții de acțiune ale asigurării informativ-operative a misiunilor și acțiunilor ce revin organelor și unităților Ministerului de Interne pot fi sintetizate astfel:

- cunoașterea temeinică a situației operative din zonele, raioanele și obiectivele de responsabilitate sau de competență;

- obținerea, completarea, verificarea datelor și informațiilor privind natura, valoarea, posibilitățile și intențiile probabile ale inamicului specific;

- prevenirea și zădărnicirea oricăror încercări ale inamicului de a obține informații asupra forțelor și mijloacelor proprii;

— completarea, verificarea și actualizarea datelor și informațiilor privind: situația și activitatea forțelor cu care se cooperează; schimbările survenite în starea comunicațiilor, lucrărilor de artă și altor obiective de importanță deosebită din zonele de responsabilitate; restricțiile și alte măsuri speciale, cu caracter local;

— contracararea și neutralizarea activităților cu caracter fascist, naționalist-iredentist și de propagandă specială îndreptate împotriva statului nostru;

— cunoașterea, prevenirea și lichidarea oricăror fapte de natură să submineze economia de apărare;

— prevenirea, neutralizarea și lichidarea oricăror acțiuni de cercetare și diversionist-teroriste ale grupurilor înarmate și altor elemente ostile.

Măsurile de asigurare informativ-operativă se realizează, în general, prin:

— cercetarea permanentă și exploatarea oportună a informațiilor obținute prin toate mijloacele specifice de investigare, cercetare terestră, aeriană și tehnică, de specialitate, precum și prin acțiunile organelor și unităților proprii;

— constituirea și trimiterea unor grupe de recunoaștere sau cu misiuni speciale;

— folosirea mijloacelor tehnice specifice în locurile și la obiectivele unde se pot produce acțiuni de cercetare-diversiune, teroriste ori sabotaje: puncte de comandă; centre de transmisiuni; depozite de armament, muniții, exploziivi, substanțe toxice și chimice; raioane cu destinație specială; sedii proprii și alte obiective de importanță deosebită;

— schimbul reciproc de informații cu unitățile armatei și celelalte forțe din sistemul local de apărare;

— conlucrarea și cooperarea permanentă între toate organele și unitățile Ministerului de Interne;

— colaborarea permanentă cu organele locale de partid, consiliile locale de apărare, organizațiile obștești și conducerea obiectivelor asigurate cu pază militară.

La cererea marilor unități ale armatei, în fișile cărora sînt dispuse organele și unitățile Ministerului de Interne, acestea le pot acorda sprijin pentru obținerea unor date și informații ce pot contribui la asigurarea succesului în lupta cu inamicul.

Aceste informații și date se pot referi la:

— activitățile și intențiile serviciilor străine de informații și de cercetare pe timpul unor acțiuni deosebite ale uni-

tăților armatei, ca: trecerea la capacitatea de luptă ridicată și completă, mobilizarea, deplasarea în raioanele de dislocare, precum și pentru obținerea de informații referitoare la industria de apărare și înzestrarea armatei;

— concentrările de trupe ale inamicului, dotarea acestuia și raioanele de dislocare; bazele armelor de nimicire în masă, a depozitelor de armament și muniție nucleară; intențiile inamicului de a folosi armele nucleare, chimice și bacteriologice;

— starea de spirit a trupelor inamicului și intențiile unor militari sau grupuri din armata acestuia de a se preda unităților noastre;

— locurile probabile de lansare (aerodebarcare), de ascundere și de acțiune (din fișile de acțiune ale marilor unități de arme întrunite) a formațiunilor sau grupurilor de cercetare-diversiune și de cercetare în dispozitiv, a trupelor aeromobile și desantului aerian al inamicului, a elementelor teroriste sau grupurilor înarmate;

— situația unităților (subunităților) trupelor Ministerului de Interne, stabilite de eșaloanele superioare să participe, temporar, la ducerea unor acțiuni de luptă comune, împreună cu marile unități ale armatei, posibilitățile de luptă ale acestora, misiunile ce le pot fi încredințate și variantele cele mai indicate de acțiune;

— mijloacele, modul de acțiune și activitățile desfășurate de propaganda specială a inamicului; acțiunile ce trebuie desfășurate în cadrul marilor unități de arme întrunite ale armatei noastre pentru contracararea propagandei inamicului, neutralizarea unor elemente pretabile la acțiuni ostile, a celor ușor influențabile;

— măsurile ce trebuie luate pentru prevenirea unor evenimente grave în rîndul efectivelor proprii, pentru apărarea secretului militar și de stat;

— starea de spirit a populației din fișile de acțiune ale marilor unități de arme întrunite.

Pentru realizarea cu eficiență sporită a măsurilor de asigurare informativ-operativă sînt necesare:

— respectarea cu strictețe a principiilor conspirativității și compartimentării muncii;

— pregătirea și executarea tuturor misiunilor și acțiunilor specifice și de luptă comune cu respectarea tuturor măsurilor de păstrare a secretului și de mascare;

— asigurarea secretului convorbirilor și mesajelor ce se efectuează prin mijloacele de transmisiuni și respectarea strictă a normelor și regulilor stabilite în lucrul cu aceste mijloace;

— reglementarea strictă și controlul riguros al accesului în unități și raioane de dislocare sau cu destinație specială, puncte de comandă și obiective de importanță deosebită;

— raportarea imediată a tuturor problemelor și evenimentelor care vizează asigurarea informativ-operativă și de luptă și a tuturor măsurilor și acțiunilor ce revin organelor și unităților.

2. Cercetarea — principala formă a asigurării acțiunilor de luptă.

Strîns legată de asigurarea informativ-operativă, dar care se realizează prin alte mijloace și procedee de acțiune, este cercetarea.

Ca formă principală a asigurării acțiunilor de luptă, cercetarea se referă la sistemul culegerii de date și informații necesare luării hotărîrii și îndeplinirii misiunilor specifice și de luptă comune. Din acest punct de vedere, cercetarea își depășește condiția de formă a asigurării și devine însăși acțiune, constituind o condiție sine qua non a organizării și îndeplinirii tuturor misiunilor.

Cercetarea se concretizează prin măsurile luate de către toate unitățile și organele pentru cunoașterea zonelor și obiectivelor de responsabilitate, pentru supravegherea acțiunilor inamicului și obținerea altor date necesare conducerii acțiunilor, precum și pentru descoperirea și capturarea sau nimicirea acestuia cînd se ascunde în diferite raioane. Se desprinde de aici încă o concluzie importantă: *cercetarea devine nu numai o formă a acțiunilor de luptă, ci și un element care ajută conducerea, o modalitate de investigare anticipată și anticipativă a spațiului de înfăptuire a hotărîrii comandantului.*

Unii specialiști militari străini susțin tot mai insistent că succesul într-un viitor război va fi condiționat, în principal, de doi factori: pregătirea efectivelor și capacitatea acestora de a duce acțiunile de cercetare. În sprijinul acestei afirmații se are în vedere că unele conflicte militare locale au demonstrat eficiența unei cercetări neîntrerupte prin toate mijloacele și contracararea celei a adversarului. Aceste conflicte locale au avut aspectul unor adevărate războaie radio-

electronice, în care informarea-dezinformarea și acțiunile prin surprindere și-au spus din plin cuvîntul.

Cercetarea se desfășoară în raport cu specificul unităților și misiunilor, cu metodele și procedeele folosite, deosebindu-se, în acest sens, *cercetarea pasivă* (prin observare, prin ascultare, fotografiere, interceptare a convorbirilor) și *cercetarea activă* (cercetarea prin luptă, incursiuni, ambuscade ș.a.).

Prezentă în toate formele acțiunilor de luptă, cercetarea devine o modalitate de culegere și prelucrare a datelor și informațiilor necesare conducerii cu succes a unităților și organelor. Una din misiunile ei este *de a procura și transmite la timp date și informații despre inamic*. Această misiune de maximă generalitate este totuși extrem de specializată, întrucît datele și informațiile referitoare la inamic sînt cît se poate de diverse și, din acest motiv, destul de greu de obținut. Prin cooperarea perseverentă cu celelalte organe și formațiuni ale Ministerului de Interne, cu unitățile armatei, cu gărzile patriotice și cu sprijinul populației, se pot procura, prin mijloace și metode adecvate, un minimum de date, elemente și situații, din care, mai apoi, se pot deduce în mod corect valoarea, posibilitățile și procedeele de acțiune ale inamicului.

Din acțiunile specifice desfășurate de către unitățile și organele Ministerului de Interne avem numeroase exemple care ilustrează cît de importantă este o interpretare corespunzătoare, în timp și spațiu, a acțiunilor probabile ale inamicului.

O altă misiune a cercetării este aceea *de a stabili date în legătură cu caracterul și influența terenului și condițiilor hidrometeorologice asupra desfășurării acțiunilor specifice și de luptă comune*.

La fel de importante sînt și *datele sau informațiile în legătură cu comportamentul inamicului în spatele frontului*, măsurile luate de acesta împotriva populației, sistemul său de aprovizionare, transportul de trupe și de material de război, activitățile sale de propagandă etc.

Principalele caracteristici ale cercetării sînt: *continuitatea, oportunitatea, caracterul activ și autenticitatea datelor și informațiilor*.

Continuitatea cercetării constă în totalitatea măsurilor care se iau pentru procurarea neîntreruptă a datelor și informațiilor necesare elaborării deciziilor și conducerii acțiunilor. Ea se realizează folosind intens și rațional toate mijloacele și

forțele la dispoziție într-o concepție unitară, potrivit unor scopuri clare și distincte. Orice acțiune de obținere a informațiilor despre inamic trebuie orientată și organizată în cele mai neînsemnate detalii. A realiza continuitatea de cercetare înseamnă, pe de o parte, a păstra un contact strins și permanent cu inamicul, a-i supraveghea îndeaproape toate mișcărilor, toate acțiunile, iar pe de altă, a îmbina armonios procedeele de obținere a informațiilor, mijloacele și formele acestora, în așa fel încât toate zonele, sectoarele și obiectivele de responsabilitate să fie acoperite. Cercetarea trebuie să aibă aceleași caracteristici ca și asigurarea legăturilor, adică să fie neîntreruptă, multilaterală, fiabilă. Aceasta se impune cu atât mai mult în condițiile războiului întregului popor când, așa cum arăta comandantul nostru suprem, „frontul este pretutindeni”.

Oriunde s-ar afla, agresorul trebuie ținut sub observație, hărțuit fără întrerupere. Se înțelege, acest caracter activ al acțiunilor nu se poate realiza fără o cercetare de calitate, continuă, cutezătoare.

Toate forțele pot și trebuie să concure pentru a supraveghea în permanență acțiunile inamicului și a transmite date și informații exacte despre acesta. Culese de la mai multe surse, prin mai multe canale, confruntate, analizate, coroborate, datele și informațiile prezintă celor care organizează acțiunile specifice și de luptă un tablou de care trebuie ținut neapărat seama, cu care, de altfel, se începe orice act decizional.

Sistemul obținerii datelor și informațiilor trebuie să fie fluent, echilibrat, stabil. Aceste trei dimensiuni realizează, de asemenea, continuitatea cercetării, întrucât se regăsesc în utilitatea și finalitatea actului de a cerceta.

Oportunitatea este o altă caracteristică a cercetării, evident, dacă datele, informațiile și celelalte elemente sunt procurate și transmise la timp.

Oportunitatea este un element al organizării, dar ea se realizează prin temeinica pregătire a tuturor celor care îndeplinesc, într-o formă sau alta, misiuni de culegere a datelor și informațiilor despre inamic.

Factorul timp nu este și nu trebuie privit în sine, ci în funcție de mai mulți indicatori, cel mai important fiind destinația informațiilor și datelor care urmează să fie procurate.

Deci, în principiu, procurarea datelor și informațiilor se planifică și se organizează riguros.

Caracterul activ al cercetării constă în dinamismul ei, în acțiuni neîntrerupte, perseverente, pentru a procura date cât mai recente, cât mai veridice. În orice acțiune, pe orice timp, ziua ca și noaptea, cercetarea trebuie să fie „ofensivă”, capabilă să obțină datele și informațiile necesare organizării și conducerii acțiunilor.

Caracterul activ se asigură prin folosirea concertată a tuturor forțelor și mijloacelor care concură la obținerea informațiilor. De orice natură ar fi și în orice spațiu s-ar desfășura, cercetarea trebuie să fie cu un pas înaintea acțiunilor propriu-zise, să furnizeze elementele necesare organizării și conducerii îndeplinirii misiunilor.

Autenticitatea cercetării constă în procurarea unor date și informații reale, complete, sigure, temeinic verificate. Este foarte important acest lucru deoarece, se știe, inamicul desfășoară diverse acțiuni de dezinformare, care pot induce în eroare. Așadar, autenticitatea datelor și informațiilor reprezintă pentru cei destinați să le procure o chestiune de profesionalitate, o expresie a calității pregătirii lor de specialitate.

În condițiile războiului modern volumul informațiilor este foarte mare, dar nu tot ce există, ce poate fi identificat și observat are valoare. Adesea volumul informațiilor false poate fi chiar mai mare decât al celor adevărate. Se ivesc și situații când și informațiile reale, veridice, conțin unele date contradictorii care îngreunează activitatea de elaborare a hotărârii și a celorlalte măsuri de conducere a acțiunilor.

De aici concluzia că organele, unitățile care îndeplinesc misiuni de procurare a informațiilor trebuie să verifice temeinic, de la mai multe surse, autenticitatea datelor, să le separe pe cele reale de cele false și să ia toate măsurile ca datele autentice să fie folosite cu maximum de operativitate. Inteligența, temeinica pregătire profesională au aici un rol hotărâtor. Adesea, munca de interpretare a datelor cercetării este tot atât de grea, de laborioasă ca însuși efortul procurării lor. Pe baza unor fragmente, a unor date parțiale trebuie constituit, cu precizie, întregul.

Procedeele specifice folosite în acțiunile de cercetare de către unitățile și organele Ministerului de Interne sînt: observarea, ascultarea, ambuscada, incursiunea, raidul, cercetarea prin luptă ș.a.

3. Protecția împotriva armelor de nimicire în masă și a mijloacelor incendiare.

Pentru că există pericolul folosirii armelor de nimicire în masă de către agresor, în eventualitatea unui război ce ne va fi impus, este necesar să fie luate toate măsurile pentru a se asigura protecția tuturor unităților, organelor și formațiunilor, menținerea capacității de luptă a acestora, care să asigure îndeplinirea misiunilor primite. Organizarea protecției împotriva armelor de nimicire în masă și a mijloacelor incendiare constă în *totalitatea măsurilor care se iau pentru descoperirea pregătirilor inamicului în vederea folosirii acestora, prevenirea unităților, organelor și formațiunilor, limitarea și, ulterior, lichidarea urmărilor atacului cu astfel de arme.*

E ușor de bănuț că pregătirile inamicului în vederea folosirii armelor de nimicire în masă se fac în cel mai mare secret. Documentele elaborate în acest sens au un regim special, iar realizarea dispozitivului de luptă al forțelor care intenționează să întrebunțeze aceste categorii de arme constituie o chestiune extrem de delicată, de prudentă. Transporturile de muniție nucleară, chimică sau biologică urmează un regim special. Paza este mai puternică, mijloacele de transport, de regulă, agabaritice, containerele sînt de o construcție aparte, iar depozitele se află dispuse și ele în anumite locuri.

În cazul intenției folosirii armelor de nimicire în masă agresorul va lua măsuri de mascare a tuturor acțiunilor și de inducere în eroare a cercetării noastre. Descoperirea pregătirilor acestuia pentru a folosi diferite categorii de arme constituie un act de mare finețe, cere abilitate, inteligență, pricepere, precum și o perfectă coordonare a acțiunilor tuturor forțelor care participă la îndeplinirea unor misiuni de acest fel. *Efectivele infiltrate sau rămase în spatele inamicului, în strînsă cooperare cu formațiunile de rezistență, cu populația din zonă, pot culege date și informații deosebit de prețioase.* Acestea au ca misiune principală scoaterea din luptă a acelor mijloace care folosesc muniție nucleară sau chimică, precum și a depozitelor descoperite.

Pentru ca măsurile de protecție împotriva efectelor armelor de nimicire în masă să fie eficiente e necesar ca înștiințarea să se facă la timp. Aceasta se realizează prin rețele de conducere și prin mijloace specializate. Orice întîrziere, chiar și de ordinul secundelor, poate avea urmări imprevizibile.

Deși se execută prin mijloace diverse, înștiințarea trebuie să fie unică și unitară, cuprinzînd întregul efectiv.

Un rol deosebit de important în cadrul măsurilor de protecție revine cercetării de radiație, chimice și biologice. Această activitate se execută fie cu subunități specializate, fie cu militari pregătiți în a doua specialitate.

În literatura de specialitate se apreciază că un om poate primi o doză de radiații de pînă la 50 roentgeni la o singură expunere sau în 4 zile, 100 roentgeni în 10 zile și 200 roentgeni în 3 luni, 300 roentgeni într-un an. Această iradiere nu diminuează capacitatea de luptă, dar dacă dozele sînt mai mari survine boala de iradiatie sau chiar moartea. În afară de aceasta, norul radioactiv — ca să nu mai vorbim de substanțele toxice de luptă sau de cele bacteriene — infectează terenul, sursele de apă, alimentele, îmbrăcămîntea, tehnica de luptă și, bineînțeles, aerul. De aceea, cercetării de radiație îi revin misiuni deosebit de importante în stabilirea gradului infectării radioactive, precum și a raioanelor și porțiunilor supuse efectelor armelor de nimicire în masă. Comandanții (șefii), statele-majore (grupele operative de stat-major) trebuie să cunoască în detaliu aceste probleme, întrucît ele fac parte din componența situației operative din zona de responsabilitate.

Pericolul întrebunțării de către inamic a armelor de nimicire în masă poate fi redus prin organizarea cercetării, a sistemului de prevenire și de înștiințare, precum și prin folosirea corectă și oportună a mijloacelor de protecție individuală și colectivă, prin dispersarea personalului, prin folosirea judicioasă a proprietăților naturale de protecție ale terenului și, evident, prin amenajările genistice corespunzătoare.

Echipamentele de protecție existente realizează protecție împotriva majorității substanțelor toxice și diminuează într-o anumită proporție chiar și procesul de infectare radioactivă. Mijloacelor de protecție li se adaugă adăposturile de protecție colectivă, prevăzute cu instalații de filtroventilație, surse proprii de energie care pot să asigure condiții optime pentru lucru și odihnă.

Firește, în raport cu misiunile, starea vremii, cu mijloacele de protecție la dispoziție, porțiunile de teren infectate se ocolesc sau se traversează prin locurile mai puțin primejdioase. În toate situațiile, porțiunile de teren infectate se traversează rapid. Desigur, cea mai bună protecție împotriva efectelor radiațiilor nucleare și a substanțelor toxice de luptă

o oferă lucrările genistice și în special adăposturile, șanțurile acoperite, adăposturile pentru populație anume amenajate, ca să nu mai vorbim de folosirea cutelor de teren, a locașurilor sau a șanțurilor de tragere, a contrapantelor etc. În localități, se pot folosi pivnițele, holurile, locurile de sub scări sau cele de sub grinzile de susținere, canalele de irigații, tunelurile de aducțiune, canalizările etc.

Munițiile nucleare cu neutroni ridică noi probleme în ce privește protecția personalului. În cazul folosirii muniției cu neutroni razele zonelor de distrugere a tehnicii de luptă și construcțiilor sunt aproape de cinci ori mai mici, iar cele ale zonelor în care personalul este scos din luptă, ca urmare a efectului penetrant al neutronilor, devin de patru ori mai mari.

Fluxul de neutroni rapizi și radiațiile gama sunt emise într-un timp foarte scurt, instantaneu cu explozia, ceea ce impune ca protecția personalului în adăposturi acoperite de straturi groase de pământ sau cu materiale reflectorizante de neutroni să se realizeze înainte de explozie. În cazul folosirii munițiilor cu neutroni, contaminarea radioactivă a terenului este neglijabilă și, ca urmare, zonele lovite pot fi imediat ocupate de agresor. Tehnica militară, construcțiile, bunurile materiale din metal capturate pot fi utilizate fără nici un fel de măsuri de protecție, după 60 de zile de la folosirea muniției cu neutroni.

Deși cu putere mult mai mică, o explozie a muniției cu neutroni de 1 kt poate avea efecte aproape similare cu ale exploziei nucleare clasice de 10 kt. Proprietatea neutronilor de a pătrunde prin blindajele de oțel, prin lemn, beton sau cărămidă fără a le deteriora impune unele măsuri deosebite de protecție a personalului, de menținere a capacității de luptă a efectivelor. Dacă pentru protecția personalului împotriva efectelor radiațiilor alfa, beta, gama care apar la exploziile nucleare pot fi folosite cu rezultate destul de bune tehnica blindată, clădirile, adăposturile ușoare, tranșeele și șanțurile de comunicații acoperite, precum și unele mijloace de protecție individuală, împotriva neutronilor aceste mijloace nu sunt suficiente.

Materialele absorbante de neutroni sau reflectorizante oferă posibilitatea protejării personalului împotriva armelor respective. Betonul și pământul afectează și ele, la rându-le, fluxul de neutroni și de radiații gama, întrucât conțin hidrogen (acest gaz frânează și capturează neutronul) și, respectiv,

calciu, siliciu și oxigen care absorb radiațiile gama. Un strat de pământ de 11,5 cm sau un strat de beton de 7,7 cm absoarbe 50% din radiații, iar un strat de 57 cm de pământ sau 51 cm de beton are o capacitate de absorbție de 99%. Dacă stratul de pământ depășește 1 m, neutronii sunt reținuți în totalitate.

Lucrările de fortificații grele (adăposturi subterane acoperite cu straturi groase de pământ) constituie mijloace de protecție foarte eficiente. La fel și cele de sub blocurile de locuințe, din tuneluri, depozite subterane, garaje subterane cu mai multe niveluri, în general toate construcțiile subterane prevăzute cu un strat de pământ mai gros de 1 m.

Mijloacele de protecție individuală asigură în bune condiții protecția împotriva armei chimice și chiar a unor componente ale armei biologice. E drept, în ultimul timp, aceste arme de nimicire în masă au evoluat, s-au diversificat. Depozitele și-au sporit conținutul în substanțe cu cele mai stranii efecte (psihotrope, halucinogene etc.), iar transportul lor la țintă nu mai constituie o problemă.

Atacul cu arme de nimicire în masă are efecte multiple și extrem de mari, cu implicații directe asupra modului de îndeplinire a misiunilor. Aceste efecte se fac simțite atât în planul conducerii, cât și în ce privește capacitatea de luptă a unităților, funcționarea întreprinderilor și a instituțiilor din adâncime, activitatea populației.

Pe planul conducerii, armele de nimicire în masă au un efect de dezorganizare și neutralizare a punctelor de comandă, a centrelor de transmisiuni, a nodurilor de comunicații. Agresorul caută punctele de comandă și încearcă să le scoată din luptă cu muniție nucleară de calibru mic sau cu arma cu neutroni. În același timp, punctele de comandă pot fi lovite și cu rachete, bombe, proiectile încărcate cu substanțe toxice de luptă.

Cea mai bună măsură de protecție împotriva efectelor acestor arme este ascunderea cu grijă a punctelor de comandă și a centrelor de transmisiuni în subsolul unor clădiri din beton, schimbarea oportună a locurilor de dispunere a acestora, precum și folosirea unor lucrări genistice adecvate. În condițiile existenței acestui grav pericol, se impune descenderizarea conducerii, înființarea unor puncte de comandă mobile, a unor grupe operative, precum și un temeinic exercițiu de comutare a actului conducerii și de mascare a lui. Excesul de convorbiri, lipsa unor temeinice coordonări pot da posibilitatea inamicului să descopere unul sau altul din-

tre punctele de comandă și să le lovească cu armele de nimicire în masă. De regulă, un punct de comandă lovit nuclear este scos din luptă parțial sau total. De aceea, punctele de comandă trebuie să fie suple, extrem de mobile, înzestrate cu mijloace care să asigure protecția personalului și mascarea acțiunilor acestuia.

Refacerea capacității de luptă a unităților care au suportat atacul cu armele de nimicire în masă reprezintă o activitate foarte complexă. Activitățile desfășurate pentru lichidarea urmărilor atacului cu armele de nimicire în masă nu înseamnă dispersarea eforturilor, slăbirea ritmului îndeplinirii misiunilor, ci o strânsă coordonare a forțelor și mijloacelor astfel încât fiecare, în situația dată, să contribuie efectiv la menținerea unei capacități de luptă ridicate.

Mijloacele incendiare au cunoscut o largă diversificare, o continuă perfecționare. Întrebuințarea mijloacelor incendiare în acțiunile de luptă din localități asupra depozitelor și surselor de aprovizionare, precum și asupra militarilor adăpostiți a avut, în multe situații, efecte importante, între acestea și efectul moral și psihologic. Descoperirea, în 1943, a amestecului incendiar tip napalm, care dezvoltă o temperatură de 1050 grade Celsius, arzând și pe apă, a reprezentat o cotitură în perfecționarea mijloacelor de luptă incendiare.

Războiul modern nu poate să nu aducă în calcul folosirea masivă a acestor arme în toate etapele sale. Deși există păreri că arma cu neutroni sau cea chimică sînt mai „silenzioase” și mai eficiente, vizînd îndeosebi nimicirea forței vii, e greu de presupus că, într-un conflict, cel care dispune de arma incendiară n-o va folosi.

La ora actuală, toate țările care dispun de o industrie chimică modernă pot produce mijloace incendiare diversificate, accentul punîndu-se pe cele combinate: incendiar-fuzante, incendiar-detonante, incendiar-radioactive, incendiar-toxice, incendiar-fumigene etc. Se studiază, de asemenea, realizarea de noi amestecuri incendiare cu autoaprindere (fosfor alb, aliaje de sodiu și potasiu), mijloace în sistem binar care pot dezvolta temperaturi pînă la 6000 de grade Celsius.

Intrucît este de așteptat ca un eventual agresor să folosească masiv această categorie de mijloace, e necesar să fie luate toate măsurile în vederea pregătirii personalului pentru a se proteja împotriva efectelor lor. Această activitate are următoarele componente: formarea deprinderilor de a se des-coperi din timp pregătirile inamicului pentru a folosi mijloa-

ce incendiare; descoperirea depozitelor acestuia și distrugerea lor; protejarea forțelor, tehnicii de luptă, obiectivelor industriale, a lucrărilor de artă împotriva efectelor incendiilor; lichidarea urmărilor atacului cu mijloace incendiare.

Gama mijloacelor de apărare împotriva armei incendiare este foarte diversificată: de la simpla înăbușire a flăcării incipiente, la folosirea unor substanțe de stingere a incendiilor, de la construirea unor lucrări de fortificații pregătite pentru apărarea împotriva substanțelor incendiare, la realizarea unor instalații complexe antiincendiar. Folosirea unor detașamente (grupe, echipe) destinate stingerii incendiilor, amplasarea depozitelor în locuri unde proliferarea acțiunii substanțelor incendiare este redusă, antrenarea tuturor categoriilor de militari în prevenirea și stingerea incendiilor reprezintă măsuri la îndemîna tuturor comandanților.

4. Apărarea antiaeriană.

Apărarea antiaeriană cuprinde *totalitatea măsurilor și acțiunilor întreprinse în scopul acoperirii obiectivelor, personalului și acțiunilor împotriva cercetării și loviturilor din aer, precum și pentru nimicirea mijloacelor de atac aerian ale agresorului.*

Măsurile de apărare antiaeriană sînt obligatorii pentru toate categoriile de unități, ele avînd aceeași importanță care se acordă protecției împotriva efectelor armelor de nimicire în masă.

Principalele măsuri care definesc conținutul apărării antiaeriene sînt: cercetarea spațiului aerian și înștiințarea despre atacul din aer; lupta împotriva mijloacelor de atac din aer ale inamicului; acțiunile de mascare și adăpostire; organizarea focului antiaerian cu armamentul de infanterie din dotare.

În cadrul unității (organului) se numesc observatori aeriieni cărora le revine misiunea de a supraveghea spațiul aerian și a preveni personalul despre apropierea aviației inamice. Înștiințarea se face diversificat, în funcție de pericole și urgențe. Semnalele de înștiințare trebuie să fie cunoscute de toate forțele, iar acțiunile acestor forțe, bine coordonate, bine conduse. Oportunitatea și precizia înștiințării contribuie substanțial la materializarea tuturor celorlalte măsuri.

Aviația de diferite destinații, elicopterele, rachetele, baloanele dirijabile, avioanele fără pilot sînt principalele mij-

loace de atac aerian. Gîndindu-ne numai la categoriile de aviație și de avioane care pot participa sau efectua atacul din aer avem imaginea complexității și, în același timp, a dificultăților pe care le presupune o apărare antiaeriană eficientă. O parte din avioanele agresorului pot decola de pe platforme plutitoare, altele de pe aerodromuri vremelnice sau de pe baze îndepărtate (fiind revitalizate în aer). În general, se presupune că inamicul va încerca să se apropie mascat de obiectiv pentru a scăpa „vederii” radiolocatoarelor și celorlalte mijloace de detectare și a acționa prin surprindere.

Într-o vreme s-a crezut că singurele mijloace eficiente de apărare antiaeriană sînt rachetele, că artileria a.a. și celelalte mijloace ar fi depășite. A venit însă experiența războiului din Vietnam, care a demonstrat cît de eficiente sînt mitralierele antiaeriene și chiar focul concentrat sau în salvă a armamentului individual.

În principiu, mijloacele antiaeriene existente nu pot asigura o acoperire completă a tuturor forțelor și obiectivelor. Se pune, deci, problema unui sistem de priorități în organizarea apărării antiaeriene. Cum e și firesc, se acordă o atenție deosebită apărării punctelor de comandă, grupărilor de personal, obiectivelor de importanță deosebită.

Avioanele care zboară la înălțime mică pot fi nimicite și de focul în salvă al subunităților. Această misiune este însă extrem de dificilă. S-a dovedit că zborul aviației de vînătoare-bombardament are anumite particularități la înălțime mică. Astfel, avionul se poate apropia fără să fie văzut și auzit, întrucît sunetul rămîne mult în urma lui, iar viteza de deplasare este mare și timpul de observare scurt. Pînă cînd militarii armează, avionul a și trecut. Apoi, datorită vitezei mari de zbor, trebuie ochit cu cîteva sute de metri înainte, ceea ce, firește, este foarte greu de realizat. Așadar, executarea focului împotriva aviației care zboară la joasă înălțime cere temeinice deprinderi, rapiditate și iscusință. De regulă, asemenea misiuni se execută din proprie inițiativă, observatorul neavînd timp decît să strige „avioane” și eventual să arate cu mina sau cu arma în direcția din care se produce atacul.

Desigur, o primă măsură de asigurare a unei protecții corespunzătoare împotriva atacului din aer o constituie organizarea unui sistem eficient de observare și de înștiințare a unităților (organelor). Darea semnalului, precum și măsurile de mascare și cele de neutralizare a țintelor aeriene fac, de asemenea, parte din ansamblul măsurilor de protecție a per-

sonalului. Amenajarea unor adăposturi antiaeriene, care să asigure protecția personalului și chiar a tehnicii, precum și folosirea altor adăposturi (galerii de mină, tuneluri de șosea sau de cale ferată etc.) se impun ca modalități eficiente și la îndemînă.

În raioanele de dislocare e necesar să fie amenajate nu numai lucrări sumare de adăpostire a tehnicii, ci și adăposturi pentru personal. Pot fi folosite prefabricate din beton armat, metalice, precum și lucrările de pămînt și din cărămidă.

Evident, atacul din aer poate avea loc cu mijloace clasice sau cu arme de nimicire în masă. Și într-un caz și în celălalt se cer temeinice măsuri de asigurare completă și complexă a evacuărilor, de refacere în scurt timp a distrugerilor, de înlocuire a pierderilor și zădărnîcirea oricăror acțiuni ale inamicului.

5. Lupta radioelectronică.

Aceasta vizează descoperirea, dezorganizarea sau îngreunarea folosirii în luptă de către inamic a mijloacelor și sistemelor radioelectronice și, respectiv, asigurarea viabilității, stabilității și fiabilității celor proprii.

În etapa cînd mijloacele radioelectronice se utilizau doar pentru transmisiuni radio, pentru asigurarea legăturilor între diferite eșaloane, aceste acțiuni, care nu se puteau numi război radioelectronic, se limitau la interceptarea rețelelor radio ale inamicului pentru a descoperi și folosi informațiile conținute. Pe măsură ce mijloacele radioelectronice s-au diversificat, iar utilizarea lor a devenit extrem de complexă, de la asigurarea legăturilor codificate, secretizate, pînă la prelucrarea automată a datelor, s-a schimbat desigur și caracterul acțiunilor de combatere a acestora. Treptat, de la interceptarea radio s-a trecut la radiogoniometrare și la bruiaj radio, precum și la acțiuni directe pentru distrugerea mijloacelor radioelectronice.

„Duelul” dintre mijloacele radioelectronice și cele de contraacțiune radioelectronică s-a evidențiat pe la jumătatea celui de-al doilea război mondial, odată cu utilizarea bruiajului radioelectronic. De atunci s-au realizat salturi spectaculoase, care conferă războiului radioelectronic un rol deosebit — poate chiar primordial, la nivel strategic și operativ.

Dar, ca orice complexă activitate de asigurare multilaterală a acțiunilor de luptă, și *confruntarea radioelectronică cuprinde cercetarea, contraacțiunea și protecția radioelectronică*. Adică descoperirea sistemelor electronice ale inamicului, distrugerea acestora și zădărnicierea măsurilor pe care le ia în scopul menținerii fiabilității lor, precum și organizarea protecției propriilor mijloace împotriva acțiunilor și contraacțiunilor inamicului.

Spre deosebire de celelalte tipuri de cercetare, cea radioelectronică se bazează pe recepția și analiza undelor electromagnetice ale instalațiilor și mijloacelor radiotehnice ale inamicului, pe descoperirea caracteristicilor lucrului acestora, determinarea locurilor de dispunere și a rolului avut în cadrul rețelelor și sistemelor de transmisiuni.

Interceptarea și analiza detaliată a undelor electromagnetice nu mai constituie azi o dificultate. Orice fel de stație de radio sau radioreleu, orice dispozitiv radioelectronic care emite poate fi ușor identificat, localizat, urmărit.

Contraacțiunea radioelectronică vizează neutralizarea lucrului mijloacelor radioelectronice ale inamicului, distrugerea sau influențarea sistemelor de transmisiuni ale acestuia prin bruiaj, imixtiuni în rețele și direcțiile sale de comunicații și chiar prin scoatere din luptă.

Aplicarea, în cadrul bruiajului, la intrare, a unui semnal cu parametri diferiți de cei ai semnalelor utile reprezintă, în general, principalul mijloc de împiedicare a bunei funcționări a instalațiilor radioelectronice inamice. Desigur, mijloacele de bruiaj s-au perfecționat extrem de mult, ele putând urmări semnalul care urmează a fi perturbat pe întreaga gamă de frecvență a receptorului.

Una dintre direcțiile prioritare de acțiune a inamicului este și perturbarea sistemului de telecomunicații și, prin aceasta, dezorganizarea, pe toate planurile și la toate nivelurile (sau măcar la cele de decizie), a actului conducerii. Protecția mijloacelor proprii este o chestiune vitală pentru buna funcționare a sistemului, pentru conducerea operativă și oportună a unităților și formațiunilor. Ea se realizează printr-un complex de măsuri, metode și procedee tehnico-organizatorice care au drept scop reducerea sau eliminarea bruiajului și celorlalte acțiuni radioelectronice ale inamicului, precum și prin antrenarea operatorilor, a întregului personal pentru a fi în măsură să lucreze în condiții deosebite.

Firește, protecția împotriva unor astfel de mijloace presupune o temeinică pregătire a întregului personal care de-

servește aparatura radioelectronică și alte mijloace extrem de perfecționate, cu performanțe cel puțin echivalente cu cele ale aparaturii folosite de contraacțiune.

Măsurile de protecție radioelectronică sînt completate cu acțiuni de control al emițătorului radio, radioreleu și de radiolocație proprii cu scopul de a descoperi, analiza și a înlătura indicii de demascare, de a verifica zonele posibile de cercetare radioelectronică și de inducere în eroare a inamicului.

6. Mascarea

Privit la modul general, scopul mascării, după cum rezultă din însuși înțelesul acestui cuvînt, este *de a ascunde inamicului starea și intențiile unităților (organelor) proprii și de a-l induce în eroare*, de a-i crea imagini false cu privire la acțiunile prezente și viitoare.

Ascunderea dispunerii unităților (organelor) și tehnicii de luptă împotriva cercetării terestre, aeriene și cosmice a inamicului se realizează prin folosirea cu pricepere a proprietăților de mascare ale terenului, a întinericului și condițiilor de vizibilitate redusă, întrebuintarea corectă și ingenioasă a mijloacelor de mascare din înzestrare, precum și a celor improvizate, păstrarea secretului acțiunilor planificate.

O altă dimensiune a mascării, strîns legată de ascunderea forțelor, mijloacelor și acțiunilor, o reprezintă activitatea de inducere în eroare a inamicului. Mascarea nu este corectă dacă nu contribuie la înșelare. Înșelarea inamicului este un proces extrem de complex în condițiile în care acesta are posibilitatea să verifice informațiile prin mai multe canale și prin mijloace extrem de subtile. De aceea, problema care se pune constă în realizarea unui grad corespunzător de credibilitate, pe fondul existenței unor îndoieli în ceea ce privește acțiunile viitoare.

Împotriva fotografierii clasice executată de la bordul sateliților pot fi luate, în general, măsuri de mascare eficiente. Deși performanțele atinse de aparatura existentă la bordul acestor „pasageri” spațiali sînt uimitoare, dacă există suficiente acoperiri naturale, raioanele de dislocare a unităților pot fi mascate relativ ușor.

Deplasările unităților trebuie să se execute pe întineric și în condiții de vizibilitate redusă, cu preponderență pe itinerare care permit o mascare naturală.

Mijloacele radioelectronice situate la bordul sateliților joacă, de asemenea, un rol foarte important în lupta dusă în mediul undelor electromagnetice. Sateliții de cercetare urmăresc și localizează stațiile de radiolocație, determină caracteristicile semnalelor emise de ele, precum și ale celorlalte stații radio și radioreleu. De aceea, în organizarea rețelelor și direcțiilor de transmisiuni se are în vedere și necesitatea realizării mascării antisatelit.

În războiul întregului popor pentru apărarea patriei, măsurile de mascare împotriva cercetării prin satelit pot fi diverse și de o largă complexitate. S-ar putea folosi sistemele teritoriale cu fir, mijloacele tradiționale de legătură și numai în situații deosebite mijloacele radioelectronice ca o modalitate de contracarare a acțiunii sateliților de cercetare. O altă modalitate o constituie perfecționarea mijloacelor radioelectronice, realizarea unor măsuri antibruiaj din ce în ce mai eficiente.

Pentru a zădărnici acțiunile cercetării prin mijloace de termolocație aflate la bordul sateliților e necesar să se evite crearea unor surse puternice de radiație calorică. În acest scop, coloanele diferitelor categorii de autovehicule se fracționează, raioanele de dislocare se aleg în așa fel încât să fie dispersate, iar tehnica se dispune în acoperiri, evitându-se funcționarea inutilă a motoarelor.

7. Siguranța.

Siguranța se organizează în scopul *prevenirii personalului împotriva acțiunilor prin surprindere ale inamicului, zădărnirii cercetării și acțiunilor elementelor de cercetare-diversiune ale acestuia și asigurării condițiilor favorabile îndeplinirii misiunilor.*

Așadar, siguranța nu trebuie înțeleasă doar ca o pază bună, ci ca un complex de măsuri care, pe de o parte, să prevină un atac prin surprindere, iar pe de altă parte, să asigure condițiile necesare pentru ca forțele proprii să desfășoare acțiuni permanente, surprinzătoare, prin toate mijloacele, asupra inamicului.

Intrucât majoritatea unităților și organelor Ministerului de Interne îndeplinesc misiuni specifice, tuturor comandanților le revine obligația de a lua toate măsurile ce se impun pentru siguranța raioanelor de dispunere și a sediilor proprii.

Aceste măsuri se referă la :

- înființarea de noi posturi de pază, permanente ori temporare ;

- constituirea unor patrule și rezerve în jurul raionului sau sediului (sectorului) în care s-ar putea pregăti acțiuni îndreptate împotriva obiectivului ;

- limitarea, prin agenți, semne sau baraje, a accesului spre sediu (obiectiv) a persoanelor și autovehiculelor ;

- intensificarea măsurilor de control la intrările în sediu (obiectiv, raion) ;

- executarea sau completarea lucrărilor genistice pentru personalul de pază și a celor necesare ducerii luptei de apărare ;

- revederea și completarea mijloacelor necesare pazei: împrejurimile obiectivului, cornișele de sirmă ghimpată, iluminatul perimetrului și al obiectivelor vitale ;

- suplimentarea mijloacelor tehnice de pază și alarmare la toate locurile pretabile pătrunderii ilegale ;

- organizarea sistemului de legături între personalul de serviciu și elementele dispozitivului de pază ;

- constituirea unor rezerve de efective, armament, mijloace de transmisiuni și auto, precum și stabilirea locurilor de amplasare sau depozitare a acestora ;

- repartizarea personalului pe subunități de luptă și dotarea lor cu materialele necesare ;

- stabilirea modului de acțiune pentru respingerea inamicului în diferite variante probabile, punându-se accentul pe manevra de forțe și mijloace, realizarea sistemului de foc și acțiunile desfășurate din exterior de forțele cu care se cooperează pentru despresurarea obiectivului ;

- amenajarea genistică a clădirilor și a principalelor direcții de pătrundere a inamicului pentru lupta de apărare ;

- organizarea temeinică a cooperării ;

- celelalte măsuri de siguranță pe timpul marșurilor și în staționare, în apărare sau în ofensivă, în zonele acțiunilor de luptă, în adâncimea teritoriului sau în rezistență, se vor lua conform principiilor și ordinelor regulamentare.

★

Formele asigurării acțiunilor de luptă nu sînt imuabile. Ele se dezvoltă și se perfecționează, în raport cu armele, tehnicile și metodele noi, cu formele și procedeele de ducere a acțiunilor de luptă. Rămînerea în urmă a măsurilor de con-

tracare a acțiunilor de spionaj ale inamicului, de cercetare și de înlăturare a efectelor armelor de nimicire în masă, de apărare antiaeriană, de mascare și siguranță, influențează modul de ducere a luptei, scade capacitatea combativă a unităților. Totodată, trebuie să se acționeze pentru dezvoltarea unei tehnologii avansate, care să permită dotarea unităților cu armament și tehnică de luptă moderne, cu sisteme tehnice de complexitate ridicată, cu performanțe superioare, comparabile pe plan mondial.

Instruirea și antrenarea continuă din timp de pace a unităților prin activități de cooperare, cu participarea tuturor componentelor sistemului apărării naționale, atât pentru ducerea acțiunilor specifice, cât și pentru cele de luptă comune, vor permite o soluționare operativă, calitativ superioară, a tuturor măsurilor ce revin asigurării informativ-operative și de luptă.

BIBLIOGRAFIE :

- Directiva Comandantului Suprem al Forțelor Armate ale Republicii Socialiste România privind pregătirea militară și politică a armatei în perioada 1986—1990.*
- A.N.-2. *Regulamentul de luptă al marilor unități și unităților din trupele de uscat*, pag. 66—98.
- A.N.-3. *Regulamentul de luptă al infanteriei și vânătorilor de munte*, pag. 49—84.
- Memorator privind organizarea, înzestrarea și principiile de întrebuințare în operație (luptă) a marilor unități operativ-strategice, operative, tactic-operative și tactice din armatele străine*, pag. 175—179, 306—333.

VIII.

Colaborarea, conlucrarea și cooperarea unităților și organelor Ministerului de Interne cu unitățile armatei, gărzile patriotice, alte formațiuni de apărare și consiliile locale de apărare

Concepția despre apărarea națională ca operă și cauză a întregului popor, strălucit fundamentată de secretarul general al Partidului Comunist Român, comandantul nostru suprem, tovarășul Nicolae Ceaușescu, reliefează necesitatea creării și menținerii permanente, la nivelul cuvenit, a potențialului luptător al țării, alcătuirii structurilor organizatorice de apărare, astfel încât să fie posibilă mobilizarea forțelor națiunii într-un efort comun, sub conducerea națională unică. Pentru a răspunde acestei cerințe, a fost creat sistemul național de apărare care asigură punerea deplină în valoare a cerințelor ce decurg din purtarea războiului pe teritoriul național.

Forțele luptătoare (componente umane ale acestui sistem, diversificate ca natură, structură și rol) își perfecționează necontenit pregătirea militară și politică pentru a fi în măsură, la nevoie, să-și îndeplinească misiunea sacră ce le-a fost încredințată. Concomitent cu aceasta, forțele armate au o contribuție deosebită la creșterea potențialului economic al patriei, printr-o susținută și eficientă activitate constructivă.

Procesul de pregătire a componentelor sistemului național de apărare se realizează în mod coordonat, la nivelul întregii țări. În raport cu particularitățile organizatorice, în cadrul acestui proces se stabilesc și se dezvoltă relații funcționale diverse, nu numai între tipurile de formațiuni luptătoare. În interiorul sistemului național de apărare, ci și între ele și celelalte instituții social-politice și economice ale societății noastre.

Având în vedere faptul că sfera relațiilor menționate circumscrie, într-o înțelegere mai largă, totalitatea acțiunilor privind pregătirea pentru apărarea patriei și, totodată, formele

și procedeele specifice de ducere a războiului de către întregul popor, rezultă evident necesitatea de a preciza și explica noțiunile de colaborare, conlucrare și cooperare, temeiul legal al acestora, factorii care le condiționează, formele și metodele prin care se înlăptuiesc.

1. Semnificația și conținutul noțiunilor de colaborare, conlucrare și cooperare.

Tema propusă necesită lămurirea și explicarea mai exactă, chiar de la început, a noțiunilor care exprimă concentrarea eforturilor și convergența acțiunilor privind apărarea patriei de către forțele armate, împreună cu gărzile patriotice, celelalte formațiuni de apărare, precum și cu consiliile locale de apărare. Ca urmare, vom prezenta succesiv semnificația noțiunilor de colaborare, conlucrare, cooperare, în ideea că fiecare exprimă relații diferite între aceste forțe, iar accepțiunea unitară va ușura înțelegerea și reținerea conținutului materialului.

Intruât relațiile dintre elementele componente ale sistemului național de apărare sînt multiple, îmbrăcînd forme foarte diferite, care depășesc sfera acțiunilor de luptă propriu-zise, a rezultat necesitatea folosirii noțiunilor de colaborare și conlucrare pentru a evita confundarea lor cu cea de cooperare, în circulația din ce în ce mai mare a acestora în limbajul folosit de terminologia militară privind conceptul de apărare a patriei. Avem în vedere și faptul că în utilizarea acestor termeni nu se face o delimitare prea exactă, de multe ori întrebuintîndu-se ca sinonime.

Dicționarele, publicațiile de specialitate și chiar unele regulamente militare tratează noțiunea de „colaborare” fără a face distincție între aceasta și cea de „conlucrare”; de asemenea, uneori termenul de „conlucrare” se folosește în locul celui de „colaborare” sau de „cooperare”, cu toate că aceste trei noțiuni trebuie tratate de sine stătător, avînd sensuri diferite, în funcție de elementele definitorii care le diferențiază.

Astfel, Dicționarul limbii române contemporane definește colaborarea ca „formă de relații dintre organizații în vederea soluționării unor probleme de interes comun”.

În alte lucrări, noțiunea de colaborare este definită numai prin prisma activităților practice și de pregătire în comun a forțelor armate și a celorlalte formațiuni de apărare.

COLABORAREA, după părerea noastră, are o sferă mult mai mare, ea reprezentînd totalitatea relațiilor ce se stabilesc, de regulă, între organele centrale, de concepție, directivă și control (cele militare și ale administrației de stat), în scopul de a stabili modul de îndeplinire într-o concepție unitară a unor activități, obligații, sarcini și misiuni privind apărarea patriei, atît în timp de pace, în situații deosebite, cît și în timp de război.

Colaborarea vizează elaborarea în comun de către eșaloanele respective a anumitor acte normative privind pregătirea populației, dar și a teritoriului și a economiei pentru apărare, îndeosebi a instrucțiunilor tehnice de detaliu; măsurile concrete ce trebuie realizate, în mod diferențiat, de către unitățile de execuție; formele și procedeele de acțiune pentru îndeplinirea acestora; organizarea și executarea în comun a controlului la nivel central; pregătirea și desfășurarea anumitor aplicații de mai mare amploare, cu caracter zonal sau național.

Colaborarea se realizează permanent, în timp de pace și de război, pe spații întinse, pînă la întregul teritoriu național, acțiunile respective desfășurîndu-se independent, fără a necesita o conducere unică.

Astfel, potrivit prevederilor Directivei comandantului suprem, „*Pregătirea în comun a armatei cu celelalte componente ale sistemului național de apărare se va desfășura pe baza planurilor de colaborare, în cadrul unor antrenamente, exerciții și aplicații cu caracter teritorial*”.

Printr-o colaborare permanentă se pot cunoaște mai bine locul, rolul, destinația, posibilitățile, principiile de întrebuintare și de acțiune ale tuturor forțelor destinate apărării naționale, fapt ce va asigura o conlucrare și cooperare mai eficientă în vederea îndeplinirii obligațiilor legale și misiunilor de luptă.

CONLUCRAREA este o noțiune ce se întrebuintează tot mai des în limbajul militar, precum și într-o serie de documente și lucrări apărute mai recent.

De cele mai multe ori termenul de „conlucrare” este folosit ca sinonim al „colaborării”, iar uneori al „cooperării”, deși conținutul acestuia este diferit de al celorlalte. Chiar dicționarul citat explică noțiunea de „conlucrare” făcînd trimitere la „colaborare”, iar dicționarul de sinonime al limbii române precizează că acest termen este sinonim cu „colaborare”, „cooperare”, „cooperație” sau că exprimă o „perfectă asemănare între părți”.

Din analiza mai atentă a modului de folosire a termenului de „conlucrare” a rezultat că el se întrebuințează, cel mai des, pentru a materializa convergența eforturilor celor care execută direct, nemijlocit, „în comun”, anumite acțiuni pentru îndeplinirea sarcinilor privind pregătirea pentru apărare a forțelor, a producției, a economiei și a teritoriului.

Noțiunea aceasta se întrebuințează mai ales când este vorba de eșaloane mai mici, de execuție, care traduc în fapt și pun în aplicare rezultatul „colaborării” organelor centrale, fie că este vorba de pregătirea gărzilor patriotice, detașamentelor de tineret sau a rezerviștilor, de realizarea celor necesare desfășurării procesului de fabricație în timp de război la produsele militare, de executarea unor lucrări de telecomunicații, radiocomunicații sau altele asemenea.

Conlucrarea este, așadar, proprie eșalonului unitate (militară, consiliu popular, întreprindere, unitate cooperatistă) care există la nivelul județelor, aceste unități fiind obligate să lucreze împreună, cot la cot și umăr la umăr, pentru executarea măsurilor concrete în vederea îndeplinirii unor sarcini specifice pregătirii populației, economiei sau teritoriului pentru apărare, ce se desfășoară permanent pe timp de pace, dar și în situații deosebite și în caz de război.

Rezultă, deci, că noțiunea de „conlucrare” se poate defini ca suma relațiilor ce se stabilesc în mod coordonat între diferite unități militare și socialiste, pe plan local, pentru executarea nemijlocită, în comun, a măsurilor menite să asigure îndeplinirea într-o concepție unitară a anumitor atribuții și sarcini de serviciu privind apărarea patriei, potrivit dispozițiilor și indicațiilor rezultate ca urmare a colaborării organelor centrale.

Astfel, Directiva comandantului suprem subliniază: „Pe baza principiilor doctrinei militare naționale, se va dezvolta și în continuare conlucrarea armatei cu unitățile Ministerului de Interne, gărzile patriotice, detașamentele de pregătire a tineretului pentru apărarea patriei și cu celelalte formațiuni populare. Această conlucrare trebuie să asigure buna pregătire militară a gărzilor patriotice, detașamentelor de tineret, celorlalte formațiuni populare pentru a fi în măsură să opereze cu întreaga lor capacitate, independent și împreună cu armata și unitățile Ministerului de Interne, localitățile, întreprinderile, instituțiile, obiectivele economico-sociale transformate în puternice fortărețe”.

Conlucrarea se realizează între diferitele componente ale sistemului național de apărare, precum și cu alte unități socialiste, fără ca acestea să fie puse sub o conducere unică, coordonarea acțiunilor asigurându-se direct între părți, pe spații precis delimitate (județ, municipiu, oraș, comună).

Referitor la intensificarea pregătirii forțelor luptătoare, comandantul nostru suprem sublinia că este necesar „...să întărim și să dezvoltăm continuu legăturile dintre armată și popor, să dezvoltăm o largă conlucrare în pregătirea de luptă a armatei cu gărzile muncitorești și unitățile de pregătire militară a tineretului, cu masele largi populare”.¹

Dând o înaltă apreciere modului cum s-au realizat colaborarea și conlucrarea pe timpul unor aplicații, tovarășul Nicolae Ceaușescu arăta: „Având în vedere strinsa conlucrare a unităților militare cu gărzile patriotice, precum și cu detașamentele de pregătire militară a tineretului, doresc să menționez, de asemenea, rezultatele bune obținute în activitatea acestor unități și detașamente, faptul că în aplicațiile comune ... atât gărzile patriotice, cât și detașamentele de pregătire militară a tineretului au demonstrat o bună pregătire de luptă, însușiri politice, devotament”.²

COOPERAREA urmărește, de regulă, rezolvarea în comun a unor situații de luptă, în sens militar. În acest scop, Directiva comandantului suprem subliniază că sarcină de mare actualitate pentru dezvoltarea capacității de organizare și conducere a comandamentelor: „O atenție deosebită se va acorda cooperării cât mai strînse între categoriile de forțe ale armatei, între acestea și unitățile Ministerului de Interne, gărzile patriotice și detașamentele de pregătire militară a tineretului, celelalte formațiuni populare”.

Potrivit definițiilor date de regulamentele militare, cooperarea reprezintă coordonarea în timp și spațiu a acțiunilor efectuate în comun de către marile unități operative și tactice ale diferitelor categorii de forțe armate, de arme și trupe speciale, în ce privește modul și procedeele de executare a misiunilor fixate, precum și îndreptarea eforturilor lor pentru

¹ Nicolae Ceaușescu — *România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate*, vol. 24, Editura politică, București, 1983, pag. 40.

² Nicolae Ceaușescu — *România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate*, vol. 20, Editura politică, București, 1981, pag. 510—511.

realizarea obiectivelor stabilite. Ea poate fi tactică, operativă și strategică, în raport cu valoarea forțelor care acționează în comun și cu amploarea acțiunilor de luptă.

Cooperarea se organizează de eșalonul superior forțelor participante, care precizează, potrivit concepției desfășurării acțiunii de luptă respective, misiunea generală, gruparea forțelor și mijloacelor, locul, rolul și misiunile fiecărei categorii de forțe, procedeele de îndeplinire în mod succesiv a acestora în timp și spațiu. Cooperarea are deci un caracter de continuitate, trebuind să fie restabilită în caz de dezorganizare sau întrerupere și este limitată cu precizie, ca durată în timp și desfășurare în spațiu, în raport cu amploarea acțiunilor de luptă respective.

Se poate afirma, așadar, că noțiunii de cooperare îi sunt caracteristice unitatea de acțiune, de loc, de timp și de conducere, în sensul că ea reprezintă coordonarea activităților și concentrarea eforturilor în vederea îndeplinirii unei anumite misiuni, într-o concepție unitară de către forțele și mijloacele precis stabilite, sub o comandă unică și într-o perioadă de timp bine delimitată sau hotărâtă.

S-ar părea că între cooperare și conlucrare sunt unele elemente comune (unitate de acțiune, de loc și de timp), asemănare ce nu poate fi confundată însă cu identitatea, deoarece celelalte elemente definitorii nu mai sunt aceleași. La fel se poate spune că și între colaborare și conlucrare sunt anumite aspecte comune, dar diferența dintre ele în ceea ce privește spațiul și timpul în care se desfășoară, eșaloanele și scopurile care le determină elimină posibilitatea de confundare.

Mai strâns legată de cooperare este noțiunea de subordonare care constituie o relație ce reflectă caracteristicile funcționale specifice sistemului militar. Ea reprezintă, totodată, condiția indispensabilă pentru statornicirea disciplinei militare ferme.

Mentținerea la un nivel înalt a capacității de luptă impune ca relațiile de subordonare să funcționeze ireproșabil, deoarece „...armata — sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu — trebuie să fie armată ... În armată, fiecare trebuie să-și îndeplinească în mod necondiționat îndatoririle, misiunile încredințate; nu se poate admite nici un fel de încălcare a regulamentelor, a disciplinei, a ordinii”.¹

¹ Nicolae Ceaușescu — *România pe drumul construirii societății socialiste multifazic dezvoltate*, vol. 17, Editura politică, București, 1979, pag. 76.

Într-o viziune mai largă, subordonarea exprimă integrarea totală, sub comandamentele de unități și mari unități ale forțelor armate proprii, la care se pot polariza, temporar, gărzii patriotice și alte formațiuni de apărare în scopul îndeplinirii unor misiuni de luptă comune. Rezultă de aici că subordonarea poate avea un caracter permanent, când este vorba de unități și subunități din organica aceluiași gen de armă, sau temporar, atunci când mai multe subunități sau unități sunt subordonate pe o perioadă de timp bine determinată, sub o comandă unică, în vederea îndeplinirii anumitor misiuni de luptă, într-o concepție unitară.

De regulă, unitățile armatei subordonează gărzile patriotice și alte formațiuni de apărare, constituind astfel grupări mixte de forțe, de valori și eșaloane diferite. În anumite situații, desigur rare, unele unități și subunități militare, alte formațiuni de apărare pot fi subordonate, temporar, unităților de gărzii patriotice.

În ceea ce privește unitățile și organele Ministerului de Interne, problema subordonării este precis reglementată potrivit ordinilor și dispozițiilor conducerii ministerului.

Pe timpul îndeplinirii unor acțiuni specifice de securitate sau de miliție, unele unități și subunități ale trupelor de securitate sau de pompieri se pot subordona operativ organului, eșalonului sau unității care răspunde de organizarea și desfășurarea acțiunilor respective, în raport cu caracterul acestora: securitate și gardă, de luptă antiteroristă, pentru asigurarea ordinii și liniștii publice ș.a.

Pentru îndeplinirea misiunilor de luptă comune, limitate în timp și spațiu, unitățile și subunitățile trupelor Ministerului de Interne pot acționa independent ori luând ele în subordine anumite unități și subunități ale armatei sau de gărzii patriotice. În anumite situații, ele pot fi subordonate temporar marilor unități ale armatei în fișiile cărora acționează.

Practica a confirmat că pentru coordonarea și conducerea organelor și unităților Ministerului de Interne care îndeplinesc misiuni specifice în zone ce depășesc 2—3 județe, precum și în cazul acțiunilor desfășurate împreună cu unități ale armatei și alte formațiuni de apărare, este necesară constituirea unor grupe operative, de regulă, pe lângă comandamentele de armată și similare, potrivit dispozițiilor conducerii Ministerului de Interne.

A rezultat, de asemenea, necesitatea realizării unei permanente colaborări între aceste grupe operative și unitățile armatei, consiliile locale de apărare, statele-majore județene ale gărzilor patriotice, de apărare civilă ș.a.

2. Temeiul legal și factorii care condiționează relațiile de colaborare, conlucrare și cooperare.

Concepută potrivit gândirii novatoare a secretarului general al Partidului Comunist Român, tovarășul Nicolae Ceaușescu, structura sistemului național de apărare asigură apărarea patriei prin efort național general, punând totodată în evidență interferența elementelor de ordin politic, economic și militar, cărora le corespund activități specifice în domeniile respective, implicate în apărarea țării. Existența unor varietăți de structuri organizatorice în cadrul acestui sistem impune realizarea unei permanente coordonări a acțiunilor fiecărei categorii de forțe participante, închegarea tuturor elementelor constitutive și formelor de pregătire într-un sistem puternic integrat, care să poată acționa potrivit principiilor strategiei războiului de apărare a patriei dus de întregul popor.

La baza colaborării și conlucrării trebuie să stea prevederile Legii privind organizarea apărării naționale a Republicii Socialiste România, care stipulează: „Ministerul Apărării Naționale și Ministerul de Interne înfăptuiesc, potrivit legii, politica partidului și statului în domeniul apărării țării, a ordinii publice și a securității statului, fiecare în domeniul său de activitate; participă împreună cu celelalte ministere și organe centrale ale administrației de stat, cu comitetele executive ale consiliilor populare și cu orice alte organizații socialiste, la pregătirea populației, teritoriului și economiei, pentru apărare”. Totodată, legea stabilește că „Ministerele, celelalte organe centrale ale administrației de stat și organizațiile centrale cooperatiste iau măsuri din timp de pace, fiecare în domeniul său de activitate, pentru pregătirea de mobilizare a economiei și a teritoriului în vederea satisfacerii nevoilor de apărare și asigurarea desfășurării normale a activităților economice, politice și sociale pe timp de război”.

În vederea coordonării și rezolvării măsurilor de apărare pe plan local, legea mai prevede că la județe, municipii, sectoare ale municipiului București, orașe și comune funcționează consilii locale de apărare, organe deliberative, care au sarcina

de a soluționa problemele de apărare, atât în timp de pace, cât și în caz de război.

Din cele menționate rezultă rolul important pe care îl are fundamentarea căilor și metodelor concrete prin care ministerele, comandamentele de mari unități militare, consiliile locale de apărare și alte organizații socialiste trebuie să colaboreze în vederea îndeplinirii sarcinilor privind apărarea patriei.

Colaborarea, conlucrarea și cooperarea îmbracă modalități și aspecte multiple și variate în funcție de anumiți factori, cum sînt: timpul în care se realizează, forma acțiunilor desfășurate în comun, situația tactic-operativă concretă, structura administrativ-teritorială, nivelul de pregătire al comandamentelor, unităților militare și consiliilor locale de apărare etc.

Pentru sistematizare, acești factori pot fi structurați astfel:

Factori cu influență permanentă.

În categoria acestora se înscriu: cei de ordin legislativ, administrativ-teritorial și de natură organizatorică.

Din punct de vedere legislativ, întregul proces de colaborare și conlucrare se desfășoară pe baza Directivelor comandantului suprem privind pregătirea militară și politică a forțelor armate, a gărzilor patriotice și a formațiunilor de pregătire militară a tineretului pentru apărarea patriei.

Potrivit legislației în vigoare, unitățile militare au obligația de a sprijini procesul de pregătire a tuturor forțelor luptătoare, concomitent cu realizarea măsurilor privind pregătirea de mobilizare a economiei și a teritoriului în vederea satisfacerii nevoilor de apărare.

Structura administrativ-teritorială a țării influențează colaborarea, conlucrarea și cooperarea prin aceea că, în cazul Ministerului de Interne, comandamentele de mari unități, organele și unitățile sale sînt dispuse pe întreg teritoriul țării (în comune, orașe și municipii) și participă la asigurarea pe plan local a bazei materiale pentru instruirea formațiunilor populare de apărare, păstrarea armamentului, tehnicii de luptă și a muniției necesare acestor forțe, precum și la ducerea în comun a acțiunilor de luptă.

Factorii de natură organizatorică se referă la ansamblul de măsuri privind organizarea colaborării, conlucrării și cooperării la diferite niveluri, în raport cu eşaloanele între care se stabilesc astfel de relații, precum și la structura deosebită a genurilor de unități militare și a formațiunilor populare de apărare.

La nivel național, colaborarea se realizează în cadrul activităților coordonate de către organele centrale de concepție, directivă și control.

Pe plan local, problemele conlucrării și cooperării se rezolvă într-o concepție unitară de către toate unitățile militare, statele-majore județene ale gărzilor patriotice și de apărare civilă, comitetele locale ale U.T.C., precum și ale altor organe militare și civile, la nivel de județ și pe garnizoane, fiind coordonate de consiliile locale de apărare.

Factori care determină eforturile de apărare pe timpul stării de necesitate, la declararea mobilizării și în timp de război.

În perioada stării de necesitate, colaborarea, conlucrarea și cooperarea sunt influențate de factori specifici, în raport cu mărimea zonei în care a fost proclamată, numărul și caracteristicile localităților, cantitatea, felul și potențialul forțelor participante.

La mobilizare, colaborarea, conlucrarea și cooperarea se organizează ținând seama de anumiți factori, printre care: situațiile în care se găsesc unitățile armatei și organele Ministerului de Interne (cu toate forțele și mijloacele în garnizoanele de dislocare permanentă, respectiv la sediile de pace, cu o parte din efective și tehnică la diferite activități de pregătire, în tabere, raioane de aplicații sau detașate pe șantiere de construcții sau în campanii agricole); gradul de înzestrare și starea tehnicii de luptă; stadiul de pregătire a teritoriului și economiei pentru apărare; posibilitățile consiliilor locale de apărare de a coordona acțiunile formațiunilor de apărare din subordine și de a le conduce potrivit planurilor de conlucrare existente și directivelor eşaloanelor superioare; anotimpul și natura activităților efectuate de populația din raza lor de competență.

Pe timpul războiului, colaborarea, conlucrarea și cooperarea se realizează, atât în procesul de pregătire, cât și, îndeosebi, pe timpul ducerii acțiunilor pentru înfrângerea și alungarea agresorului.

Factorii care influențează, în principal, relațiile de colaborare, conlucrare și cooperare se referă la: terenul, locul și situația în care se găsesc dispuse teritorial unitățile și organele respective; formele acțiunilor informativ-operative și de luptă pe care le desfășoară eşaloanele la nivelul cărora se organizează colaborarea, conlucrarea și cooperarea; efectele atacurilor aeriene, inclusiv cu armele de nimicire în masă; urmările acțiunilor inamicului de cercetare-diversiune și teroriste, ale grupurilor ostile înarmate asupra sistemului de legături, a căilor de comunicație, precum și asupra unor obiective importante din zona respectivă.

Pe timp de război, ponderea activităților ce se desfășoară în comun sînt acțiuni de luptă, a căror coordonare se realizează permanent și într-o formă mai concretă, în timp și spațiu, într-o concepție unitară și sub o conducere unică, adică prin cooperarea tuturor forțelor și mijloacelor din fișia de apărare, respectiv de ofensivă.

3. Forme și metode de colaborare, conlucrare și cooperare în timp de pace, în situații deosebite și la război.

Importanța formelor și metodelor de colaborare, conlucrare și cooperare rezultă din rolul ce revine diferitelor organisme centrale și teritoriale pentru realizarea pregătirii acestor forțe și mijloace, precum și pentru coordonarea acțiunilor deosebit de complexe privind trecerea lor, în timp scurt, de la starea de pace la cea de război.

După scopurile ce se urmăresc în fiecare etapă și ținând seama de felul în care se stabilesc relațiile respective, se deosebesc mai multe forme de colaborare, respectiv de conlucrare ori de cooperare: *pe bază de planuri; prin contact nemijlocit (personal); prin mijloace de legătură și prin combinarea acestora.*

Planurile de colaborare se întocmesc, de regulă, la nivel central. Fiecare din acestea stabilește modul de coordonare a acțiunilor forțelor și mijloacelor care concurează, în comun, la îndeplinirea anumitor sarcini sau misiuni specifice uneia sau alteia din etapele prezentate mai sus.

O altă formă de colaborare și îndeosebi de conlucrare și cooperare este aceea prin contact personal, nemijlocit. Aceasta este forma principală de colaborare, conlucrare și cooperare, care asigură o eficiență superioară a măsurilor stabilite, ce se îndeplinesc împreună și de comun acord. Ea se realizează, de

obicei, prin participarea comandanților sau a ofițerilor delegați la ședințele consiliilor locale de apărare, precum și a președinților și altor membri ai acestora la principalele activități ce privesc pregătirea forțelor și ducerea acțiunilor de luptă (activități de analiză și bilanț, convocări de pregătire, consfătuiri, schimburi de experiență, darea misiunilor de luptă etc.).

Colaborarea, conlucrarea și cooperarea prin mijloace de legătură este caracteristică, mai ales, în situații deosebite și la război și se realizează atunci când contactul nemijlocit nu este posibil. În realizarea acestei forme de colaborare, conlucrarea și cooperarea este necesar ca părțile să stabilească și să comunice locul de dispunere a fiecăreia, mijloacele de legătură și modul de folosire a lor în diferite situații.

O altă modalitate de colaborare și conlucrare se realizează prin combinarea celor trei forme menționate, fie prin folosirea succesivă a acestora ori concomitentă, în raport cu condițiile locale în perioadele de timp determinate. Practica a dovedit că această formă de colaborare este utilizată la toate eşaloanele.

Principalele metode folosite în activitatea de colaborare, conlucrare și cooperare în toate etapele menționate sunt: *informarea și documentarea, elaborarea hotărârilor în comun și controlul îndeplinirii măsurilor stabilite.*

Metoda informării și documentării se realizează, de obicei, reciproc, iar uneori într-un singur sens, la cererea uneia sau mai multor părți. De regulă, acestea se fac direct (verbal sau în scris) ori prin folosirea mijloacelor de legătură sau prin schimb de documente. În folosirea acestei metode trebuie să se țină seama de necesitatea respectării întocmai a normelor de secretizare și compartimentare a muncii pentru a preveni divulgarea secretelor militare.

Metoda elaborării hotărârilor în comun presupune prezentarea propunerilor de către fiecare din părțile care concurează la realizarea activității respective. Ea se întrebuintează, în mod obișnuit, pe plan local pentru stabilirea modului de acțiune în comun în vederea organizării și ducerii unor acțiuni de luptă ori specifice (organizarea pentru apărare a unor platforme industriale sau localități, îndeplinirea unor misiuni de securitate și gardă, limitarea și înlăturarea urmărilor unor calamități sau catastrofe de mari proporții etc.).

Controlul și îndrumarea activităților și acțiunilor efectuate în comun trebuie să asigure îndeplinirea integrală și ca-

lulativ superioară a hotărârilor luate. Controlul se execută fie în comun, fie separat de către fiecare comandament, unitate și de către consiliile locale de apărare pentru forțele, mijloacele și domeniile de activitate ce le privesc. El își atinge scopul și devine eficient dacă este executat cu competență, bine organizat și temeinic pregătit prin stabilirea clară a obiectivelor de verificat și a criteriilor de apreciere a stadiului de îndeplinire a hotărârilor, dacă are caracter de continuitate și dacă este constructiv.

În cazul cooperării, unele din formele și metodele prezentate capătă valențe deosebite întrucât acțiunile de luptă pentru care aceasta se organizează au un caracter mai concret, se desfășoară într-o concepție unitară, sint mai precis delimitate în timp și spațiu, iar coordonarea lor trebuie efectuată permanent, cu mai multă rigurozitate, printr-o conducere unică. Ca urmare, apar în plus forme și metode specifice cooperării: harta cu organizarea cooperării, organizarea ei în teren, odată cu darea misiunilor de luptă personal de către comandantul unității (marii unități).

4. Domenii ale colaborării, conlucrării și cooperării în timp de pace între unitățile forțelor armate, celelalte formațiuni de apărare și consiliile locale de apărare.

Multitudinea activităților ce pot face obiectul colaborării, conlucrării și cooperării obligă la o analiză diferențiată a acestora, în scopul stabilirii celor mai indicate forme și metode.

De asemenea, trebuie să se țină seama de etapa în care se desfășoară acțiunea respectivă, să se aibă în vedere ca activitatea de colaborare, conlucrare sau de cooperare să se desfășoare în sprijinul celor care au rolul principal în efectuarea sarcinilor și a misiunilor preconizate.

Pe timpul organizării și desfășurării pregătirii de luptă a componentelor sistemului național de apărare. Potrivit legii, toți cetățenii patriei, indiferent de sex, au datoria să se pregătească pentru a fi în măsură să îndeplinească misiuni în legătură cu apărarea patriei.

În vederea organizării activităților de recrutare-incorporare, a evidenței militare a recruților și rezerviștilor se realizează inițial o strînsă colaborare între Ministerul Apărării Naționale și Ministerul de Interne, cu celelalte organe centrale ale administrației de stat pentru stabilirea modalităților în care

acestea urmează a se desfășura (perioadă, criterii, bareme, documente de evidență, succesiunea lor în timp, obligații etc.). Ulterior, pentru recrutarea și incorporarea tinerilor, se efectuează conlucrarea în cadrul comisiilor locale de recrutare-incorporare ce funcționează pe lângă centrele militare, atât în localitățile de reședință ale acestora, cât și în alte localități. Conlucrarea se realizează direct, între componenții acestor comisii ca reprezentanți ai centrului militar, comitetului executiv al consiliului popular local, inspectoratului Ministerului de Interne și direcției sanitare județene (municipiului București).

Evidența militară a recruților și rezerviștilor se realizează, potrivit legii, sub conducerea, îndrumarea și controlul Ministerului Apărării Naționale, de către organele de evidență ale centrelor militare și ale organelor miliției, precum și de către organizațiile socialiste. În acest scop, se întocmesc instrucțiuni comune și planuri unice de pregătire.

Executarea prevederilor acestor acte normative necesită o conlucrare strinsă între organele și unitățile forțelor armate, pe de o parte, precum și între acestea cu gărzile patriotice și unitățile socialiste, pe de altă parte. Astfel, în vederea pregătirii subunităților de gărzi patriotice, destinate special pentru sprijinul miliției, se prevede ca pregătirea de specialitate să se desfășoare de către ofițerii (subofițerii) de miliție anume stabiliți, asigurându-se un pronunțat caracter practic-aplicativ.

Una din direcțiile principale ale colaborării comandamentelor și unităților centrale ale Ministerului de Interne cu Statul-major al Gărzilor patriotice de la C.C. al P.C.R. se referă la executarea, în comun, a unor aplicații tactice și de specialitate, antrenamente, exerciții ori a altor activități de pregătire în vederea verificării capacității de luptă. În acest scop, au fost elaborate regulamente, instrucțiuni tehnice, planuri tematice și programe de pregătire, aplicații operativ-strategice și altele. Se organizează, de asemenea, schimburi de experiență pe teme ale procesului instructiv-educativ, analize ale aplicațiilor tactice și de specialitate desfășurate în comun și se asigură, totodată, folosirea poligoanelor și sălilor de specialitate ale unităților militare, bazelor sportive, regulamentelor, literaturii militare, filmelor, diafilmelor, diapozitive-lor etc.

În scopul desfășurării pregătirii de specialitate a efectivelor de luptători și tineri cu probleme privind apărarea ordinii și liniștii publice, pentru îndeplinirea în comun a misiunilor

ce revin organelor miliției, gărzilor patriotice și detașamentelor de pregătire a tineretului pentru apărarea patriei au fost întocmite planuri de colaborare și cooperare, în baza cărora organele teritoriale de execuție conlucrează permanent pentru îndeplinirea în cele mai bune condiții a prevederilor acestora.

În activitatea de pregătire a economiei și teritoriului pentru apărarea patriei, colaborarea se realizează pentru coordonarea activității ministerelor și a celorlalte organe centrale ale administrației de stat, comitetelor executive ale consiliilor populare județene și al municipiului București pentru întocmirea planurilor de asigurare a necesităților forțelor armate, a întregului sistem al apărării naționale și a populației cu mijloacele și resursele necesare.

Aceste activități impun, atât la nivel central cât și local-teritorial, o colaborare și conlucrare susținute între organele și unitățile respective, pentru realizarea mijloacelor necesare, avizarea proiectelor obiectivelor și întreprinderilor cu destinație specială, precum și pentru stabilirea unităților socialiste ce vor fi militarizate. Totodată, trebuie asigurată o strinsă colaborare și conlucrare pentru conceperea și proiectarea unor noi tipuri de armament și tehnică militară cu caracteristici superioare, competitive pe plan mondial, cu un grad înalt de integrare în industria națională, care să răspundă condițiilor caracteristice ale teritoriului național.

În vederea pregătirii teritoriului pentru apărare, se va colabora în mod corespunzător pentru dispunerea cât mai judicioasă pe teritoriul național a obiectivelor economice cu producție specială sau militară.

În procesul de conlucrare a unităților de execuție se va acorda o atenție mai mare realizării spațiilor de adăpostire și amenajării pentru aceasta a minelor, canalelor, tunelelor, a producției mijloacelor de protecție antichimică și de radiație, construirii diferitelor depozite, sisteme de irigații, lucrări de fortificații, puncte de conducere, dezvoltării anumitor tronsoane de căi ferate, șosele sau linii de telecomunicații.

Totodată, printr-o judicioasă colaborare și o permanentă conlucrare, se vor realiza încă din timp de pace principalele lucrări privind pregătirea localităților și obiectivelor de importanță deosebită pentru apărarea de lungă durată, amenaja-

rea raioanelor pentru luptă împotriva desantului aerian și unităților aeromobile ale inamicului, precum și a localităților și obiectivelor din zona de frontieră pentru lupta la încercuire.

Pentru realizarea unor măsuri comune necesare îndeplinirii misiunilor specifice Directiva comandantului suprem prevede: „Avînd în vedere rolul important al Ministerului de Interne în domeniul apărării securității statului și asigurării ordinii publice, se vor adînci conlucrarea și cooperarea cu organele de securitate și miliție, cu trupele de securitate și unitățile militare de pompieri pentru îndeplinirea misiunilor specifice și de luptă”.

În acest sens, potrivit prevederilor Decretului nr. 121 din 1978, în îndeplinirea atribuțiilor sale, Ministerul de Interne trebuie să colaboreze cu celelalte ministere și organe centrale și locale ale administrației de stat, Uniunea Tineretului Comunist, Statul-major al gărzilor patriotice și să se sprijine pe concursul larg al colectivelor de oameni ai muncii. Astfel, în ceea ce privește organizarea apărării civile, colaborarea se realizează, îndeosebi la nivelul organelor centrale, de directivă și control, pentru întocmirea reglementărilor privind protecția populației și a bunurilor materiale, asigurarea desfășurării normale a procesului de producție și a celorlalte activități economico-sociale, organizarea sistemului de înștiințare și alarmare.

Conlucrarea se asigură permanent între organele locale de execuție pentru coordonarea activităților de către statele-majore de apărare civilă, în vederea întocmirii planurilor și documentelor necesare pregătirii populației și personalului muncitor, construirii și amenajării de adăposturi, producerii mijloacelor de protecție antichimică individuală și colectivă, pregătirii și desfășurării aplicațiilor și exercițiilor de apărare civilă și de stingere centralizată a iluminatului public, constituirii și folosirii subunităților de gărzi patriotice, a detașamentelor de pregătire militară a tineretului și grupelor de sprijin ale miliției, pompierilor ș.a.

În vederea prevenirii, limitării și înlăturării efectelor calamităților naturale, catastrofelor și incendiilor de mari proporții se acționează, de asemenea, în mod unitar, potrivit prevederilor Decretului nr. 140/1978.

În acest sens, trebuie să se conlucreze permanent și cât mai eficient cu toate organizațiile socialiste pentru întocmirea și predarea planurilor clădirilor stabilite prin lege la organele

de apărare civilă, de miliție și de pompieri, pe baza cărora se vor executa, semestrial, exerciții cu toate forțele stabilite a interveni la nevoie.

Conform prevederilor reglementărilor în vigoare, comandamentele de arme, direcțiile generale și celelalte unități centrale ale Ministerului de Interne trebuie să organizeze coordonarea acțiunilor privind participarea organelor și unităților Ministerului de Interne și a gărzilor patriotice pentru combaterea urmărilor calamităților naturale, catastrofelor, exploziilor, incendiilor de mari proporții, precum și pentru stabilirea modului de asigurare tehnico-materială și medicală a subunităților de gărzi patriotice pe timpul cît ele îndeplinesc misiuni împreună cu unitățile noastre.

Aceste obligații trebuie coroborate cu sarcina ce revine tuturor unităților centrale și teritoriale, pînă la posturile de miliție inclusiv, de a întocmi planuri de acțiune în cazuri de calamități, catastrofe sau atac din aer. Rezultă, deci, că atît pe plan central, cît și local trebuie să se asigure o strînsă colaborare, conlucrare și cooperare pentru întocmirea unor documente viabile, care să poată fi aplicate cu operativitate și randament maxim, la nevoie.

În ceea ce privește stingerea incendiilor din marile obiective, activitatea respectivă trebuie executată pe baza planurilor unice de intervenție întocmite printr-o strînsă conlucrare și cooperare între unitățile militare de pompieri, organele miliției, gărzile patriotice, formațiunile de apărare civilă, precum și detașamentele de pregătire a tineretului pentru apărarea patriei și aprobate de consiliile locale de apărare. Activitatea de conlucrare și de cooperare între unitățile și organele respective nu trebuie să se limiteze, desigur, la întocmirea planurilor, ea trebuind să fie extinsă prin organizarea unor exerciții și aplicații practice, desfășurate periodic.

5. Colaborarea, conlucrarea și cooperarea în diferite etape ale războiului de apărare dus de întregul popor.

În organizarea colaborării, conlucrării și cooperării trebuie să se țină seama de anumite particularități specifice acestei perioade, și anume: timpul scurt la dispoziție; creșterea complexității sarcinilor și misiunilor în toate domeniile; activitatea elementelor ostile autohtone și intensificarea acțiunilor serviciilor de spionaj ale inamicului; amplificarea ca vo-

lum și complexitate a misiunilor și sarcinilor ce revin organelor și unităților Ministerului de Interne, unităților armatei, precum și consiliilor populare, întreprinderilor cu producție specială și de apărare etc.

Pentru ridicarea capacității de luptă a unităților militare, trimiterea la unități a resurselor se va face succesiv, potrivit planurilor stabilite. În paralel, trebuie să se treacă la desăvârșirea realizării măsurilor referitoare la pregătirea pentru apărare a localităților, platformelor industriale și obiectivelor economice, concomitent cu executarea celorlalte acțiuni specifice acestei etape: chemarea sub arme a unor muncitori, tehnicieni și ingineri, pregătirea pentru dispersare a unor secții sau evacuarea anumitor categorii de populație și altele.

Intensificarea pregătirii populației pentru apărare impune realizarea unei game largi de activități specifice privind: creșterea potențialului de luptă a acesteia prin realizarea unei permanente informări politice asupra situației interne și internaționale, pregătirii ei contrainformative în vederea descoperirii și semnalării oportune a elementelor ostile și acțiunilor acestora; înlăturarea efectelor atacurilor din aer ale inamicului; participarea activă la stingerea bombelor incendiare și la asigurarea masei; acordarea primului ajutor; pregătirea și amenajarea unor noi surse de alimentare cu apă potabilă și pentru stingerea incendiilor etc.

În realizarea acestor măsuri și acțiuni, organele și unitățile Ministerului de Interne trebuie să intensifice legăturile cu populația, folosind toate procedeele muncii specifice, să conlucreze și coopereze strâns cu consiliile locale de apărare, gărzile patriotice și celelalte componente ale sistemului apărării naționale.

În mod similar trebuie asigurate colaborarea, conlucrarea și cooperarea pentru realizarea anumitor măsuri din planurile referitoare la pregătirea economiei și a teritoriului pentru apărare, pe timpul evacuării anumitor categorii de populație din zona de frontieră, a dispersării unor obiective economice, precum și altele asemenea.

În vederea mobilizării forțelor armate, aplicării planului de mobilizare a economiei naționale și realizării în fapt a măsurilor privind apărarea teritoriului, precum și pentru trecerea la starea de operativitate a întregului sistem de apărare civilă, colaborarea între cele două ministere cu sarcini de apărare, Comitetul de Stat al Planificării, celelalte minis-

tere și organe centrale ale administrației de stat se intensifică și se diversifică foarte mult. În acest sens, Directiva comandantului suprem prevede că este necesar să se dezvolte colaborarea cu consiliile locale de apărare, cu organele și unitățile Ministerului de Interne, cu conducerea întreprinderilor și instituțiilor, angajând și celelalte forțe ale sistemului național de apărare.

Subliniem din nou rolul organelor și unităților de miliție în efectuarea cu rapiditate a acestor operațiuni și în sprijinirea centrelor militare, consiliilor locale de apărare și unităților socialiste.

Alte domenii în care se conturează mai pregnant rolul conlucrării și cooperării în această perioadă se referă la realizarea măsurilor pentru asigurarea de luptă a mobilizării, descoperirea și contracararea acțiunilor de cercetare-diversiune și teroriste, asigurarea pazei și securității obiectivelor vitale pentru economia și apărarea țării, realizarea măsurilor de pază și ordine în raioanele de mobilizare și de concentrare a resurselor, executarea controlului și dirijării circulației pe căile de comunicații folosite de forțele armate ș.a.

Strînsa conlucrare și cooperare între organele teritoriale trebuie să asigure, totodată, o permanentă și justă informare a populației, desfășurarea cu eficiență a muncii politice pentru realizarea măsurilor adoptate de partid și de stat privind apărarea Republicii Socialiste România, menținerea ordinii și disciplinei, îndeplinirea ireproșabilă a misiunilor și sarcinilor, contracararea acțiunilor de propagandă ale inamicului.

În perioada inițială a războiului și pe timpul desfășurării acestuia, marea majoritate a relațiilor dintre elementele sistemului național de apărare sînt rezolvate îndeosebi prin subordonare și cooperare. Totuși, colaborarea și conlucrarea rămîn, pe mai departe, forme de coordonare a acțiunilor în scopul rezolvării cu succes a problemelor specifice ducerii războiului.

Unul dintre aceste domenii se referă la coordonarea permanentă a redislocării organelor și unităților Ministerului de Interne și ale armatei, a obiectivelor economice importante, precum și a evacuării anumitor categorii de populație. Stabilirea localităților de dislocare și a raioanelor de evacuare, a comunicațiilor și a modului de asigurare materială a acestor operațiuni se poate realiza numai printr-o temeinică colaborare a esaloanelor superioare și printr-o fructuoasă conlucrare a organelor și unităților de execuție.

Pentru acoperirea frontierei de stat, concomitent cu realizarea dispozitivului de apărare pe graniță, trebuie înfăptuită o gamă largă de măsuri privind transformarea localităților și obiectivelor în adevărate cetăți de muncă, luptă și apărare, mobilizarea populației pentru participarea activă la realizarea alinimentelor de apărare, asigurarea tehnică, materială și medicală a frontului.

Asigurarea măsurilor de pază și ordine în zonele în care s-au concentrat obiective, instituții și populație impune o conlucrare permanentă pentru prevenirea panicii, a zvonurilor alarmiste, stocării și speculei cu alimente și alte bunuri strict necesare, apariția de bani falși, precum și pentru prevenirea altor fenomene negative.

Printr-o colaborare activă și conlucrare judicioasă trebuie să se asigure convergența eforturilor tuturor forțelor și mijloacelor participante la activitățile privind lichidarea urmărilor atacurilor din aer ale inamicului, îndrumarea și controlul circulației pe căile de comunicații folosite de armată, executarea unor lucrări genistice, cercetarea și supravegherea anumitor raioane cu destinație specială.

Caracterul și complexitatea misiunilor de luptă ce le au de îndeplinit unitățile armatei și celelalte formațiuni de apărare vor influența colaborarea ce trebuie realizată pentru asigurarea continuității și intensificării muncii de partid și politico-educative. În acest scop, Directiva comandantului suprem prevede: „*Organele de partid vor studia, experimenta și perfecționa formele și metodele muncii politice cu militarii la mobilizare și în situație de campanie, se vor pregăti pentru contracararea acțiunilor psihologice ale inamicului, precum și pentru ducerea activității de propagandă în rândurile trupelor acestuia*”. Astfel, informarea reciprocă privind îndeplinirea misiunilor de luptă, popularizarea faptelor de vitejie și de eroism săvârșite de anumiți luptători, munca plină de abnegație a muncitorilor din întreprinderile economice constituie aspecte concrete ale colaborării și conlucrării.

Pentru asigurarea tehnico-materială a frontului cu cele necesare pregătirii și ducerii acțiunilor de luptă trebuie să se realizeze continuitatea legăturilor telefonice din zonă, procurarea de bunuri pe plan local și întrebuintarea capacităților din domeniul alimentației publice și al ocrotirii sănătății (brutării, laboratoare, abatoare, băi, sanatorii, policlinici etc.), precum și al celor necesare reparării tehnicii de transport. Printr-o conlucrare permanentă între organele miliției și unitățile

socialiste se vor realiza rechizițiile prevăzute pentru satisfacerea anumitor nevoi ale frontului.

În cazul ocupării de către inamic a anumitor zone, se impune ca și în aceste teritorii să se realizeze o strânsă colaborare între reprezentanții diferitelor elemente ale sistemului național de apărare pentru ca, sub conducerea consiliilor locale de apărare, să se asigure conlucrarea corespunzătoare și o cooperare neîntreruptă între toate forțele care participă la îndeplinirea anumitor misiuni de luptă.

Probleme mai deosebite privind colaborarea, conlucrarea și cooperarea se ridică în zonele unde au loc concentrări de forțe și mijloace în vederea trecerii la ofensivă, pentru nimicirea inamicului și alungarea acestuia dincolo de hotarele patriei.

Pe timpul reocupării zonelor de responsabilitate se va acorda toată atenția asigurării condițiilor necesare reluării activităților normale de către organele de partid și de stat și intrării în funcțiune a obiectivelor economice, în primul rând a celor de importanță vitală pentru producția de război, concomitent cu măsurile pentru curățirea teritoriului de insulele de rezistență lăsate de inamic sau rămase înapoia frontului și cu acțiunile ce se întreprind pentru asigurarea populației eliberate cu cele strict necesare.

★

Îndeplinirea sarcinilor și misiunilor ce revin organelor și unităților Ministerului de Interne, tuturor componentelor sistemului național de apărare în timp de pace și victorie în războiul întregului popor presupun în mod axiomatic acțiunea perfect coordonată în cadrul colaborării, conlucrării și cooperării între forțele luptătoare, celelalte formațiuni populare de apărare și consiliile locale de apărare.

Studierea soluțiilor propuse și îndeosebi experimentarea lor în cadrul aplicațiilor și activităților instructiv-educative vor contribui la intensificarea procesului pregătirii pentru apărarea patriei, desfășurat de toate componentele sistemului național de apărare potrivit concepției Partidului Comunist Român, a secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

BIBLIOGRAFIE:

Programul P.C.R. de lăurire a societății socialiste multilaterul dezvoltate și înaltare a României spre comunism.

Directiva Comandantului Suprem al Forțelor Armate ale Republicii Socialiste România privind pregătirea militară și politică a armatei în perioada 1986—1990.

NICOLAE CEAUȘESCU — *Raport la cel de-al XIII-lea Congres al P.C.R.*, Editura politică, București, 1984.

NICOLAE CEAUȘESCU — *Cuvîntare la adunarea activului de partid și a cadrelor de conducere din Ministerul de Interne*, Editura politică, București, 1976.

NICOLAE CEAUȘESCU — *Cuvîntare la cel de-al III-lea Congres al consiliilor populare*, Editura politică, București, 1985.

NICOLAE CEAUȘESCU — *Cuvîntare la convocarea-bilanț a activului de bază de comandă și de partid din armată*, 17 decembrie 1985, Editura politică, București, 1986.

Legea nr. 14/1972 privind organizarea apărării naționale a R.S.R.

Legea nr. 2/1978 privind apărarea civilă în R.S.R.

Decretul Consiliului de Stat nr. 121/1978 privind organizarea și funcționarea Ministerului de Interne.

Decretul Consiliului de Stat nr. 140/1978 privind organizarea activității pentru prevenirea, limitarea și înlăturarea urmărilor calamităților naturale, incendiilor sau catastrofelor de mari proporții.

Decretul Consiliului de Stat nr. 430/1978 privind unele măsuri pentru apărarea civilă.

Decretul Consiliului de Stat nr. 232/1974 privind prevenirea și stingerea incendiilor.

Ordinele și dispozițiile conducerii ministerului referitoare la organizarea și modul de desfășurare a cooperării în Ministerul de Interne.

IX.

Cunoașterea și minuirea la perfecție a armamentului și tehnicii din înzestrare — cerință doctrinară de bază

Este cunoscut faptul că, în condițiile revoluției științifice și tehnice contemporane, modernizarea continuă a mijloacelor de luptă impune ridicarea permanentă a nivelului de cunoștințe tehnice al cadrelor și condiționează calitatea îndeplinirii tuturor misiunilor încredințate, în ultimă instanță capacitatea operativă a comandamentelor, organelor și unităților. Cunoștințele tehnice avansate înriuresc măiestria cadrelor, iscusința, spiritul lor de inițiativă și responsabilitate, bărbăția în fața marilor solicitări, îmbogățind modalitățile de exprimare a personalității fiecărui ofițer, maestru militar sau subofițer.

Iată de ce, în etapa actuală, sarcina prevăzută în Directiva comandantului nostru suprem referitoare la cunoașterea și minuirea la perfecție a armamentului și tehnicii din înzestrare este de o excepțională însemnătate: „*Se va acționa permanent pentru dezvoltarea orizontului de cultură militară și științifică, ridicarea gradului de pregătire tehnică și de specialitate, însușirea caracteristicilor tehnico-tactice ale noilor tipuri de armament și tehnică intrate în dotarea unităților, consolidarea și perfecționarea deprinderilor astfel încît corpul de cadre să poată organiza și conduce cu competență procesul instructiv-educativ la pace, să comande cu pricepere trupele în situații de război*”.

Datorită grijii neslăbite a partidului și statului nostru, unitățile și organele Ministerului de Interne, parte integrantă a forțelor armate, dispun de tehnică specifică de luptă, de

armament modern pentru a fi gata oricând să apere cuceririle socialiste, revoluționare, munca pașnică a națiunii, liniștea ei, să participe împreună cu celelalte componente ale sistemului național de apărare la asigurarea independenței României, la respingerea oricărei agresiuni. Totodată, se acționează pentru dotarea, în continuare, a organelor, unităților și subunităților cu mijloace de luptă moderne, perfecționate, de concepție și fabricație românească, cu tipuri noi de armament ușor și muniția aferentă, sporindu-le puterea de foc, suplețea și mobilitatea în acțiune. În pas cu creșterea nivelului tehnic al înzestrării, pentru nevoile de pregătire a întregului personal, se vor realiza și dispozitive, aparatură multifuncțională și simulatoare necesare instruirii în timp scurt, cu rezultate maxime și consumuri minime.

Mijloacele de luptă moderne, continua lor perfecționare (sporirea cadenței de tragere, creșterea vitezei de deplasare, îmbunătățirea manevrabilității, electronizarea, computerizarea, introducerea tehnicii laser și cu infraroșii etc.) solicită la maximum competența tehnică, puterea de analiză și capacitatea de decizie, exercitarea, cu un înalt profesionalism, a atribuțiilor ce revin ofițerilor, maiștrilor militari și subofițerilor.

În actualele condiții, în care a crescut substanțial nivelul de mecanizare și automatizare, *pregătirea migăloasă, până la cele mai mici detalii a cadrelor pe linia cunoașterii armamentului, tehnicii specifice și de luptă* — sub aspectul posibilităților tehnice, operative și tactice, al regulilor de exploatare și conducere, precum și al întreținerilor și reparațiilor — *constituie o necesitate obiectivă*. Așa cum fiecare militar trebuie să cunoască și să întrebuințeze armamentul individual, tot așa se impune ca el să știe să utilizeze, la parametrii proiectați, mijlocul de luptă pe care îl folosește (stația de radio, autovehiculul sau mașina de luptă, aparatura foto, mijloacele de stingere sau alarmare și semnalizare, detectoarele, mijloacele de ridicare și interpretare a urmelor și probelor etc.), deoarece numai cunoscându-le în amănunțime le poate utiliza cu eficiență sporită.

De aici grija care trebuie să se acorde zilnic, în fiecare unitate, pregătirii tehnico-științifice a cadrelor, dezvoltării unei înalte conștiințe individuale și colective față de păstrarea, îngrijirea, folosirea armamentului, mijloacelor specifice și de luptă, pentru prevenirea avariilor și accidentelor de ori-

ce fel, în scopul prelungirii vieții tehnice a mijloacelor din dotare. Includem aici, de asemenea, tot ceea ce se face concret pentru economisirea carburanților, lubrifiantilor, pieselor de schimb și a materialelor de întreținere, toate acestea alcătuind o componentă principală a capacității de a îndeplini exemplar misiunile specifice și de luptă comune, de a obține rezultate maxime, în timp scurt și cu cheltuieli minime.

Ca un corolar al tuturor acestor necesități, trebuie să ținem seama de exigențele unui război de apărare purtat de întregul popor, care solicită instruirea temeinică și multilaterală a efectivelor, pentru a fi apte să îndeplinească, în orice condiții, de teren și de stare a vremii, la orice oră din zi și noapte, cu eroism, orice misiune încredințată. *Să nu uităm nici un moment că înalta pregătire tehnică și de specialitate a cadrelor este una din condițiile esențiale pentru a realiza acel spor de calitate reclamat de doctrina noastră militară, în scopul de a putea contracara superioritatea, sub aspect numeric și ca înzestrare, a unui eventual agresor.*

★

După cum se știe, pentru a putea folosi un aparat trebuie să-i cunoaștem mai întâi caracteristicile, modul de funcționare și întreținere. Acest lucru se cere cu atât mai mult când este vorba de mijloacele specifice și tehnice de luptă. Necunoașterea modului de funcționare a armamentului și a tehnicii, neatenția în minuirea acestora, superficialitatea în îngrijirea lor se soldează cu consecințe neașteptate, care afectează capacitatea de luptă a unității sau subunității respective. *Pe lângă cunoașterea temeinică a modului de funcționare a mijloacelor de luptă, cadrelor, tuturor militarilor li se cere să le minuiască corect, cu mare atenție, încît să nu le diminueze cu nimic caracteristicile tehnice*. Aceasta reprezintă o condiție esențială a ridicării capacității combative a unităților. *Cu cît tehnica, aparatura sînt mai perfecționate, cu atît mai mari sînt și cerințele în minuirea lor.*

Automatizarea, mecanizarea reduc efortul fizic al luptătorului, dar în același timp îi cer un efort intelectual mai mare, o înaltă calificare, precizie și atenție sporită în folosirea tehnicii.

Dar, pentru ca armamentul și tehnica de luptă din înzestrare să funcționeze întotdeauna ireproșabil, pe lângă cunoașterea și minuirea lor, *este necesară întreținerea acestora cu deosebită grijă*. Fiecare categorie de armament, tehnică de luptă are

stabilite, prin instrucțiuni și regulamente, norme precise de folosire și întreținere. Orice neglijență în această privință poate avea, nu numai în timp de război, ci și în timp de pace, urmări nedorite. Un mecanism neverificat, o piesă rău întreținută, o remediere neefectuată la timp pot compromite o misiune, pot aduce daune nebănuite de mari.

Annual se introduc în dotarea unităților modele noi de tehnică sau se modernizează cele existente. În acest caz, *este absolut necesar ca pregătirea cadrelor să se facă în devans*, pentru ca metodologia exploatarei, întreținerii și reparării să fie învățată din vreme, în așa fel încît, la introducerea în înzestrare, noile mijloace tehnice și de luptă să fie de la început folosite cu maximum de randament, fără premise de avarii și accidente.

Tehnica modernă pretinde o cultură tehnică solidă. Datorită permanentei perfecționări și diversificării noilor mijloace tehnice din înzestrare, în universul cunoștințelor științifice și tehnice al cadrelor capătă o pondere tot mai mare matematica, informatica, microelectronica etc., care permit raționalizarea și optimizarea sistemului informațional actual, o rodnică colaborare cu analiștii și programatorii calculatoarelor electronice, conducerea eficientă a misiunilor cu ajutorul acestora. Într-un viitor nu prea îndepărtat, cultura matematică și cibernetică se va afla la baza optimizării activității de analiză, sinteză și decizie, debarasînd de rutină, șablonism și improvizație munca de concepție a cadrelor de conducere. Toate acestea reclamă, se înțelege de la sine, ca, fără excepție, cadrele noastre să țină pasul cu tot ce apare nou în domeniul științei și tehnicii, în general și, cu prioritate, în specialitatea lor.

Mijloacele moderne de luptă pretind, prin urmare, cadrelor o foarte bună pregătire tehnico-științifică și de specialitate. Dar tot atît de adevărată este și reciprocă: cultura unui ofițer este desăvîrșită numai atunci cînd se conjugă armonios cu pregătirea politică, de specialitate și militară a acestuia. De aceea, se impune ca aprofundarea doctrinei militare naționale să fie grefată pe o pregătire de specialitate și militară temeinică. Este vorba, după cum bine se știe, de permanenta înprospătare a cunoștințelor, de dezvoltarea deprinderilor specifice fiecărei arme, de racordul lor la cerințele războiului de apărare purtat de întregul popor.

Avem în vedere faptul că, pînă la apariția armamentului și tehnicii de luptă moderne, „măiestria de luptă“ se caracte-

riza, în principal, prin nivelul înalt al deprinderilor motrice, prin dezvoltarea forței fizice, a îndemînării. Astăzi, pe lîngă toate acestea, în noțiunea „măiestrie de luptă“ se include și gîndirea tehnico-științifică a militarilor, puterea lor de a analiza rapid situațiile imprevizibile, de a lua decizii logice. În organizarea și desfășurarea procesului de instruire a cadrelor de diferite specialități trebuie să se ia în calcul și faptul că revoluția științifică și tehnică contemporană a sporit responsabilitatea fiecărui luptător pentru respectarea riguroasă a algoritmului de folosire a mijloacelor de luptă la care, de regulă, concură echipajul, postul, patrula, subunitatea în ansamblul ei.

În consecință, Directiva comandantului nostru suprem pretinde — cerință expresă a noii calități, superioare — ca toți militarii să-și formeze temeinice deprinderi de luptători iscusiți, să cunoască bine armamentul și tehnica de luptă, să știe să le folosească cu măiestrie în situații complexe, ziua și noaptea, în condiții grele de teren și stare a vremii.

Valorificînd superior experiența dobîndită se pot elabora noi soluții pentru ca, la antrenamentele intensive, cadrele să fie în măsură să facă față unor solicitări psihofiziologice de mare intensitate, specifice unui război de apărare purtat de către întregul popor. Această cerință poate fi satisfăcută prin instruirea și antrenarea participanților în condiții cît mai apropiate de cele ale îndeplinirii misiunilor, mediul stresant fiind creat de o serie de mijloace și procedee menite să imite zgomotele, semnalele, reacțiile inamicului, dinamismul acțiunilor specifice și de luptă etc., toate acestea amplificînd tracurile emoționale în mod repetat și de fiecare dată variat, pînă la atenuarea și chiar tocirea acuității emoționale.

Așadar, *formarea de luptători capabili și integri se întemeiază pe procese transformatoare care includ indiscutabil cunoștințe numeroase, complexe și variate, ridicarea gradului de pregătire tehnică a tuturor categoriilor de cadre.* Indiferent din ce unghi l-am privi, nivelul de pregătire tehnică reprezintă o componentă inseparabilă în tot ceea ce se întreprinde pentru dezvoltarea gîndirii militare, pentru perfecționarea procesului de pregătire, pentru îndeplinirea misiunilor încredințate. Nici un aspect al întăririi capacității combative a organelor, unităților și subunităților nu poate fi abordat fără a se ține seama de nivelul pregătirii tehnice al cadrelor, de perspectivele sporirii continue a ponderii acesteia în întreaga lor activitate.

În orice situație operativă ar acționa efectivele, oricare ar fi configurația terenului și starea vremii, focul armamentului din înzestrare va rămâne un factor de cea mai mare importanță pentru nimicirea inamicului.

Cerința pregătirii tuturor militarilor pentru a cunoaște și trage foarte bine cu armamentul din dotare decurge nemijlocit din principiile doctrinei noastre militare. Este, deci, firesc ca în condițiile îndeplinirii misiunilor specifice ce revin cadrelor Ministerului de Interne, cînd, de regulă, se acționează în grupuri mici sau chiar izolat, să se acorde o atenție sporită acestei laturi, o exigență pătrunsă de principialitate, de conștiința că numai cei căliți pot da, în situații dificile, natura adevăratei lor priceperi, fiind capabili să deschidă focul mai devreme decît adversarul, să tragă mai precis decît acesta, să-l nimicească mai repede și, pe cît posibil, cu consumuri reduse de muniție.

Pretinzînd că în centrul activității de pregătire militară să se afle minuirea la perfecție a armamentului, comandantul nostru suprem a avut în vedere că războiul întregului popor este dus cu mijloace de luptă moderne. Ascendența asupra unui eventual agresor, numeros și bine înzestrat tehnic, o putem obține numai prin instruirea desăvîrșită a militarilor din toate armele, prin capacitatea lor de a minui la perfecție armamentul din dotare.

Oricine poartă în mînă o armă trebuie să știe să o folosească precis și eficace în îndeplinirea misiunilor, în situațiile cele mai complexe, ziua și noaptea, să tragă cu ea din diferite poziții, de pe loc și din mers, în plin efort și după efort, atît împotriva țintelor terestre și de la suprafața apei, cît și a obiectivelor aeriene care zboară la mică înălțime.

Tragerea precisă și rapidă cu armamentul din dotare reprezintă dezideratul de cea mai mare însemnătate pentru a putea participa cu succes la nimicirea agresorului sau a inamicului. Referindu-se la acest aspect, „Instrucțiunile privind organizarea, pregătirea și executarea ședințelor individuale de tragere pentru cadrele din Ministerul de Interne” precizează: „În procesul de pregătire a efectivelor instrucția tragerii este o disciplină de bază, care vizează perfecționarea deprinderilor ofițerilor, maiștrilor militari, subofițerilor și elevilor pentru a deveni foarte buni trăgători cu armamentul din înzestrare, folosirea cu pricepere și iscusință a acestuia în situații opera-

tive complexe, în orice condiții de teren și stare a vremii, formarea unor înalte calități morale și de luptă”.

Exprimînd mai bine cerințele doctrinei, aceste instrucțiuni sporesc exigențele în formarea trăgătorilor. Toate ședințele de tragere au fost subordonate specificului misiunilor ce revin efectivelor noastre, a crescut numărul tragerilor individuale și speciale și s-au introdus noi categorii de trageri, au fost sporite cerințele privind executarea focului precis, în scurt timp, în plin efort și după efort, cu toate categoriile de armament.

Așadar, preocupîndu-ne de fizionomia focului așa cum arată ea astăzi, cu mijloacele existente, trebuie să ne gîndim și la viitor, care va aduce schimbări notabile în înzestrare și, în consecință, în procedeele de întrebuintare a focului în misiuni.

Concret, în anii ce vin, vom asista la perfecționări multiple ale armamentului pe linia reducerii greutatei, micșorării calibrului, creșterii vitezei inițiale a gloanțelor. Scopul este acela de a face armamentul mai ușor portabil, de a permite trăgătorului să aibă asupra sa o cantitate mai mare de muniție. Tendința unificării calibrelor, a muniției va continua spre a simplifica aprovizionarea.

Perfecționări vor surveni și în domeniul aparatelor de ochire spre a mări precizia focului și a reduce timpul necesar acestei operațiuni. De asemenea, mai mult ca sigur, vom asista la extinderea dispozitivelor atașabile la armamentul individual pentru a permite lansarea de grenade la distanțe de cîteva sute de metri. Pe această cale se va ajunge ca și cele mai mici subunități să dispună de o mică artilerie. Iată de ce discuțiile despre perfecționările armamentului se cer privite prin prisma rolului pe care noile creații tehnice le vor avea asupra focului pe timpul îndeplinirii misiunilor.

În acest context, al perfecționării continue a armamentului ușor, formarea ca foarte bun trăgător a fiecărui militar, indiferent de armă sau specialitate de bază, este o obligație nemijlocită a comandanților, ei fiind aceia care planifică, organizează și conduc ședințele de pregătire, se îngrijesc de existența și de funcționarea bazei materiale necesare, verifică nivelul deprinderilor formate prin antrenamente și, totodată, le perfecționează prin trageri.

Data fiind importanța și în viitor a focului executat cu armamentul din dotare, se impune așezarea pe baze științifice tot mai riguroase a acestei discipline de pregătire, fructifi-

care a cît mai deplină a posibilităților de a ridica pînă la nivel de măiestrie *pregătirea ca trăgători de elită a tuturor cadrelor*.

Obiectivul este pe deplin realizabil cu condiția rezolvării în spiritul noii calități a unor probleme, cum sînt: modernizarea continuă a conținutului temelor și ședințelor, organizarea superioară a activităților de instruire, utilizarea metodologiei celei mai eficiente, modernizarea bazei materiale, pregătirea tehnică a instructorilor, mobilizarea executanților.

Focul executat în poligon trebuie să se apropie cît mai mult de felul cum se trage pe timpul îndeplinirii misiunilor. Evitînd cu cea mai mare atenție premisele evenimentelor deosebite, ale oricăror accidente, comandantii sînt datori să creeze totuși asemenea situații operative încît executanții să simtă, atît cît este posibil în timp de pace, realitatea cîmpului de luptă.

Dar pentru a fi în scurt timp în măsură să tragă cu precizie și siguranță asupra principalelor categorii de obiective, *cadrele trebuie să parcurgă un număr de ședințe de pregătire, prin intermediul cărora să se realizeze:*

- cunoașterea armamentului și muniției;
- înțelegerea esenței fenomenului dării focului și a mișcării armei sub impulsul forței de recul;
- însușirea datelor de bază asupra traiectoriei și împrăstierii loviturilor;
- însușirea elementelor principale privind influențele exercitate asupra glonțului în mersul său prin aer de masă atmosferică, precum și a regulilor de ochire asupra țintelor mobile;
- memorarea datelor referitoare la caracteristicile obiectivelor terestre și aeriene;
- învățarea principalelor reguli privind determinarea din vedere a distanțelor;
- dobîndirea priceperii de a introduce cartușele în încărcător (bandă), de a dezasigura și asigura arma;
- învățarea modului cum se apasă pe trăgaciul armei avînd respirația oprită după o expirație normală și ochiul nedirector închis;
- fixarea în memorie a poziției aparatelor de ochire în raport cu punctul de ochire de pe obiectiv sau din apropierea acestuia pentru a obține lovituri sigure în țintă;
- formarea priceperii de a lua corect poziția de tragere culcat rezemat și nerezemat, în picioare și în genunchi, în

teren descoperit și înapoia unor adăposturi în scopul executării focului;

— ajustarea parapetului în raport cu talia trăgătorului, la poziția culcat rezemat;

— ținerea corectă a pistolului în mină;

— așezarea armei în umăr;

— menținerea liniei de ochire pe timpul minuirii trăgaciului;

— învățarea regulilor referitoare la prevenirea accidentelor pe timpul instruirii trăgătorilor, printre care se numără și obișnuința de a verifica, ori de cîte ori se ia arma în mină, dacă aceasta nu este încărcată.

Totodată, se impune cadrelor să știe să demonteze și să monteze armamentul, să-l cunoască și, la nevoie, să înlăture cele mai frecvente întreruperi ale funcționării normale a pieselor și mecanismelor cu rol de bază în darea focului.

Cum se vede, lista este destul de lungă, dar nu și de natură să sperie sau să contrazică afirmația că tragerea se poate învăța temeinic pe parcursul orelor de instrucție planificate, organizate și conduse cu pricepere.

Instrucția tragerii se execută pe componentele ei de bază: reguli și procedee de tragere asupra diferitelor obiective; însușirea operațiunilor de tragere; întrunirea acestora; antrenarea cadrelor în condițiile ședinței care se pregătește.

Experiența a dovedit că e bine să aplicăm această succesiune logică. Există păreri că ar fi teoretică și s-ar irosi timpul cu însușirea ei. Or, nu-i deloc așa, deoarece cunoașterea regulilor nu înseamnă o simplă memorare a lor, ci și formarea deprinderii de a le aplica, ceea ce conferă acestei activități un pronunțat caracter practic-aplicativ.

De fapt, toate ședințele de instrucția tragerii se organizează pe ateliere și subateliere, în așa fel încît, în fiecare moment, participanții să lucreze activ. Desigur, întrucît cadrele au deja deprinderi formate, timpul afectat fiecărei componente poate fi substanțial redus. Dar nu trebuie să fie eludată nici una din componente. Acolo unde n-a fost respectată în mod riguros această succesiune și s-a trecut prea repede la întrunirea operațiunilor s-a ajuns la formarea unor deprinderi incorecte care cu greu se mai pot remedia pe timpul executării ședințelor de tragere în poligon.

Executarea unui foc precis, prin surprindere, cu consum minim de muniție este condiționată de atenția ce se acordă calității antrenamentelor la instrucția tragerii, folosirii unei

metodologii adecvate. Decisivă rămâne munca individualizată, grija cu care se urmărește și se corectează fiecare mișcare în drumul spre formarea tuturor cadrelor la nivelul trăgătorilor cu performanțe ridicate.

Procedind astfel, sarcina pregătirii tuturor cadrelor, indiferent de armă sau de specialitate, ca *foarte buni cunoscători și trăgători cu armamentul din dotare*, nu va afecta timpul pentru pregătirea de specialitate, obținându-se, în schimb, o creștere reală a capacității de luptă a tuturor unităților în îndeplinirea misiunilor specifice, iar la nevoie, a misiunilor de luptă comune. Acest deziderat ce decurge din cerințele doctrinei noastre militare este mult prea important spre a fi neglijat sau considerat un impediment, așa cum se întâmplă uneori.

Este necesar să fie perfecționată, în continuare, pregătirea metodică a instructorilor. Trebuie avut în vedere faptul că metodele folosite la instrucția tragerii nu sînt și nu pot fi radical noi. Se folosesc tot demonstrația, explicația, exercițiul, antrenamentul etc. Noi sînt exigențele formării trăgătorului și, de aici, elementele de ordin organizatoric, procedeele de instruire intensivă. Instrucția tragerii se desfășoară tot pe ateliere și subateliere. Dar acestea nu pot fi stabilite oricum, ci în urma unei analize riguroase a scopurilor și obiectivelor ședinței, a condițiilor existente, a nivelului de pregătire a cadrelor.

Avînd în vedere aceste aspecte, putem afirma că în poligonul de tragere cadrele trebuie să se prezinte temeinic pregătite. Atît în ce privește, de exemplu, cunoașterea armamentului, stăpînirea noțiunilor teoretice despre balistica interioară și exterioară, însușirea regulilor și operațiunilor de tragere, cît și deprinderea de a respecta măsurile de siguranță. Numai astfel poligonul de tragere devine cu adevărat locul propice unde cadrele își verifică și își perfecționează deprinderile de a folosi cu măiestrie armamentul în situații operațive complexe, ziua și noaptea, în condiții grele de teren și stare a vremii.

Din cadrul instrucției tragerii cu armamentul din dotare *nu trebuie omisă acea parte integrantă a priceperii de a utiliza grenadele de mînă.* Aceste mijloace cuprind grenadele de mînă ofensive, defensive și antitanc. Toate constituie excelente mijloace de luptă apropiată.

Construcția și funcționarea relativ simplă a grenadelor, faptul că pot fi utilizate în cele mai variate împrejurări fără a necesita pregătiri îndelungate reprezintă avantaje evidente. Ca urmare, durata instruirii efectivelor în ce privește aruncarea grenadelor de mînă asupra obiectivelor este de scurtă durată, bineînțeles dacă ne mulțumim cu o precizie mai redusă și cu distanțele de aruncare pe care le pot realiza executanții în baza înzestrării lor native. Prin antrenament sistematic sporește atît distanța de aruncare, cît și precizia.

Și în cazul grenadelor de mînă trebuie să realizăm o instruire de tip intensiv, lăsînd la o parte numeroase detalii, punînd accentul pe ceea ce este esențial. Consecvenți cu acest punct de vedere apare necesară descrierea sumară a grenadelor, fără a intra în amănunte constructive referitoare la locos, cu toate detaliile sale.

Militarii trebuie să aibă o imagine clară asupra deosebirilor dintre grenadele ofensive și cele defensive, constînd nu atît în greutatea diferită, cît în numărul schijelor ce rezultă din explozia încărcăturii din interiorul corpului grenadei și în distanța la care aceste schije au efect omorîtor asupra personalului. Este important să se rețină bine că grenada defensivă se utilizează dinapoia unei adăpostiri sau din locașul de tragere, pe cînd cea ofensivă se poate arunca și în timpul înaintării în teren descoperit. Executanții mai trebuie să știe că din momentul aruncării din mînă pînă la explozia grenadei trec 3—4 secunde pentru grenadele ofensive și defensive și că grenada antitanc explodează instantaneu la lovirea obiectivului sau a solului. Din cele de mai sus rezultă concluzii de mare folos în formarea deprinderilor de bază ale cadrelor noastre.

Grenadele sînt arme de mare eficacitate, dar pot fi periculoase și pentru cei care le aruncă dacă nu se respectă în modul cel mai riguros anumite reguli de siguranță. Asupra acestora trebuie să se insiste în mod deosebit nu numai spre a fi memorate, ci îndeosebi pentru a fi aplicate.

Un aspect legat de pregătirea cadrelor în aruncarea grenadelor constă în dezvoltarea la aceștia a stăpînirii de sine. Mai mult ca la orice altă armă, în cazul grenadelor se constată apariția frecventă a fricii. Senzația de pericol pentru viața proprie este extrem de puternică, putînd duce, în cazul firilor mai emotive, mai puțin călite, la dezorganizarea mișcărilor aparent bine însușite anterior. Este ceva asemănător cu senzația încercată de trăgătorii începători care sînt

calmi atât timp cât știu că arma nu este încărcată cu muniție de război, dar reacționează altfel în momentul încărcării și tragerii în poligon. În cazul grenadelor, trăirile sînt mult mai intense. Conștiința că ții în mînă o forță nimicitoare, că totul depinde de poziția în palmă a pîrghiei de declanșare, duce pînă acolo încît unii militari pot realmente face mișcări greșite, cu totul de neînțeles, scăpînd grenada din mînă.

Evitarea accidentelor la aruncarea grenadelor presupune o anumită succesiune în instruirea oamenilor, dar mai presus de toate necesită calm, stăpînire de sine din partea comandantului și respectarea cu strictețe a următoarelor reguli:

— executarea tragerii cu fiecare militar separat și nu în serie;

— existența în șanțul de tragere numai a conducătorului tragerii și militarului care execută tragerea;

— depozitarea separată în nișe făcute în peretele șanțului de tragere a grenadelor și a focoaselor.

Aruncarea grenadelor fără accidente necesită exersarea acestei acțiuni tocmai în acele condiții în care pot surveni neplăcerile, greșelile cu urmări tragice. Experiența arată că, în general, cele mai frecvente dereglări ale acțiunilor cauzate de încordare se înregistrează cînd aruncarea grenadelor se efectuează din șanțul de tragere. Pentru a preveni explozia în șanțul de tragere a grenadei scăpate din mînă, este necesar să se facă și cîteva mișcări de recuperare și de aruncare din nou a grenadei de exercițiu. Opt-zece asemenea exersări, constînd în scăparea voită a obiectului, aplecarea, apucarea și repetarea aruncării sînt îndestulătoare pentru a da executanților o suficientă încredere în capacitatea lor de a reacționa corespunzător. Exersările necesită ca instructorul să numere cu glas tare cele maximum trei secunde de care se dispune pentru a se rezolva situația creată.

Intrucît grenadele de mînă ofensive, defensive și anti-tanc constituie un capitol aparte al pregătirii cadrelor pentru a se confrunta cu inamicul este necesar să subliniem că randamentul în luptă depinde hotărîtor de curajul oamenilor, de măsura în care ei sînt conștienți că, acționînd așa cum li se pretinde, vor îndeplini misiunile încredințate.

În unitățile, organele și subunitățile noastre există toate condițiile pentru a desfășura cunoașterea tehnicii și armamentului din înzestrare, în mod științific, intensiv, eficient,

climatul de exigență necesar performanțelor, pregătirii trăgătorilor pe care îi dorim de elită.

Iată de ce se impune ca aceste probleme să ocupe un loc prioritar, central pe agenda de lucru a comandanților, a organelor și organizațiilor de partid și de U.T.C. Stăpînirea tehnicii de luptă, a artei tragerilor precise este o dovadă concretă a nivelului înalt de pregătire, un element esențial al capacității combative a unităților, organelor și subunităților de a îndeplini în orice moment și ireproșabil misiunile încredințate. Prezența comandanților la ședințele de pregătire, în poligoanele de tragere, exigența manifestată față de modul în care se execută pînă la amănunt fiecare antrenament, generalizarea experienței înaintate, corectarea operativă a lipsurilor, analiza cu exigență a rezultatelor obținute la fiecare ședință de tragere sînt menite să asigure un climat de responsabilitate față de însușirea acestei discipline de bază în pregătirea efectivelor.

BIBLIOGRAFIE:

Directiva Comandantului Suprem al Forțelor Armate ale Republicii Socialiste România privind pregătirea militară și politică a armatei în perioada 1986—1990, pag. 9—11, 28—29.

Regulamentul tragerii cu armamentul de infanterie, ediția 1985.

Instrucțiuni privind organizarea, pregătirea și executarea ședințelor individuale de tragere pentru cadrele din Ministerul de Interne, ediția 1984.

X.

Principii și cerințe doctrinare privind înzestrarea unităților și organelor Ministerului de Interne

Grija neslăbită pentru întărirea capacității de apărare a țării și asigurarea forțelor armate cu tot ceea ce le este necesar pentru îndeplinirea misiunilor sacre reprezintă o constantă majoră a politicii Partidului Comunist Român, integrată armonios în grandioasa operă de înălțare a României spre noi trepte de civilizație și progres.

„Avînd în vedere condițiile internaționale — sublinia secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, în Raportul prezentat la cel de-al XIII-lea Congres al P.C.R. —, vom acorda și în viitor toată atenția dezvoltării forțelor armate, ridicării pregătirii de luptă și politice a militarilor, dotării armatei cu mijloacele de luptă necesare, asigurînd toate condițiile ca armata să-și poată îndeplini, în orice împrejurări, rolul de apărare a cuceririlor revoluționare, a independenței și suveranității țării“.

Înzestrarea cu armament și tehnică de luptă constituie unul din imperativele majore ale doctrinei noastre militare a cărui îndeplinire a necesitat stabilirea unor reguli și norme științifice cu privire la conținutul și direcțiile dotării forțelor armate, a celorlalte formațiuni de apărare. Caracterul științific al acestora vizează realizarea unei concordanțe depline cu tendințele generale de dezvoltare a tehnicii militare, cu concepția românească privind apărarea patriei, cu evoluția situației internaționale, cu orientarea politicii externe a partidului și statului nostru.

În această privință Directiva comandantului nostru suprem precizează: *„Direcția principală de efort va fi orientată spre conceperea, proiectarea și asimilarea în producție, în termen*

scurt, a sistemelor de armamente și tehnică de complexitate ridicată, cu performanțe superioare, comparabile cu tipurile similare existente pe plan mondial”.

Conceptul de înzestrare cuprinde totalitatea măsurilor care se iau pentru stabilirea tehnicii militare, mijloacelor și materialelor necesare unităților în procesul de pregătire a efectivelor, pentru îndeplinirea misiunilor și sarcinilor de serviciu, organizarea și ducerea luptei, în situații deosebite, la mobilizare și pe timp de război.

Procesul de înzestrare cu armament, tehnică de luptă, mijloace și materiale moderne este extrem de diversificat, în raport cu genurile de arme și structurile organizatorice ale unităților.

În acest sens se au în vedere, de regulă, două criterii principale :

- structura organizatorică, locul, rolul și misiunile organelor și unităților Ministerului de Interne ;
- destinația și caracteristicile mijloacelor și materialelor respective.

După primul criteriu, înzestrarea cuprinde, în raport cu structura, locul, rolul și misiunile pe care le au, dotarea tuturor genurilor de arme, organelor și unităților cu armament, muniții, aparatură artileristică, mijloace și materiale de geniu, protecție antichimică, de transmisiuni, mijloace de intervenție și transport, de prevenire și stingere a incendiilor, tehnică și materiale specifice formațiunilor de circulație, evidența populației și altele.

După destinația și caracteristicile mijloacelor și materialelor respective, înzestrarea cuprinde acțiunea de stabilire a dotării organelor și unităților luptătoare cu toate materialele necesare organizării și executării misiunilor de luptă, ale subzistenței efectivelor, ale asigurării procesului instructiv-educativ. Deci, conceptul de înzestrare are în doctrina noastră militară o sferă de cuprindere largă, incluzând, de fapt, dotarea tehnico-materială a tuturor organelor și unităților, în cadrul acestor mijloace armamentul și tehnica de luptă având rol hotărâtor.

În normele și tabelele de înzestrare, care se întocmesc diferențiat, pe genuri de arme, organe și unități, se stabilesc criterii de dotare pe baza cărora se calculează necesarul pentru toate categoriile de materiale.

La stabilirea criteriilor de dotare se are în vedere ca fiecare militar să primească armament, mijloace de protecție

individuală și alte materiale cu care să-și poată îndeplini misiunile și sarcinile de serviciu specifice.

Tehnica de luptă, mijloacele și materialele care sînt minuite de mai mulți militari se stabilesc pe subunități, organe și unități în funcție de misiuni și de efectivele de specialiști prevăzute în statele de organizare.

Dotarea cu tehnică de luptă, mijloace și materiale moderne răspunde unor necesități științifice definite care vizează adaptarea armamentului la caracteristicile efortului militar, la realizarea prioritară crescîndă din producția internă a necesarului, atât la mijloacele de luptă de masă, cit și la cele de mare tehnicitate și complexitate, în raport cu perfecționarea corespunzătoare a industriei naționale de apărare.

Ținînd seama de aceste cerințe, organele, unitățile și subunitățile Ministerului de Interne își perfecționează modalitățile de organizare și executare a misiunilor specifice în condițiile folosirii cu încredință a armamentului și tehnicii din dotare, pentru a-și putea îndeplini în cele mai bune condiții sarcinile ce le revin din hotărârile de partid, legile statului și Directiva comandantului suprem.

Înzestrarea cu armament, tehnică de luptă și materiale a organelor și unităților capătă dimensiuni noi în războiul întregului popor, atât prin amploarea forțelor participante, cit și prin gama deosebit de variată de forme și procedee de acțiune, ceea ce impune ca întreaga dotare să se rezolve pe baza unor principii și criterii riguroși științifice.

În stabilirea direcțiilor de înzestrare se ține seama de tezele, orientările și opțiunile de bază ale doctrinei militare naționale: caracterul, fizionomia și trăsăturile viitorului război ; particularitățile geoclimatice ale teritoriului ; structura și organizarea unităților ; posibilitățile economice, umane, materiale și financiare ale țării. În consecință, înzestrarea organelor, unităților și subunităților se face în raport cu scopul strategic al războiului ; rolul și destinația fiecărei categorii de unități și genuri de arme ; caracteristicile de relief și climă din țara noastră ; gradul și modalitățile de folosire a mijloacelor de luptă aflate în dotarea forțelor agresoare ; cerințele economicității, ale autonomiei și multilateralității înzestrării și altele.

Din caracterul și esența social-politică a războiului întregului popor, din conținutul și menirea sistemului apărării naționale rezultă următoarele principii de înzestrare a unităților, organelor și subunităților :

Potrivit acestui principiu se impune dezvoltarea cu precădere a mijloacelor de luptă perfecționate, care să asigure apărarea independenței și suveranității patriei împotriva oricărui agresor.

Pornind de la aprecierea doctrinei noastre militare că războiul va fi dus împotriva unui agresor puternic, care dispune de o gamă largă de mijloace de luptă moderne, de o mare superioritate, îndeosebi în trupe blindate, mijloace de atac aerian și naval, de luptă radioelectronică, înzestrarea unităților Ministerului de Interne a fost orientată, în special, spre dotarea cu mijloace de luptă care să le permită să-și îndeplinească misiunile specifice și să participe, în eventualitatea unui război de apărare, la ducerea acțiunilor de luptă comune, împreună cu unitățile armatei și celelalte componente ale sistemului apărării naționale.

Pentru aceasta, unitățile, organele și subunitățile de securitate, miliție și de pompieri, inclusiv subunitățile dispersate și posturile de miliție, au fost înzestrate, pe lângă tehnica specifică, și cu armament automat și mijloace de luptă împotriva blindatelor și a altor mijloace tehnice, care să le permită să participe la apărarea localităților și a altor obiective importante, să ducă acțiuni specifice și de luptă comune împotriva desantului aerian și trupelor aeromobile ale inamicului, pentru capturarea sau nimicirea formațiunilor de cercetare-diversiune, grupurilor teroriste și să îndeplinească cu succes alte misiuni.

2. Principiul înzestrării în funcție de structura organizatorică, locul, rolul și misiunile organelor și unităților.

Acesta este, de fapt, o continuare logică a primului principiu, deoarece se realizează o proporție judicioasă, echilibrată în dotarea organelor și unităților care să le permită să-și îndeplinească toate misiunile și sarcinile specifice.

Pe această linie se înscriu măsurile care au fost luate pentru înzestrarea cu armament perfecționat, cu gabarit și greutate cât mai reduse, sigur în funcționare, cu mare putere de foc, cu posibilități de executare precisă a tragerilor atât ziua cât și noaptea, cu mijloace de luptă și de transport, de

specifice.

Ținând seama de faptul că unitățile, subunitățile și organele Ministerului de Interne se găsesc permanent de strajă pentru apărarea cuceririlor revoluționare ale poporului, au fost dotate corespunzător în funcție de sarcinile și misiunile pe care le au de executat, atât în timp de pace cât și în timp de război.

Astfel, unitățile și subunitățile de securitate și cele cu misiuni speciale au fost înzestrate cu armament adecvat, precum și cu mijloace tehnice și de luptă specifice: autospeciale blindate de intervenție prevăzute cu mitraliere terestre, mijloace de transport rapide, care să le dea posibilitatea unor intervenții eficiente împotriva grupurilor teroriste și formațiunilor de cercetare-diversiune sau pentru a acționa în situații deosebite. În dotarea militarilor din aceste subunități s-au prevăzut și mijloace speciale de protecție în misiuni (bastoane cu șoc electric, scuturi de protecție și mănuși speciale, veste antiglonț, căști cu vizor și altele).

La unitățile și subunitățile de securitate-miliție și de pompieri au fost prevăzute mijloace radio pe unde ultracurte (radiotelefoane) cu care să se poată realiza legăturile în mai multe rețele pe timpul ducerii acțiunilor.

Pentru transportul cu rapiditate al efectivelor din unele unități și subunități s-au prevăzut autospeciale și microbuze care asigură transportul în mai bune condiții al efectivelor la intervenții.

La subunitățile de prevenire și stingere a incendiilor au fost perfecționate mijloacele de luptă specifice. Numai în ultimul timp s-au realizat și au intrat în dotare noi tipuri de mașini: autopompe cisternă de alimentare cu apă, echipate cu tunuri speciale, autospeciale de lucru cu spumă, remorci pentru transportat substanțe chimice de stingere și echipamente de protecție, electrocompresoare de înaltă presiune, detectoare de focare, hidrogeneratoare de spumă ușoară și altele.

3. Principiul economicității înzestrării.

Cu timpul, acest principiu a căpătat o importanță deosebită. Cerințele sale au impus adoptarea unui ansamblu de măsuri menite să asigure, cu mijloacele financiare existente, realizarea dezideratelor înzestrării organelor și unităților Minis-

terului de Interne cu tot ce este necesar pentru a-și îndeplini, în caz de nevoie, sarcinile ce le revin în apărarea patriei.

Înfăptuirea cerințelor principiului economicității înzestrării se realizează pe căi și modalități proprii specifice. În cadrul acestor căi, tipizarea mijloacelor de luptă are o importanță deosebită pentru reducerea cheltuielilor în domeniul înzestrării și exploatarei tehnicii și armamentului. În acest sens, comandantul nostru suprem ne-a indicat: „Se impune să acordăm mai multă atenție tipizării mijloacelor de luptă, atât a celor din dotare, cât și a celor cu care urmează să fie înzestrată armata noastră, pentru a înlătura astfel o prea mare fărâmițare a mijloacelor de luptă, ceea ce, în condițiile acțiunilor militare, poate crea greutăți foarte mari, mai cu seamă în aprovizionare, în întreținerea și repararea acestora”.¹

Prin eforturile tuturor factorilor cu responsabilități în domeniul înzestrării s-a realizat, în bună măsură, tipizarea și uniformizarea unor mijloace de luptă existente, ceea ce a avut ca efect simplificarea activităților de asigurare cu muniții, piese de schimb și mijloace de asistență tehnică.

Totodată, se asigură înlăturarea diversificării prea mari a tehnicii de luptă sub aspectul calibrelor, elementelor constitutive, munițiilor folosite, ceea ce prezintă avantaje economice și pentru unitățile producătoare, care au posibilitatea extinderii producției de serie, fapt ce asigură creșterea productivității muncii, prin folosirea cât mai deplină a capacităților de producție, a forței de muncă și a timpului de lucru.

În prezent unitățile și organele Ministerului de Interne sînt dotate cu mai multe categorii de armament, care folosesc aceeași muniție, comune cu cele din dotarea armatei. Acest lucru ușurează atât procesul de fabricație, cât și aprovizionarea unităților pe timpul ducerii unor acțiuni comune de luptă. Pe aceeași linie se înscriu și alte mijloace de luptă, de transport și autospeciale la care, piesele de schimb fiind comune, există posibilitatea efectuării cu operativitate a reparațiilor.

O altă cale pentru aplicarea principiului economicității în producția de apărare o constituie creșterea continuă a gradului de integrare a materialelor și mijloacelor de luptă.

Constituind un deziderat principal și actual al întregii economii naționale, integrarea materialelor are o importanță și o semnificație deosebită pentru înzestrarea tehnico-mate-

rială a organelor și unităților Ministerului de Interne. „Trebuie să asigurăm, a arătat tovarășul Nicolae Ceaușescu, o mai mare integrare a materialelor și tot ce este necesar pentru întreaga economie — și cu atât mai mult pentru mijloacele de luptă, de apărare”.¹ Realizarea cerințelor principiului economicității înzestrării necesită utilizarea cu precădere a materialelor prime și materialelor din rezerve interne, renunțarea la practica de a concepe și realiza modele experimentale și prototipuri de tehnică militară folosind materiale și componente din import, care, ulterior, în condițiile trecerii la producția de serie, nu mai pot fi procurate sau care obligă la eforturi valutare foarte mari.

Rezerve însemnate de reducere a cheltuielilor, în special a consumului de carburanți și energie, există în domeniul asigurării cu autospeciale și mijloace de transport. O acțiune de mare eficiență în acest domeniu este echiparea autovehiculelor cu motoare Diesel care duc, comparativ cu cele pe benzină, la o reducere a consumului de carburanți, asigurînd, totodată, creșterea siguranței în funcționare, mărirea razei de acțiune și reducerea cheltuielilor de exploatare și reparare.

O mare însemnătate capătă în condițiile actuale recuperarea și utilizarea integrală a resurselor și materialelor re-folosibile rezultate din procesul de producție, reparații, întreținere și exploatare a tehnicii de luptă, recondiționarea și re-folosirea pieselor de schimb și subansamblelor.

În cadrul acestor măsuri și unitățile Ministerului de Interne participă la acțiunea de recuperare, recondiționare și re-folosire a unor piese și subansamble rezultate în procesul de reparații sau din casarea mijloacelor de transport. Atît în ateliere proprii ale unităților, cît și la Baza de reparații a tehnicii de luptă și a mijloacelor auto se recondiționează: pivoți, discuri de ambreiaj, axe planetare, arbori motor, cilindri etc., care sînt folosiți în procesul de reparații a autovehiculelor, iar în atelierul central se realizează chiar și unele piese de schimb, cum sînt: discuri de ambreiaj, garnituri diferite și altele.

Aplicarea cu consecvență a principiului economicității înzestrării este în deplină concordanță cu interesele dezvoltării în ritm susținut a economiei naționale și a realizării noii cali-

¹ Nicolae Ceaușescu — *România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate*, vol. 20, Editura politică, București, 1981, pag. 516.

¹ Nicolae Ceaușescu — *Cuvințare la convocarea bilanțului activității cadrelor de bază ale armatei*, 4 martie 1983, Editura politică, București, 1983, pag. 14.

tăți superioare și în acest domeniu de mare importanță pentru întărirea capacității de luptă a organelor și unităților Ministerului de Interne.

4. Principiul autonomiei înzestrării.

Acest principiu are o importanță vitală pentru asigurarea manifestării neștirbite a independenței și suveranității în problemele apărării naționale.

Aplicarea acestui principiu capătă o importanță deosebită în războiul întregului popor care, prin fizionomia și trăsăturile sale, impune crearea unei puternice industrii naționale de apărare, capabilă să asigure tehnica și armamentul necesar și pentru organele și unitățile Ministerului de Interne.

Satisfacerea multiplelor nevoi legate de înzestrarea forțelor armate, asigurarea manifestării neștirbite a principiilor independenței și suveranității patriei presupun crearea posibilităților interne de producere în țară a principalelor tipuri de armament și tehnică de luptă, în special a acelor categorii care sînt cerute de ducerea unui război defensiv cu mijloace convenționale la care va participa întregul popor.

Înzestrarea organelor și unităților Ministerului de Interne cu mijloace de luptă produse în cea mai mare parte în țară asigură libertatea de decizie în stabilirea tipurilor, cantităților și calității armamentului și tehnicii militare cu uzură fizică și morală, menținerea unui grad calitativ ridicat al dotării în concordanță cu realizările științei și tehnicii, cu creșterea potențialului economic al țării noastre.

La această acțiune participă și unități ale Ministerului de Interne care au sarcina de cercetare, proiectare și producție a unor categorii de tehnică și mijloace specifice muncii de securitate și miliție.

Prin aportul la realizarea în unitățile proprii a unor mijloace tehnice de luptă se asigură degrevarea economiei naționale, reducerea solicitărilor din import și mărirea contribuției la dezvoltarea producției naționale de mijloace de apărare.

5. Principiul multilateralității înzestrării.

Respectarea acestui principiu asigură folosirea cu succes a unei mari diversități de forme și procedee de luptă, menite să contracareze acțiunile unui inamic care va dispune de supe-

rioritate în efective și tehnică. Alături de armamentul și tehnica de luptă modernă, menite să asigure îndeplinirea misiunilor de către fiecare categorie de unități, se pune un accent deosebit pe realizarea unei game largi de mijloace improvizate, cu posibilitățile existente în fiecare zonă a țării, în fiecare localitate, pornindu-se de la faptul că acestea s-au dovedit deosebit de eficiente în toate războaiele de tip popular.

Acest principiu capătă dimensiuni noi în condițiile în care, așa cum prevede doctrina noastră militară, fiecare localitate, întreprindere trebuie să devină o cetate de muncă, luptă și apărare. Realizarea acestui deziderat presupune ca, încă din timp de pace, să se analizeze posibilitățile existente în fiecare localitate, în fiecare zonă prevăzută a duce lupta în condiții de încercuire de lungă durată, de a produce armament și alte mijloace de luptă care să satisfacă nevoile apărării. În această viziune, o importanță deosebită prezintă teza elaborată de către tovarășul Nicolae Ceaușescu în Expunerea de la plenara lărgită a C.C. al P.C.R. din 1—2 iunie 1982, potrivit căreia se impune „...să organizăm apărarea teritorială în care autoconducerea și autoaprovizionarea reprezintă un factor de importanță deosebită”.

Dezvoltarea multilaterală a mijloacelor de luptă este determinată, de asemenea, și de faptul că lupta armată împotriva agresorului va căpăta încă din primele momente un caracter foarte dinamic, acțiunile de apărare se vor îmbina frecvent cu ripostele ofensive, începînd cu cele mai mici eșaloane pînă la contralovituri, fiind singura soluție care contribuie eficient la producerea de pierderi mari inamicului, la temporizarea acțiunilor acestuia, la crearea condițiilor pentru izgonirea lui și eliberarea teritoriului național.

Ținînd seama de cerințele principiului multilateralității înzestrării este necesar ca toate unitățile și organele Ministerului de Interne să analizeze posibilitățile de realizare a unor mijloace și materiale absolut necesare în zonele în care vor acționa în situația ducerii luptei în încercuirea de lungă durată. La efectuarea acestei analize trebuie să se conlucreze cu unități ale armatei, gărzile patriotice și celelalte formațiuni de apărare.

★

Conform prevederilor Decretului Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România nr. 121/1978, dotarea cu materialele și mijloacele tehnice necesare se aprobă de conducerea

Ministerului de Interne prin normele de dotare și consum pentru armament, muniție și tehnică de luptă, precum și pentru materialele și mijloacele tehnice specifice activității ministerului.

Pe baza acestor prevederi, au fost stabilite norme și tabele de înzestrare în care sînt prevăzute armamentul, tehnica de luptă, mijloacele și materialele cu care să fie dotate, atît la pace, cît și în situații deosebite, la mobilizare și pe timp de război.

Prin grija organelor tehnice și de servicii au fost luate măsuri corespunzătoare pentru aprovizionarea armamentului, tehnicii de luptă, mijloacelor și materialelor necesare, conform normelor stabilite și în limita cantităților prevăzute. Dotarea unităților este asigurată la majoritatea materialelor necesare îndeplinirii misiunilor și sarcinilor de serviciu.

În fața fiecărei unități stă sarcina urmăririi completării dotării și instruirii temeinice a efectivelor pentru cunoașterea la perfecție a armamentului și a celorlalte mijloace tehnice și materiale din dotare, pentru a fi în măsură, în orice moment, să îndeplinească exemplar misiunile și sarcinile ce le revin și să participe, în caz de nevoie, la apărarea patriei, în cooperare cu celelalte forțe ale sistemului național de apărare.

Comandanții de unități, împreună cu organele tehnice și de servicii, trebuie să ia toate măsurile pentru asigurarea condițiilor corespunzătoare de menținere la un nivel ridicat a stării de operativitate a armamentului, tehnicii de luptă și materialelor din dotarea de pace, ca și a celor de la stoc, executarea la timp și de calitate corespunzătoare a întreținerilor și reparațiilor, a lucrărilor de conservare în vederea păstrării lor de lungă durată și pentru prevenirea avariilor. De asemenea, unitățile coordonatoare pe linia planificării înzestrării și aprovizionării trebuie să urmărească permanent modernizarea și îmbunătățirea dotării unităților, prin asigurarea armamentului, mijloacelor și materialelor cu caracteristici tehnico-tactice superioare, care să corespundă pe deplin îndeplinirii misiunilor specifice și de luptă comune.

Îndeplinirea cu operativitate și în cele mai bune condiții a misiunilor și sarcinilor ce revin organelor și unităților Ministerului de Interne depinde și de felul cum vor fi păstrate, întreținute, cunoscute și minuite mijloacele și materialele din dotare.

BIBLIOGRAFIE :

Directiva Comandantului Suprem al Forțelor Armate ale Republicii Socialiste România privind pregătirea militară și politică a armatei în perioada 1986—1990.

NICOLAE CEAUȘESCU — *Cuvîntare la convocarea-bilanț a activului cadrelor de bază ale armatei*, 4 martie 1983, Editura politică, București, 1983, pag. 14.

NICOLAE CEAUȘESCU — *Cuvîntare la convocarea-bilanț a activului de bază de comandă și de partid din armată*, 17 decembrie 1985, Editura politică, București, 1986.

NICOLAE CEAUȘESCU — *România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate*, vol. 20, Editura politică, București, 1981, pag. 516.

Cuvînt înainte	5
----------------	---

I. DIRECTIVA COMANDANTULUI SUPREM — DOCUMENT POLITICO-MILITAR DE EXCEPȚIONALĂ INSEMNAȚATE PENTRU APĂRAREA PATRIEI. SARCINI CE REVIN ORGANELOR ȘI UNITĂȚILOR MINISTERULUI DE INTERNE	9
---	---

Directiva comandantului suprem — document politico-militar programatic pentru creșterea capacității combative a comandamentelor și unităților	10
---	----

Sarcini ce revin organelor și unităților Ministerului de Interne din Directiva comandantului suprem	18
---	----

II. PRINCIPII ȘI CERINȚE DOCTRINARE ALE INDEPLINIRII MISIUNILOR SPECIFICE ȘI DE LUPȚĂ COMUNE CE REVIN ORGANELOR ȘI UNITĂȚILOR MINISTERULUI DE INTERNE	25
---	----

Semnificația conceptului de doctrină militară națională. Implicațiile principiilor și cerințelor doctrinare	26
---	----

1. Unitatea dialectică dintre construirea și apărarea societății socialiste multilateral dezvoltate	31
---	----

2. Apărarea patriei — cauză și operă a întregului popor	35
---	----

3. Conducerea exclusivă de către Partidul Comunist Român a sistemului național de apărare, dreptul suveran, inalienabil al organelor constituționale ale țării de a hotărî asupra tuturor problemelor privind apărarea națională	38
--	----

4. Colaborarea armatei române cu armatele statelor socialiste, membre ale Tratatului de la Varșovia, cu ale tuturor țărilor socialiste, precum și cu armatele altor state dornice de pace și securitate	42
---	----

5. Caracterul, trăsăturile și concepția strategică de ducere a războiului întregului popor	42
6. Forțele participante la război, structura generală și destinația acestora	46
7. Direcțiile de dezvoltare a artei militare naționale	47
8. Obiectivele prioritare și conținutul principal al pregătirii militare și politice a forțelor armate și celorlalte componente ale sistemului apărării naționale	52
9. Orientările de bază referitoare la pregătirea teritoriului și economiei pentru apărare, precum și la înzestrarea cu armament și tehnică militară a tuturor forțelor sistemului apărării naționale	55
10. Colaborarea, conlucrarea și cooperarea organelor și unităților Ministerului de Interne cu unitățile armatei, gărzile patriotice și celelalte componente ale sistemului apărării naționale	57
III. PERFECTIONAREA PREGĂTIRII MILITARE A CADRELOR ÎN SPIRITUL CERINTELOR DOCTRINEI MILITARE NAȚIONALE. CONDIȚIE HOTĂRÎTOARE A ÎNDEPLINIRII MISIUNILOR	63
1. Conținutul și bazele științifice ale procesului instructiv-educativ	64
2. Cerințe doctrinare referitoare la perfecționarea pregătirii cadrelor	67
3. Perfecționarea pregătirii militare și fizice a cadrelor — condiție esențială a îndeplinirii misiunilor	73
4. Procedee eficiente de transmitere și însușire a cunoștințelor	77
5. Organizarea, planificarea și conducerea procesului de perfecționare a pregătirii militare și fizice a cadrelor	81
IV. APLICAȚIILE TACTICE — FORMĂ COMPLEXĂ DE PREGĂTIRE A UNITĂȚILOR ȘI ORGANELOR MINISTERULUI DE INTERNE	87
Cerințe doctrinare ale aplicațiilor tactice	88
Clasificarea aplicațiilor tactice	91
Pregătirea aplicațiilor tactice	95
Desfășurarea aplicațiilor tactice	100
Unele concluzii și învățăminte desprinse din exercițiile și aplicațiile tactice de alarmare	107

V. APĂRAREA LOCALITĂȚILOR, PLATFORMELOR INDUSTRIALE ȘI OBIECTIVELOR DE IMPORTANȚĂ DEOSEBITĂ	111
1. Caracteristicile unei eventuale agresiuni și fizionomia războiului întregului popor	112
2. Localitățile și platformele industriale — important factor de putere al teritoriului național	116
3. Clasificarea localităților după numărul locuitorilor, mărime (suprafață) și importanța politico-administrativă	117
4. Locul și rolul localităților în cadrul fișilor de apărare a unităților și marilor unități	121
5. Lucrări de amenajare genistică ce trebuie executate în localități pentru a le transforma în cetăți de muncă, luptă și apărare	123
6. Forțe și mijloace ce se destină pentru apărarea localităților, platformelor industriale și a celorlalte obiective de importanță deosebită	128
VI. APĂRAREA TERITORIALĂ. PARTICIPAREA ORGANELOR ȘI UNITĂȚILOR MINISTERULUI DE INTERNE LA APĂRAREA TERITORIALĂ	139
Apărarea teritorială	139
Principiile organizării apărării teritoriale	145
1. Autoconducerea și autogestiunea unităților administrative-teritoriale sub aspectul economico-social și al apărării	145
2. Îmbinarea armonioasă și eficientă a eforturilor de dezvoltare economico-socială în plan teritorial cu nevoile apărării naționale	146
3. Integrarea apărării teritoriale în ansamblul apărării naționale	147
4. Folosirea eficientă a forțelor și resurselor locale	148
Sarcini ce revin organelor și unităților Ministerului de Interne în cadrul apărării teritoriale	148
VII. ASIGURAREA INFORMATIV-OPERATIVĂ ȘI DE LUPĂ A MISIUNILOR CE REVIN UNITĂȚILOR ȘI ORGANELOR MINISTERULUI DE INTERNE ÎN RĂZBOIUL DE APĂRARE DUS DE ÎNTREGUL POPOR	155
1. Asigurarea informativ-operativă	157
2. Cercetarea — principala formă a asigurării acțiunilor de luptă	160
3. Protecția împotriva armelor de nimicire în masă și a mijloacelor incendiare	164

4. Apărarea antiaeriană	169
5. Lupta radioelectronică	171
6. Mascarea	173
7. Siguranța	174

VIII. COLABORAREA, CONLUCRAREA ȘI COOPERAREA UNITĂȚILOR ȘI ORGANELOR MINISTERULUI DE INTERNE CU UNITĂȚILE ARMATEI, GARZILE PATRIOTICE, ALTE FORMAȚIUNI DE APĂRARE ȘI CONSILIILE LOCALE DE APĂRARE . . . . .

177

1. Semnificația și conținutul noțiunilor de colaborare, conlucrare și cooperare	178
2. Temeiul legal și factorii care condiționează relațiile de colaborare, conlucrare și cooperare	184
3. Forme și metode de colaborare, conlucrare și cooperare în timp de pace, în situații deosebite și la război	187
4. Domenii ale colaborării, conlucrării și cooperării în timp de pace între unitățile forțelor armate, celelalte formațiuni de apărare și consiliile locale de apărare	189
5. Colaborarea, conlucrarea și cooperarea în diferite etape ale războiului de apărare dus de întregul popor	193

IX. CUNOAȘTEREA ȘI MÎNUIREA LA PERFECȚIE A ARMAMENTULUI ȘI TEHNICII DIN ÎNZESTRARE — CERINȚA DOCTRINARĂ DE BAZĂ . . . . .

199

X. PRINCIPII ȘI CERINȚE DOCTRINARE PRIVIND ÎNZESTRAREA UNITĂȚILOR ȘI ORGANELOR MINISTERULUI DE INTERNE . . . . .

213

1. Principiul înzestrării în raport cu caracteristicile războiului de apărare a patriei dus de către întregul popor	216
2. Principiul înzestrării în funcție de structura organizatorică, locul, rolul și misiunile organelor și unităților	216
3. Principiul economicității înzestrării	217
4. Principiul autonomiei înzestrării	220
5. Principiul multilateralității înzestrării	220